Cổ Long

Kiếm thần Nhất Tiếu

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân

Vnthuquan.net, 2009.

Hồi 1

Dải Đất Vàng Nhức Nhối Ngón Tay

Dải đất vàng.

Ngày đẹp trời. Hoàng hôn đang buông xuống.

Lục Tiểu Phụng đi trong ánh chiều tà trên bãi cát vàng, sương mù buổi chiều bốc lên, đất màu đỏ, đỏ như máu.

Máu tươi cũng đã khô rắn lại như đất vàng.

Lục Tiểu Phụng lấy hai ngón tay lừng danh thiên hạ, móc một miếng đất vàng lên.

Hai ngón tay đã từng bẻ gãy không biết bao nhiêu là đao kiếm của các tay danh hiệp

trong vũ lâm, bỗng nhiên thấy đau nhức cả lên.

Bởi vì, chàng biết trong đất có lẫn máu của bạn mình.

o O o

Lục Tiểu Phụng và Nhất Kiếm Thừa Phong Liễu Như Cương lần cuối uống rượu với
nhau, cách đây đã bảy tháng.
Liễu Như Cương lúc ngà ngà say, bỗng nhiên rót ra hai ly lớn, nhất định đòi Lục
Tiểu Phụng cạn ly.
Y có lý do của y. Y nói:
- Đêm nay say rượu, rồi từ đây ly biệt, chúng ta rất có thể năm ba tháng không gặp
mặt nhau đấy. Cũng rất có thể từ nay không bao giờ gặp nhau.
Lục Tiểu Phụng vội vã hỏi:
- Tại sao?
Liễu Như Cương đáp:
- Bởi vì sáng sớm hôm sau, đệ sẽ tới một nơi hoa không thơm, chim không hót, gà
không bay, chó không nhảy, thỏ không ỉa.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Đi làm gì?
Liễu Như Cương cười:
- Huynh biết đệ đi làm gì mà, đương nhiên huynh biết đệ đi làm gì.
Liễu Như Cương là đệ tử đích truyền của chưởng môn phái Ba Tiêu. Bốn mươi chín
đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm tại giang hồ, không chừng không đứng hạnh nhất,
nhưng không ra ngoài hạng năm.

Loại kiếm pháp này nhất định phải dùng khinh công phối hợp mới thành.
Kiếm pháp và khinh công của y đều được người trong vũ lâm bội phục và tôn kính.
Nhưng người ta bội phục y nhất, không phải ở vũ công, mà là nhân cách của y.
Từ xưa đến giờ, không biết đã có bao nhiêu người, dùng bao nhiêu danh từ để hình
dung ra "liễu". Có người nói "liễu như tơ", có người nói "liễu như tuyết". Bất kể là tơ là
tuyết, trong ánh mắt của họ, liễu là vật rất mềm.
Cái vị Liễu tiên sinh này, cũng có bề mặt mềm như tơ như tuyết.
Lối suy nghĩ của y chặt chẽ như tơ, cơn giận của y như tuyết, chỉ trong một chớp
mắt đã tan rả ra.
Nhưng tính cách của y lại trung liệt như cương thép.
Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên biết, y là một người như thế nào.
- Liểu huynh đi làm chuyện đó, nhất định là một chuyện rất nguy hiểm, do đó mới
nói như vậy.
Liễu Như Cương không nói gì, không nói gì có nghĩa là mặc nhận.
Lúc Tiểu Phụng hỏi: - Huynh nói được cho đệ biết, huynh đi làm chuyện gì không?
Liễu tiên sinh vẫn không trả lời.
Ở tình huống đó, không nói, có nghĩa là không muốn cho Lục Tiểu Phụng biết tý
nào, y tính đi làm chuyện gì.
Như vậy, chuyện này hẳn là một chuyện rất bí mật trong các bí mật.

Lục Tiểu Phụng hẳn là bạn thân nhất trong các bạn bè của y, nếu y không nói cho
Lục Tiểu Phụng nghe, y cũng chưa nói cho bất cứ người nào nghe.
Do đó, Lục Tiểu Phụng không hỏi lại.
Lục Tiểu Phụng chỉ hỏi:
- Lục huynh đi đến nơi ngay cả thỏ cũng không ỉa, rốt cuộc là nơi nào?
Liễu Như Cương trầm ngâm một hồi thật lâu mới trả lời:
- Nơi đó đệ có nói ra huynh cũng không biết, chẳng qua, đệ vẫn nói cho huynh
nghe, đó là một tiểu trấn tận biên thùy phía tây bắc, tên là Hoàng Thạch, Hoàng là
Hoàng Kim, Thạch là thạch đầu.

o O o

Từ đó đến giờ, Liễu Như Cương không còn thấy bóng dáng đâu, bảy tám tháng nay
không hề thấy đâu.
Không ai biết y đến nới nào, chỉ có Lục Tiểu Phụng biết, bởi vì y vốn coi Lục Tiểu
Phụng là một người bạn cùng chia xẻ bí mật, chia xẻ hoạn nạn.
Có điều Lục Tiểu Phụng cũng không biết, y ở cái tiểu trấn ấy gặp phải chuyện gì?
Tại sao bỗng nhiên mất tích?
Lục Tiểu Phụng là người bạn có nghĩa khí, cũng là người rất thích xen vào chuyện

người khác, gặp phải chuyện như vậy, chàng có xông ra gánh lấy không?

Dĩ nhiên chàng tìm tới tiểu trấn đó.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân

Hồi 2
Một Kẻ Cùng Cực Gần Muốn Chết

C ao nguyên, cát vàng, sỏi đá.

Tiểu trấn Hoàng Thạch ở giữa miếng đất đầy sỏi đá, một mảnh đất trên cao nguyên. Cát vàng mịt mù trên cao nguyên, nhìn xa xa thành những cuộn cuộn cát vàng.

Tiểu trấn này có một truyền thuyết còn lưu lại tới bây giờ.

Quanh quẩn vùng này, mỗi nơi đều có tàng trữ một bảo tàng rất khổng lồ, trong đó thứ gì cũng không có, chỉ có vàng, vàng nhiều đến mức muốn đếm cũng đếm không xuể.

Bực mình cái là không ai tìm ra được, cũng chẳng có ai thấy vàng đó, chỉ thấy cát vàng vĩnh viễn cứ bay mịt mù trong gió.

Vàng là thứ ai ai cũng mộng tưởng, cát vàng vô bờ bến kia lại là cơn ác mộng. Cái mộng tìm vàng đã bị vỡ, người tìm vàng đã bỏ đi. Qua qua lại lại tiểu trấn chỉ còn lại một số nhà không biết đi đâu, đành phải chôn xác tại đây. Họ thấy có một người khách từ nơi xa lại thông thường rất lấy làm cao hứng vô cùng.

Lúc Lục Tiểu Phụng đến đây, thái độ của họ quả thật là như vậy.

Lục Tiểu Phụng đi sâu vào tiểu trấn, chẳng còn thấy vẻ nhiệt tình và cao hứng ở đâu. Cái chàng thấy đầu tiên, chẳng qua là một con đường bần cùng và một kẻ cùng cực gần muốn chết.

Thật ra, người này cũng không coi như là một người, chẳng qua là một đứa bé lớn

không ra lớn nhỏ không ra nhỏ, mặc một bộ đồ không còn gọi là quần áo, ngồi dưới
mái nhà ở góc đường trong một tư thế lười lẫm không chịu được.
Thật ra, hắn cũng không thể nói là ngồi đó, hắn đang núp trong đó, giống như một
con trùn đang rúc người trong đó, lại giống một con rùa đang thụt đầu vào trong cổ.
Hắn không có tiền, không có thân nhân, không có bạn bè, cũng chẳng có tương lai.
Hắn chẳng có gì hết ráo.
Hắn sợ.
Cái gì hắn cũng sợ, do đó hắn chỉ còn chui rúc vào, cuốn thành một khoanh, rút
vào trong cái vỏ của mình, trốn chạy cái bần cùng, đói rách, ty tiện đáng sợ đó.
Bởi vì hắn vẫn còn là một đứa bé, hắn không biết những chuyện mình sợ đó, dù có
rút người vào trong cái vỏ, cũng trốn không thoát nổi.
Có điều lúc hắn thấy Lục Tiểu Phụng, ánh mắt của hắn sáng lên, cặp mắt sáng rực
lên của hắn lại là cặp mắt to lớn trông rất khả ái.
Cặp mắt ấy vừa thấy Lục Tiểu Phụng, giống y như một con chó đang đói nhìn thấy
bãi phân, một con vương bát nhìn thấy hột đậu xanh. May mà Lục Tiểu Phụng chẳng
phải là hột đậu xanh, mà cũng chẳng phải bãi phân. Lục Tiểu Phụng đi lại trước mặt
hắn, chẳng qua chỉ muốn hỏi hắn một chuyện thế thôi.
Một người vừa đến một nơi xa lạ, chẳng những vậy còøn tính ở đó một thời gian, do
đó điều y muốn hỏi trước tiên chính là tửu điếm nằm đâu, để còn giải quyết chuyện cơ
bản nhất của y là ăn uống.
Đứa bé cười nhăn cả cái mũi nói:
- Tửu điếm ? Ông hỏi tửu điếm ở đâu ? Nơi đây cùng đến độ thỏ còn không ỉa, cùng
đến độ ruồi và chuột còn muốn chết đói, làm sao còn có tửu điếm đâu ra?
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Ngay một cái cũng không có?
Đứa bé nói:

- Ngay nửa cái nhà còn không có.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Nếy vậy thì khách qua đường, ban đêm muốn tá túc thì phải làm sao?
Đứa bé nói:
- Chẳng làm sao cả, bởi vì chẳng có ai từng qua đây, dù phải đi thêm mấy chục
dặm nữa, cũng chẳng có ai muốn đi qua đây.
Lục Tiểu Phụng nhìn lom lom cả nửa ngày vào tên ăn mày vừa dơ vừa đáng ghét
vừa lười vừa hay nói đó, nhịn không nổi hỏi:
- Nơi đây cùng cực đến như vậy sao?
Tên ăn mày thở ra:
- Không những cùng, mà còn cùng đến chết luôn, không những tôi cùng cực muốn
chết đây, người khác dù chưa bần cùng dến chết như tôi, ít nhất cũng cùng cực nửa
sống nửa chết.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Nhưng xem ra ngươi còn chưa chết.
Tên ăn mày nói:
- Đấy chẳng qua tôi còn chút tài mọn có thể dằng dai thêm tý nữa.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Tài gì?
Tên ăn mày đáp:
- Tôi là tên ăn mày, ăn rất ít. Hạng người như tôi, dù có bần cùng đến đâu cũng
còn sống lê lết được qua ngày.
Lục Tiểu Phụng bật cười:
- Ta nhớ ngươi mới nói hình như là nơi đây cùng cực đến độ muốn chết tới nơi, vậy
thì lấy đâu ra đồ còn thừa tiếp tế cho ngươi?
Tên ăn mày cũng bật cười:
- Đại thiếu gia, xem ra ông quả thật là đại thiếu gia. Chuyện ăn mày, đương nhiên
ông không hiểu.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Là sao?
Tên ăn mày nói:
- Cỡ hạng ăn mày như tôi, tại một nơi bần cùng đến nỗi muốn đem tôi ra nấu canh,

mà tôi còn có thể sống qua ngàythì đương nhiên tôi còn nghề riêng.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Nghề riêng ? Nghề riêng gì?
Tên ăn mày bỗng nhiên ưỡn ngực ngồi thẳng dậy:
- Muốn giảng cho rõ về chuyện này, phải có một trình độ học vấn rất cao. Về phương diện này, tôi có thể nói là một chuyên gia.
Lục Tiểu Phụng đối với tên ăn mày này càng lúc càng cảm thấy hứng thú.
Tên ăn mày nói:
- Nói thật cho ông biết, nghề riêng của tôi không chỉ có một thứ. Tiếc là trong bảy
tám thứ nghề riêng của tôi, chỉ có hai thứ là kiếm được tiền.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Hai thứ gì?
Tên ăn mày đáp:
- Thứ nhất kiếm tiền được tối đa là đụng phải hạng người ngơ ngơ từ phương xa lại
như ông.
Hắn chỉ vào Lục Tiểu Phụng:
- Tiền của những hạng người ngơ ngơ như ông, không kiếm ra cũng vậy thôi, kiếm
ra cũng như là không kiếm.
Lục Tiểu Phụng cười khổ:
- Ngươi nói sao mà đúng thế, hiện giờ ta đã bắt đầu muốn khâm phục nhà ngươi rồi.
Chàng lại hỏi tên ăn mày:
- Còn nếu không có hạng người như ta đây thì sao?
Tên ăn mày đáp:
- Vậy thì đành phải dùng nghề riêng thứ hai chứ sao. Nghề riêng thứ hai của tôi là
ăn cắp, có cơ hội là trộm ngay. Gặp tiền là trộm, lục thân bất nhận, có thể trộm được
bao nhiêu cứ việc trộm, trộm sạch mới ngừng.
Đây là cái nguyên tắc sinh tồn của tên ăn mày.
Nhưng Lục Tiểu Phụng không hề có ý khinh thị hắn tý nào, cũng chẳng có ý định
thò tay ra tát cho hắn bạt tai, ngược lại, chàng cảm thấy có cái gì bi ai sâu thẳm trong
lòng.
Trên đời này không phải có rất nhiều người có mặt có mày mà nguyên tắc sinh tồn

cũng không khác gì tên ăn mày không xấu hổ này sao.

o O o

Cái tiểu trấn này quả thật quá bần cùng, Lục Tiểu Phụng đã đi hết ven trời góc bể,
mà chưa thấy nơi nào bần cùng hoang liêu như nơi này.
Thật tình chàng không hiểu được, hạng người như Liễu Như Cương, tại sao lại đến
nơi này làm gì?
Chàng càng không hiểu, một nơi như nơi này, lại phát sinh ra chuyện đáng cho
Liễu Như Cương không ngại đường xa vạn lý, chẳng những vậy, còn là chuyện Liễu
Như Cương cho là có thể nguy hiểm đến tính mạng.
Một cái tiểu trấn vô danh, một vị kiếm khách danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, vốn
không thể đem ráp lại vào với nhau.
Kỳ quái là Liễu Như Cương thật sự làm như có điểm quan hệ thần bí quái lạ đó.
Càng kỳ quái nữa là Liễu Như Cương thật sự biến mất ở cái khung trời này.
Do đó,
Lục Tiểu Phụng muốn điều tra cho ra sự quan hệ giữa cái tiểu trấn này và người bạn
thân của chàng.
Chỉ tiếc là, đến bây giờ, chàng chỉ thấy có một tên ăn mày vừa thê thảm, vừa khả
lân, nhưng lại có tý khả ái trong đó.
Lục Tiểu Phụng đã đi qua rất nhiều nơi, đi qua hết chân trời góc biển, đi qua các
thứ các dạng hương thôn trấn khư lớn có nhỏ có.
Bất kỳ nơi nào, ít nhất cũng có một gian hàng tạp hóa, dù không có tửu điếm,
không có kỹ viện, không có hàng vải, không có quán cơm, không có xe có ngựa chạy,
không có tiệm lương thực, nhưng nhất định phải có một gian hàng tạp hóa.
Bởi vì tiệm tạp hóa vốn là để cung ứng nhu cầu tất yếu nhất của con người.
Cả một đời Lục Tiểu Phụng, không biết đã gặp qua bao nhiêu tiệm tạp hóa

kỳ kỳ
quái quái, có tiệm thậm chí còn cung ứng một thứ yêu cầu đặc biệt nhất của người ta.
Nhưng Lục Tiểu Phụng còn chưa thấy qua cái tiệm tạp hóa nào ly kỳ quái đản như
cái tiệm tạp hóa này.
Tiệm tạp hóa này dĩ nhiên là ở tại cái tiểu trấn này, tiệm tạp hóa này còn có cái
bảng hiệu là Đại Nhãn, đương nhiên tên ăn mày như con rùa con đó đã đưa chàng lại.
Một cái bảng bị gió cát dầu khói bào thành một miếng gỗ như bia mộ, trên đó có
khắc một con mắt thật lớn, đấy chính là bảng hiệu của cửa tiệm.
Lục Tiểu Phụng lắc đầu:
- Đại Nhãn, tiệm tạp hóa Đại Nhãn, cái bảng hiệu thật quái lạ.
Tên ăn mày nói:
- Không quái lạ tý nào, chủ tiệm tên là Vương Đại Nhãn, cửa tiệm tự nhiên thuận
lý thành chương có cái tên như vậy thôi.
Lúc Lục Tiểu Phụng nghe nói vậy, chàng còn chưa hiểu ra câu nói ấy nghĩa lý ra
làm sao.
Thật ra, chưa gặp qua Vương Đại Nhãn lần nào, chẳng ai có thể hiểu được ý tứ của
câu nói ấy.
Bởi vì cở hạng người như Vương Đại Nhãn, rất ít người có thể thấy y.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân

Hồi 3
Tiệm Tạp Hóa Của Vương Đại Nhãn

V ào lúc trước và sau hoàng hôn, tiệm tạp hóa của Vương Đại Nhãn có rất
nhiều người, bởi vì nơi đây không những bán đủ các thứ các dạng đồ thường dùng, còn có bán đồ ướp muối và bán rượu.
Dưới một cái mái làm bằng cỏ tranh phía ngoài tiệm, còn bày ra ba cái bàn

vuông,
bảy, tám cái ghế dài. Mọi người ngồi xuống, tay trái cầm đầu vịt, một miếng đậu hủ
khô, tay phải cầm ly rượu. Nói trên trời dưới đất, nói tào lao một hồi, ngày tháng không
ra gì cũng qua hết thoải mái.
Đấy chính là những phút giây hoan lạc trong ngày của cái tiểu trấn này.
Vương Đại Nhãn là một người chủ rất ân cần với khách hàng, lúc nào cũng hỷ hả
qua lại mọi người.
Không những mọi người là khách hàng của y, họ còn là bạn bè thân thiết của y.
Nhưng người thấy y lần đầu tiên mà không bị giật nãy cả mình lên thì không nhiều
lắm.
Vương Đại Nhãn vừa cao vừa lớn, vừa thô, vừa mập, không những vậy còn là một
người gù lưng. Con mắt bên trái của y xem ra cũng không có gì khác biệt với người
thường, nhưng con mắt bên phải, giống như một cái trứng gà lồi ra khỏi tròng mắt.
Về sau có người hỏi Lục Tiểu Phụng:
- Ông gặp y lần dầu tiên có cảm giác ra sao?
Lục Tiểu Phụng có cảm giác:
- Lúc đó, tôi chỉ thấy y buồn cười, buồn cười đến độ hiếm thấy trên thế gian, có
điều chờ đến lúc y nói chuyện với tôi được nửa tiếng đồng hồ, tôi đã quên mất tiêu.
Sau đó Lục Tiểu Phụng lại bổ sung thêm một câu:
- Do đó y mới lấy được một người đàn bà phong tao, ai thấy cũng muốn lên nằm
chung một giường.
Phía sau tiệm tạp hóa có một căn nhà gỗ nhỏ, vốn là để chất củi, bây giờ lại bày ra
một cái giường, trên đó còn trải một tấm vải giường màu trắng, ít ra cũng từng là một
chiếc khăn trải giường màu trắng.
Tại đầu giường, còn gắn một tấm giấy màu đỏ, đề mấy chữ:
- Tá túc, một người năm mươi đồng một đêm.
- Hai người tám mươi đồng một đêm.

Bà chủ đang ngoe nguẩy mông dẫn Lục Tiểu Phụng lại nơi đó, cười tít mắt nhìn
miết vào Lục Tiểu Phụng.
- Lục công tử, thiếp nghe lão gia Vương bát đản có nói qua, công tử họ Lục.
- Vâng, tại hạ họ Lục.
- Lục công tử, gã ăn này con kia đem công tử lại đây thật là đúng chỗ quá thôi.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên bật cười, chàng nhìn tấm giấy đỏ đề giá tiền cười nói:
- Nhưng tại hạ tưởng lại nhầm chỗ đấy chứ, đến nơi đây thấy giá tiền các người,
tại hạ ngỡ mình lọt vào hắc điếm.
- Lục công tử, ông sai rồi đấy, nơi đây không những lo ăn lo uống, mà còn hầu hạ
ông rất chu đáo, giá tiền như vậy ông còn nói đắt sao?
Lục Tiểu Phụng nhìn chiếc giường xem ra lúc nào cũng có thể sập xuống, tấm khăn
trải giường vừa vàng vừa xám vừa đen, thật không biết ra màu gì đó, mà cười khổ:
- Bất kể ra sao, ngủ trên cái giường như thế này, dù mỗi ngày phải trả năm chục
đồng, mình cũng thấy có vẻ giống một kẻ ngơ ngơ.
Bà chủ vô tình hay hữu ý, lấy ngón tay thật xinh xắn không ngờ, chỉ vào hai chữ
"hai người" trên bảng giá.
Cặp mắt đa tình nhìn mềm như tơ:
- Nếu như nói rằng, thiếp muốn công tử bỏ ra tám mươi đồng thì sao?
Lục Tiểu Phụng nhìn vào mắt bà ta, thở ra một hơi nhẹ, trong tình huống này, dù có
bỏ ra tám mươi đồng cũng là đáng. Lục Tiểu Phụng nói:
- Chỉ tiếc là...
Bà chủ hỏi dồn:
- Tiếc là sao?
Lục Tiểu Phụng không trả lời, cũng không mở miệng, bà chủ nhìn lom lom vào
chàng, cặp mắt đang mềm như tơ kia, bỗng nhiên trừng mắt hẳn lên.
- Lục công tử, có một câu thiếp thật tình không nên hỏi, nhưng trong bụng nhịn
không nổi muốn hỏi.
- Vậy thì phu nhân cứ hỏi cho.

- Cỡ một nơi tồi tệ như thế này của chúng tôi, một nhân vật như công tử làm sao lại
tìm đường lại đây làm gì?
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Vậy thì thông thường một nhân vật ra sao mới tìm lại chốn này?
Bà chủ đáp:
- Thông thường chỉ có hai hạng người. Một hạng là ham tài, nhất định cho là quanh đây quả thật có kho tàng, muốn tìm để phát tài, hạng người này chúng tôi rất
hoan nghênh. Bởi vì tuy bọn họ không phát tài lớn, thì chúng tôi cũng phát tài nhỏ.
Bà ta thở ra:
- Tiếc là, mấy năm sau này, hạng người này càng lúc càng ít đi.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Còn hạng người thứ hai?
Bà chủ nhìn chàng lom lom:
- Hạng thứ hai, chính là những người bị truy nã không còn đường nào đi. Bị quan
phủ truy nã, bị cừu địch truy nã, truy không còn đường chạy, mới chạy lại đây trốn tạm
một thời gian.
Lục Tiểu Phụng cũng đang nhìn lom lom vào bà ta:
- Phu nhân xem tại hạ có giống hạng người ấy không?
Bà chủ lại thở ra:
- Thiếp xem công tử … à… công tử chẳng giống hạng nào cả, nhưng nhìn kỹ lại
một chút, hạng nào công tử cũng giống.
Lục Tiểu Phụng lại nhìn bà ta từø đầu đến chân, từ chân lên đầu, nhìn lên nhìn
xuống một hồi, vừa nhìn vừa lắc đầu, còn đưa tay vân vê hai hàng ria mép như lông
mày kia.
- Phu nhân, tại hạ biết phu nhân rất hiểu đàn ông, nhưng lần này phu nhân nhìn
lầm tại hạ rồi.
- Sao?
- Bất kể tại hạ thuộc hạng người nào trong hai hạng của phu nhân, chỉ cần tại hạ là
một trong hai, thì bây giờ tại hạ sẽ biến thành hạng người thứ ba.
Bà chủ hỏi:

- Hạng thứ ba ? Công tử nói hạng người thứ ba là hạng người như thế nào?
- Hạng thứ ba đương nhiên cũng là hạng tội phạm.
Bà chủ hỏi:
- Bọn họ thông thường phạm tội gì?
Lục Tiểu Phụng cố ý không nhìn gì khác trên người bà ta, cứ lom lom nhìn vào hai
cái đùi.
- Phu nhân đoán thử ?
Lục Tiểu Phụng cố ý vừa hỏi vừa tít mắt lại.
- Phu nhân đoán thử xem họ phạm tội gì ?
Gương mặt bà chủ xem ra hình như muốn đỏ lên, thậm chí còn ra chiều không
nhịn nổi đi khép hai cái đùi vừa dài vừa thô vừa rắn chắc vừa thuôn lại.
- Hạng người đó thiếp không ham.
Ánh mắt bà ta lại mềm như tơ:
- Thiếp tin là công tử không phải hạng người đó.
Đa số đàn ông đều biết rằng, lời nói của đa số đàn bà đi ngược lại với những gì họ
nghĩ trong bụng. Bọn họ nói không ham, không chừng chính là ham, không những vậy
còn ham dữ tợn.
Lục Tiểu Phụng đương nhiên không phải là người không hiểu tâm lý đàn bà, nếu
nói chàng không hiểu một người muốn biểu đạt điều gì đó với chàng, bạn bè của chàng
có chết cũng không tin.
Nhưng bây giờ chàng lại ra vẻ không hiểu điều gì cả, không những vậy, thần tình
còn biến thành ra vẻ nghiêm trang.
- Hạng người đó tôi cũng không thích, đương nhiên tại hạ nhất định không phải là
hạng người đó.
- Sao?
Lục Tiểu Phụng nói:
- Tại hạ lại đây, chẳng qua là đi tìm một người bạn... một người bạn ham tài.
Bà chủ hỏi:
- Công tử cũng có bạn bè ham tài?
Lục Tiểu Phụng đáp:
- Ai cũng đều ham phát tài, đương nhiên tại hạ cũng có bạn bè ham tài, có ai không muốn phát tài ? Tại hạ có người bạn, cũng từng nghe truyền thuyết

nơi đây có
bảo tàng, mượn tôi năm trăm lượng bạc làm lộ phí, không ngờ, y đến đây, bỗng mất
tăm mất dạng.
- Công tử đến đây để tìm y?
- Tại hạ không những đến tìm y mà còn muốn đòi lại năm trăm lượng bạc.
Lục Tiểu Phụng lại đi ngắm hai cái đùi của bà chủ.
- Có năm trăm lượng bạc thì dù ngủ giá "hai người", cũng ngủ được cả mấy trăm
ngày.
Bà chủ bỗng nhiên quay ngoắt người đi ra không thèm quay đầu lại, hình như ngay
cả nhìn cũng không buồn nhìn Lục Tiểu Phụng lấy một con mắt.
Lục Tiểu Phụng đang tính đuổi theo ra, bỗng nhiên phát hiện có một con mắt to
thật to đang nhìn chàng.

o O o

Nếu không nhìn vào người của Vương Đại Nhãn, chỉ nhìn cái cách lễ mạo, và
giọng nói của y, bất cứ ai cũng cảm thấy y là một người quân tử hòa khí trên hết.
Vương Đại Nhãn nói:
- Lục công tử, ta biết công tử lại tìm ai rồi. Người bạn công tử đi tìm, có phải họ
Liễu, Liễu đại hiệp?
- Làm sao ngươi biết?
- Trước khi công tử lại đây, người tá túc nơi căn nhà này là vị Liễu đại hiệp này.
- Bây giờ y ở đâu?
Con mắt to như hột thủy tinh của Vương Đại Nhãn không thấy có biểu tình gì,
nhưng con mắt kia đầy vẻ bi ai và thương tiếc:
- Liễu đại hiệp quả thật là một kẻ hán tử, rất rộng lượng, rất nghĩa khí, chỉ tiếc
công tử lại chậm một bước.
Lục Tiểu Phụng ráng nhịn lại hỏi:
- Đến chậm một bước? Không lẽ y chết rồi?

- Ừ.
Vương lão bản cất giọng rất ôn tồn lễ độ nói:
- Lục công tử, ông là người hiểu sự việc, đương nhiên ông biết rồi, ai chết cũng
thường thường được chôn trong quan tài.
Lục Tiểu Phụng trầm mặc một hồi lâu:
- Như vậy lần này lại đây, tại hạ không được thấy người của y.
- Đại khái là vậy.
- Nếu vậy tại hạ có thể nhìn thi thể của y trong quan tài không?
- Đương nhiên là được.
- Quan tài của y nằm đâu?
Giọng nói của Vương lão bản lại càng ôn tồn lễ độ:
- Quan tài hình như phải là tại tiệm bán quan tài.

o O o

Tiệm bán quan tài nhất định không thể là nơi nhộn nhịp, không ngờ một tiểu trấn
hoang sơ này cũng có một tiệm bán quan tài. Lục Tiểu Phụng đi tới con đường duy nhất
của tiểu trấn, lập tức thấy ngay tiệm bán quan tài.
Trên chiếc ghế cũ nát để bên ngoài tiệm, còn có một xác người ngồi đó.
Sau đó, Lục Tiểu Phụng mới nhìn ra, người này không những chưa chết, còn là ông
chủ tiệm bán quan tài. Không chừng y thu xác người chết nhiều quá, do đó xem ra
cũng có vẻ sáu bảy phần giống người chết rồi.
Tên của y cũng thật là tuyệt.
Tiệm bán quan tài đối diện với tiệm tạp hóa, ông chủ tiệm tạp hóa tên là Vương
Đại Nhãn, tên của y là Triệu Hạt Tử.
Y nãy giờ đang ngồi như một người chết, y không ngờ cũng không dám ngờ tới là
có người lại chiếu cố tiệm của y. Một chỗ nhỏ nhoi thế này, người sống cũng chẳng bao
nhiêu, người chết dĩ nhiên là không nhiều, do đó, vừa thấy Lục Tiểu Phụng là y từ trên
ghế nhảy dậy.
- Vị công tử này, trong phủ ai chết vậy? Muốn mua quan tài loại gì?

Gương mặt của y vốn đang giống người chết, hoàn toàn không một tý máu, không
một tý biểu tình, bây giờ ráng mở một nụ cười cầu tài cũng không sao làm nổi, vì vậy
mà làm cho gương mặt y càng lộ vẻ thần bí ngụy dị.
Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ:
- Nhà tại hạ gần đây không còn ai để chết. Tại hạ lại đây chẳng qua muốn tìm một
người.
Triệu Hạt Tử sa sầm nét mặt xuống, ngồi lại vào trong ghế, ngay cả giọng nói cũng
biến thành lạnh lẽo hờ hững.
Y nói:
- Nếu vậy e rằng công tử lại lầm chỗ rồi, nơi đây ngoài tôi ra, chỉ còn người chết
thôi.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Nếu vậy tại hạ không tìm lầm đâu, tôi đến đây tìm một người chết.
Triệu Hạt Tử hầu như đã nhắm đôi mắt trắng dã lại:
- Chỉ tiếc là nơi đây chỉ còn sót một xác chết thôi.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Người tôi muốn xem đại khái là người đó.
Triệu Hạt Tử bỗng nhiên nhảy ra khỏi ghế:
- Công tử nhận ra Liễu đại gia? Ông đến đây thu thi thể của ông ta?
Lục Tiểu Phụng gật đầu:
- Vâng.
Triệu Hạt Tử thở phào ra một hơi dài, tựa như vừa bỏ xuống một cái gì thật nặng nề
ra khỏi vai:
- Tôi đưa công tử lại chỗ ông ta. Công tử theo tôi.
Triệu Hạt Tử ngồi phía ngoài tiệm quan tài, chỗ có bóng mát. Bên trong là một
căn phòng có hai cổ quan tài đã đánh bóng lên nước, còn có năm sáu cổ quan tài chưa
làm xong.
Đi qua hết gian phòng đó, là đến một cái sân nhỏ chứa đầy những mảnh gỗ, đinh
sắt vung vãi khắp nơi, dâm bào rãi rác, một cái máy hàn thật lớn, để dựa vào một
khung giá gỗ, cái máy hàn ấy xem ra hình như để cho một người khổng lồ

xài.
Bên cạnh máy hàn có một cổ quan tài đang làm dở.
Lục Tiểu Phụng động tính hiếu kỳ, nhịn không nổi hỏi Triệu Hạt Tử:
- Máy hàn lớn như vậy, nhất định phải là một người có sức lực mới sử dụng được?
- Đại khái là vậy.
- Người đó ở đâu? Tại sao tại hạ chẳng thấy y đâu cả?
Triệu Hạt Tử chỉ vào mủi mình:
- Công tử đã nhìn y đây, người đó chính là tôi.
Y cố ý nói ra vẻ hời hợt:
- Mỗi cổ quan tài bán ra nơi đây đều do tay tôi làm ra đấy.
Lục Tiểu Phụng phát hiện ra, tuy ông chủ tiệm bán quan tài này, cả ngày ngồi đó
như một người chết, mặt mày khó coi cũng như người chết, nhưng lại là một người cao
lớn phi thường, dù lưng khòm tý đỉnh, nhưng so ra còn cao hơn người thường một cái
đầu, không những vậy, toàn thân bắp thịt rắn chắc, chỉ có người suốt ngày lao động
bắp thịt mới rắn chắc như vậy.
Chàng nhìn y lần đầu tiên, y không chừng có vẻ giống một người chết, nhưng càng
nhìn lâu càng không thấy giống tý nào.
Sân phía sau có hai dãy nhà, dãy bên trái hai căn phòng, dãy bên phải hai căn
phòng.
Dãy phòng bên trái, hình như dùng để làm nhà bếp và chứa củi, dãy nhà bên phải
là hai căn phòng đen thui, ngay giấy dán trên cửa sổ cũng đen thui. Cả hai phòng hình
như bao phủ một màu đen sì, dù là ban ngày cũng làm người ta có cảm giác rùng rợn.
Triệu Hạt Tử giới thiệu:
- Nơi đây là chỗ đặt linh cữu, người chết đem về, trước khi phát tang, tử thi thường
thường để tạm nơi đây, do đó tôi gọi hai gian này là gian "quỷ ốc".
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Quỷ ốc? Bộ có quỷ trong đó sao?
Gương mặt trắng bệch của Triệu Hạt Tử dưới ánh đèn, xem ra có chỗ giống quỷ

thật, có điều y lắc đầu nói:
- Chẳng có quỷ nào trong tiệm bán quan tài, tiệm quan tài chiếu cố cho người chết.
Người chết rồi thành quỷ, chiếu cố cho người chết là chiếu cố cho quỷ, tôi chiếu cố cho
bọn quỷ, làm sao chúng lại muốn tới đây náo loạn?
Y nói câu ấy quả thật quá hợp tình hợp lý, Lục Tiểu Phụng không muốn thừa nhận
cũng không xong.
Có điều Lục Tiểu Phụng đi tới trước hai gian nhà ấy, chàng lập tức cảm thấy có cái
gì lành lạnh chạy dọc theo xương sống chạy xuống tới bàn chân.
Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không phải là người nhát gan.
Lá gan của chàng rất lớn, có thể đương nổi bốn chữ "đảm đại bao thiên", thậm chí
cừu địch của chàng còn không thể không thừa nhận, trên thế giới này không có điều gì
mà chàng không dám đụng tới.
Có điều Lục Tiểu Phụng dưới ánh sáng cây đèn trong tay của Triệu Hạt Tử, đi vào
hai gian phòng bên phải đó, chàng cảm thấy mồ hôi ướt đẫm bàn chân.
Cây đèn phát ra ánh sáng le lói, ảm đạm còn hơn cây đuốc, trong phòng như vậy
mà thêm ánh đèn như vậy, xem ra hầu như đã vào một căn nhà mồ.
Chàng bước vào gian phòng này, lập tức cảm thấy mình đang bước vào một cái
nhà mồ.
Trong nhà mồ đương nhiên không có quan tài.
Trong gian phòng này có một cổ quan tài, quan tài đặt trên một bục đá màu tím
thẫm, trên bục có để linh vị đơn giản, linh bài đề mấy chữ đơn giản:
- Bằng hữu Liễu Như Cương.
Nhìn linh bài, Lục Tiểu Phụng mới hết nói gì. Bất kỳ ai thấy linh bài để đó, đều
phải xác nhận Nhất Kiếm Thừa Phong Liễu Như Cương đã chết.
Kỳ quái là, không biết có phải vì có cái khí vị âm u quái đản gì đó, hay là Lục Tiểu
Phụng trong lòng cảm thấy có gì kỳ kỳ, khiến cho chàng tin là Liễu Như Cương tùy thời
tùy lúc sẽ nhảy từ trong quan tài ra sống lại như thường.

Chàng nói:
- Xin ông mở nắp quan tài dùm.
Triệu Hạt Tử la lên quái gở:
- Công tử nói gì ? Ông muốn tôi mở nắp quan tài ra ? Tại sao ông muốn vậy?
- Bởi vì tại hạ đã nói ông rồi, tôi muốn thấy người chết, không phải muốn thấy
quan tài.

o O o

Quan tài mở nắp ra, Lục Tiểu Phụng lập tức thấy Liễu Như Cương.
Gương mặt người chết tuy không như người sống, nhưng Lục Tiểu Phụng vừa nhìn
qua lập tức nhận ra người này chính là Liễu Như Cương, không những vậy, chàng còn
nhận ra nét mặt kinh hoảng và sợ hãi trên gương mặt của y.
Triệu Hạt Tử hỏi:
- Y có phải là người bạn ông đi tìm không?
Lục Tiểu Phụng không trả lời, bởi vì chàng đã thấy vết thương trí mạng trên người
Liễu Như Cương.
Vết thương nằm trước ngực ngay trái tim, vết đao thương, một đao trí mạng, trơn tru
lẹ làng.
Lục Tiểu Phụng có thể khẳng định được điểm đó.
Chàng đã thấy qua nhiều người chết, kinh nghiệm của chàng về chuyện đó rất
nhiều. Những tình huống đó, không ai hiểu rõ được hơn chàng.
Nếu chàng không khẳng định điều đó, còn ai có thể khẳng định được?
Nhưng gương mặt của chàng lộ ra một biểu tình kỳ quái mê hoảng, chẳng những
vậy chàng cứ lắc đầu, miệng cứ lẩm bẩm:
- Không thể nào được, nhất định không thể nào được.
Thậm chí chàng còn nói đi nói lại mấy lần, Triệu Hạt Tử hiển nhiên là người tính
tình rất nhẫn nại, một người thường ở gần xác chết không nhẫn nại làm sao được bây
giờ.

Do đó y đợi Lục Tiểu Phụng nói câu đó tới năm sáu lượt, y mới nói:
- Chuyện gì không thể nào được?
Lục Tiểu Phụng không trả lời câu hỏi ấy, ngược lại còn hỏi:
- Ông có biết người chết nằm trong quan tài này là ai không?
Chàng không đợi Triệu Hạt Tử trả lời, đã tự mình trả lời dùm y:
- Y chính là Nhất Kiếm Thừa Phong Liễu Như Cương, khinh công và kiếm pháp của
y, dù không bằng được Tây Môn Xuy Tuyết, cũng không sai bao nhiêu. Nếu nói y bị
người ta đâm trước ngực mà chết, thậm chí không có lấy một cơ hội hoàn thủ, thì dù
ông có cắt đầu tôi đi, tôi cũng không chịu tin.
Nhưng bây giờ tình huống đó xem ra không thể nghi ngờ cách nào khác hơn.
Thi thể trong quan tài đã được thay áo quần, vết thương cũng đã được chùi sạch sẽ.
Miệng vết thương đại khái chỉ chừng một tấc ba phân, cây đao kẻ sát nhân sử dụng,
chắc chắn rất cùn, chẳng những vậy mà còn đâm thẳng trước mặt, nếu là chém thì vết
thương phải dài hơn như vậy.
Do đó Lục Tiểu Phụng mới nói, đây là chuyện khó có thể nào xảy ra, bởi vì trên
thế giới này chưa có người nào sử đao có thể đâm vào tim của Liễu Như Cương, trừ phi
người ấy là bạn rất thân của y, Liễu Như Cương hoàn toàn không hề đề phòng đến hắn.
Lục Như Cương làm gì có bạn bè ở tiểu trấn này?
Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng rốt cuộc từ vết thương trên ngực dời qua gương mặt
Triệu Hạt Tử. Chàng hỏi y:
- Ông có biết y bị giết ở nơi nào không?
Triệu Hạt Tử đáp:
- Đương nhiên là biết. Ở một cái hẽm nhỏ rất u ám, y chết sau canh ba, lúc đó
trong hẽm không còn đèn đuốc gì cả.
- Người đầu tiên phát hiện ra thi thể của y là ai?
- Là cái tên ăn mày nói chuyện với ông đó.
- Thi thể của y phát hiện vào lúc nào?
- Lúc đó trời còn chưa hoàn toàn sáng hẳn.
- Trời chưa sáng, làm sao tên ăn mày đó đến được cái hẽm đó? Đến làm gì?

- Điều đó tôi không rõ lắm.
- Ai đem thi thể lại đây?
Triệu Hạt Tử đáp:
- Tôi đem lại đấy. Liễu đại hiệp là một người tốt, rất rộng rãi, ông ta coi tôi là bạn
bè.
Y lại bổ sung vào:
- Liễu đại hiệp đến đây tuy chưa được bao lâu, nhưng bạn thân rất nhiều. Chỉ có bạn bè thân lắm, mới có thể lợi dụng trong lúc y không ngờ tới, đâm thẳng
trước ngực y.
Người bạn thân ấy là ai vậy?
Lục Tiểu Phụng than thở trong bụng, chàng lại hỏi Triệu Hạt Tử:
- Lúc ông cõng y về đây, cây đao giết chết y có còn nằm trên ngực không?
Triệu Hạt Tử lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng:
- Sao ông biết được? Sao ông biết cây đao còn nằm trên ngực y?
Lục Tiểu Phụng đáp:
- Vết thương nằm chỗ rẻ xương sườn thứ sáu và thứ bảy, hai xương ấy rất gần nhau,
đao đâm vào khó rút được ra. Hung thủ thừa lúc Lục Như Cương sơ ý đâm được y, trong
lòng nhất định đang hưng phấn mà hỗn loạn, chẳng những vậy, hắn cũng không biết
cái vị kiếm khách lừng danh ấy đã chết vì lưỡi đao của hắn thật hay chưa, lần thứ nhất
nếu rút không ra, lần thứ hai lại rút không ra, nhất định không thử lần thứ ba.
Lục Tiểu Phụng cất giọng rất bình tĩnh:
- Đao đâm vào chỗ đó, nhất định phải cần một người chủ tiệm bán quan tài như
ông, lúc nào thư thả trong lòng, mới rút ra nổi thôi.
Triệu Hạt Tử thở ra nói:
- Đến giờ tôi vẫn còn chưa biết ông là ai, có điều tôi biết một điều, ông phải là một
nhân vật rất siêu quần.
- Sự tình có đúng như vậy không?
- Đúng vậy.
- Có phải ông rút đao ra không?
Triệu Hạt Tử đáp:
- Đúng là tôi, tôi tự tay rút cây đao ra.
- Đao ở đâu?

Triệu Hạt Tử hình như bỗng nhiên quên mất nãy giờ mình đã nói gì, y hỏi:
- Đao? Đao gì?
Lục Tiểu Phụng bật cười.
Đương nhiên chàng rất hiểu hạng người này. Chàng còn biết cách để đối phó với
họ.
Đối phó với những hạng người này, chỉ cần một tiếng là đủ.
Tiền!
Một đỉnh bạc nhét vào trong tay của Triệu Hạt Tử, Lục Tiểu Phụng lại hỏi y câu hỏi
vừa mới hỏi tức thì:
- Đao ở đâu?
Triệu Hạt Tử trả lời không giống lúc trước chút nào:
- Cây đao dĩ nhiên là đã được tôi dấu đi rồi.
- Dấu ở đâu?
Gương mặt trắng bệch xem ra cứng ngắt của Triệu Hạt Tử, bây giờ còn lộ được một
nụ cười:
- Tôi dấu thứ gì, đương nhiên là dấu chỗ người khác không thể nào tìm ra.
Bục đá dưới quan tài làm bằng đá màu tím thẩm, như một cái nền tế đài, vậy mà
còn có mấy cục đá di chuyển được.
Lôi mấy cục đá đó ra, bên trong chính là một nơi tàng trữ đồ rất bí mật tự nhiên.
Người khác đã không biết có mấy hòn đá đó rồi, có biết cũng không biết nó nằm ở đâu,
muốn đi tìm những đồ tàng trữ còn khó hơn lên trời.
Bàn tay của Triệu Hạt Tử thò vào trong chỗ giấu, lúc y rút tay ra, chắc hẳn cây đao
phải nằm trong tay.
Lục Tiểu Phụng thật tình rất muốn xem thử cây đao đâm chết Lục Thừa Phong, là
một cây đao ra sao.
Có điều, bàn tay của Triệu Hạt Tử vẫn còn chưa rút ra, làm như có con rắn độc
bỗng cắn phải bàn tay của y.
Gương mặt trắng bệch không có tý máu của y, bây giờ xem ra hình như biến thành
màu xanh biếc.
Lục Tiểu Phụng nhìn y, đồng tử thu nhỏ lại:

- Đao ở đâu?
Lần này, câu trả lời của Triệu Hạt Tử lại biến thành đồng dạng như câu đầu:
- Đao? Đao gì?
Lục Tiểu Phụng rất muốn đạp cho y một cái.
Nhưng chàng không ngờ Triệu Hạt Tử đã nằm phục xuống đất, hô lên sợ hãi:
- Tôi thề, quả thật tôi đã dấu cây đao trong chỗ này, nhưng bây giờ chẳng thấy có
gì trong đó, chẳng thấy có đao ở đâu.
Thấy vẻ mặt của y, Lục Tiểu Phụng không nỡ tát xuống cái bạt tai, đạp cũng đạp
không nổi. Chàng chỉ còn nước dằn lòng xuống hỏi:
- Ông nghĩ thử xem, trừ ông ra, còn ai biết ông dấu đao trong đó?
Cái đầu của Triệu Hạt Tử vốn đang gầm xuống mặt đất, nghe hỏi vậy bỗng ngẩng
lên, cặp mắt lờ đờ bỗng như muốn sáng rỡ:
- Tôi nghĩ ra rồi, có một người biết chuyện đó, chỉ có y mới biết, không những biết
còn thấy tận mắt.
Lục Tiểu Phụng xách y lên khỏi mặt đất, gằn giọng hỏi:
- Người đó là ai?
Triệu Hạt Tử thở dốc nói:
- Y họ ...
Triệu Hạt Tử nói chưa hết câu, tiếng thứ ba là âm mở ra, nhưng miệng y mở ra,
chẳng nghe có tiếng động gì.
Bởi vì miệng của y vừa mở ra, bên ngoài có hai ba chục làn ánh sáng bắn vào.
Trong chớp mắt, Lục Tiểu Phụng đã đếm ra được, trong đám hai ba chục đường
ánh sáng đó, có loại màu xanh, có loại màu tím, có loại màu sáng lạn như bạc.
Nhưng lần này chàng lầm, bởi vì trong đó còn có một loại màu sắc trong suốt,
trong suốt có nghĩa là không thấy được.
Ám khí từ ba cánh cửa sổ phóng vào, không phải chỉ có hai mươi ba loại, mà là hai
mươi bốn loại.
Bởi vì trong đó có một loại là trong suốt.
Hai mươi bốn thứ ám khí đó không nhắm vào Lục Tiểu Phụng, mà nhắm

vào Triệu
Hạt Tử.
May mà chẳng có thứ nào trúng cả, thậm chí thứ ám khí trong suốt kia cũng trật
luôn.
Bởi vì Triệu Hạt Tử đã đụng phá nóc nhà, bay ra ngoài.
Dĩ nhiên không phải tự mình y bay ra.
Y đang nằm trên mặt đất, Lục Tiểu Phụng vừa nắm chéo áo xách người y lên, ám
khí đã bay vào, trong một khoảng tích tắc đó, Lục Tiểu Phụng đã dùng sức quăng y lên,
bay thủng qua nóc nhà một lỗ lớn, từ đó bay ra ngoài.
Sau đó, Lục Tiểu Phụng đã từ trong những làn ánh sáng, bay ra ngoài cửa sổ.
Trong chớp nhoáng, thân pháp và tốc độ của chàng, cơ hồ đã vượt quá giới hạn
của con người, cũng vượt quá giới hạn thể lực của chính mình.
Một người dưới mắt người khác tùy thời có thể chết lúc nào không biết, mà vẫn
còn sống nhăn đó, đạo lý chính là ở chỗ đó.

o O o

Lúc Lục Tiểu Phụng ra đến giữa sân, Triệu Hạt Tử cũng vừa từ nóc nhà bay lên.
Phía sau đám gỗ, lại có một vùng ánh sáng lạnh vụt tới, cũng còn nhắm vào Triệu
Hạt Tử, hiển nhiên muốn giết y bịt miệng.
Lục Tiểu Phụng đang ở trên không, thuận tay chụp một miếng gỗ, chân trái đạp
xuống đất, thân hình lại búng lên, miếng gỗ trong tay phóng ra chận lấy làn sáng bạc.
Những tiếng lộp bộp vang lên không ngớt, ám khí đã dính chi chít vào miếng gỗ, người
của Triệu Hạt Tử rớt xuống nóc nhà, từ cái lỗ hổng lúc nãy lại rớt xuống dưới đất.
Chỉ nghe phía sau đám gỗ có tiếng người kêu khẻ:
- Lục Tiểu Phụng khá lắm, khinh công cao tuyệt.
Lục Tiểu Phụng hét lên:

- Ngươi là ai?
Chàng đang tính nhảy lại chỗ đám gỗ, nào ngờ trên nóc nhà đối diện bỗng có ánh
đao quang như cầu vòng màu xanh bay lên, giữa không trung uốn lượn một vòng, nhắm
hướng chàng đâm lại.
Chiêu đao ấy vừa nhanh vừa hiểm độc, chỉ một đao đã muốn lấy mạng chàng ngay
lập tức, do đó đánh ra hết sức mình không để thừa dư lực.
Lục Tiểu Phụng không thụt lùi lại tránh né mà còn bay người ngược lại tiến tới.
Thích khách hiển nhiên rất kinh ngạc, ánh đao xoay vòng, y tính giữa không trung
đưa ngang đao tước qua cổ họng của Lục Tiểu Phụng, có điều không còn đủ lực lượng.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên thò ngón tay trỏ và ngón tay giữa ra, kẹp ngay lấy lưỡi
đao, dùng sức đẩy ra trước, một cổ chân khí truyền từ lưỡi đao đến cán đao, hổ khẩu
của thích khách lập tức bị toát ra. Bàn tay cầm đao vừa mở tung, cán đao đã đụng vào
ngực y: "cách" một tiếng, làm gãy đi hai rẻ xương sườn.
Chiêu ấy chính là tuyệt kỹ vô song thiên hạ, oai chấn giang hồ của Lục Tiểu Phụng.
Tất cả biến hóa chỉ nằm trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó.
Trừ Lục Tiểu Phụng ra, trên đời này không có người thứ hai nào có thể kềm được
lưỡi đao trong đường tơ kẻ tóc.
Tên thích khách vừa ở trên không té xuống đất, cổ họng đã phát ra tiếng gầm gừ
như dã thú lúc sắp chết.
Thanh đao của hắn đang nằm trong tay của Lục Tiểu Phụng, lưỡi đao đã lướt qua cổ
họng hắn từ lúc nào.
Thật ra, khinh công và kiếm pháp của hắn chắc chắn đã thuộc hạng nhất lưu, do
đó Lục Tiểu Phụng cũng nói:
- Không ngờ nơi đây cũng có một cao thủ như ngươi.
Lục Tiểu Phụng hỏi tên thích khách mặc chiếc áo dạ hành đen thui bó sát vào

người, vải bố đen che mặt:
- Ngươi là ai? Ai sai ngươi lại đây? Các ngươi muốn giết Triệu Hạt Tử bịt miệng vì
lý do gì?
Tên đó dang nhìn Lục Tiểu Phụng kinh ngạc, trong ánh mắt hoảng sợ đó, bỗng
nhiên đồng tử thu nhỏ lại.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên thấy trong tròng mắt của y có bóng người thoáng qua,
và kiếm quang lóe lên.
Phản ứng của chàng nhanh vừa đủ, do đó chàng không bị chết dưới lưỡi kiếm.
Phản ứng của chàng tuy nhanh vậy, y phục của chàng còn bị kiếm khí lạnh lẽo
tước xé.
Trong vùng kiếm quang, chàng thoáng thấy một bà già mặc áo tím, đầu tóc bạc
phau, nhưng không kịp thấy diện mạo.
Bởi vì chuyện phát sinh trong một khoảnh khắc đó, không cho chàng có thời giờ
quan sát ngẫm nghĩ.
Kiếm vừa đâm tới, Lục Tểu Phụng đã vung đao lên, tên thích khách bị đụng mấy rẻ
xương sườn đã lăn ra ngoài. Thanh kiếm trên tay bà già lại chớp lên, Lục Tiểu Phụng
lùi lại bước nữa, tới trước đám gỗ, chàng đã tựa hồ nghĩ ra được cách phản công, ít
nhất cũng đã có đường lùi.
Nhưng chàng đã không phản kích, cũng chẳng lùi lại tránh né.
Gương mặt của chàng bỗng biến sắc, bởi vì chàng chợt phát hiện ra, thanh kiếm
trên tay của bà già chính là thanh kiếm của Liễu Như Cương.
Lúc này, mũi kiếm cơ hồ đã đụng tới trước ngực chỗ trái tim chàng.
Tình trạng của Lục Tiểu Phụng đã đến chỗ đường cùng, lùi không thể lùi được, giữa
ngực cũng chính là chỗ trí mạng trên người. Kỳ quái nhất là, về sau, Lục Tiểu Phụng
còn nói người khác rằng:
- May mà bà ta đâm vào chỗ trái tim của tôi, nếu không tôi chắc là chết.
- Tại sao?

Bởi vì trong một khoảnh khắc đó, bàn tay phải của chàng nằm gần trái tim, do đó
mũi kiếm dù đã xuyên thủng qua lớp áo trước ngực chỉ cần tiến thêm nửa phân nữa là
Lục Tiểu Phụng xong đời.
Tiếc là trong chớp nhoáng đó, mũi kiếm ngay cả nửa phân cũng đẩy không vào,
bởi vì mũi kiếm đã bị hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng giữ chặt.
Về sau cũng có người có nói với chàng:
- Chúng tôi đã biết hai ngón tay của ông, như bùa chú ma quỷ, thậm chí còn tương
thông chặt chẽ với tâm ý của ông, chỉ cần tâm của ông có ý, kiếm của đối phương sẽ bị
ông kẹp cứng, bởi vì kiếm có nhanh đến đâu cũng nhanh không bằng tâm ý của ông.
Cái điểm đó, giang hồ không ai có thể phủ nhận.
- Nhưng lúc ấy, tại sao bàn tay của ông lại ở gần chỗ trái tim nhĩ ? Có phải ông đã
tính đúng đối phương sẽ nhất định đâm vào giữa ngực ông sao?
Lục Tiểu Phụng chỉ cười, không trả lời.
Câu hỏi ấy không thể nào trả lời cho nổi.
Trong một khoảnh khắc sống chết như thế, có nhiều chuyện không thể giải thích
được, không chừng đó là nhờ kinh nghiệm và trí tuệ của chàng kết hợp mà thành,
không chừng đó là nhờ linh cảm nhất thời, không chừng chỉ là may mắn.
Kiếm của người kiếm khách bị giữ cứng, có khác gì chân tay của y bị giữ cứng,
trong lòng y nhiều khi còn nghiêm trọng hơn cả vậy.
Có điều bà già mặc áo tím này, chắc chắn là một tay kiếm khách bậc nhất, không
những vậy mà còn là tay cao thủ siêu quần.
Không những kiếm pháp của bà ta nhanh, mà ứng biến cũng nhanh, phán đoán
chính xác. Do đó Lục Tiểu Phụng vừa giữ mũi kiếm, bà ta bèn tung lỏng tay, người bà
ta cũng đã bay ra ngoài bằng một tốc độ phi thường kinh hãi.
Dĩ nhiên là bà ta bay lên, bà ta bay lên theo một chiều rất xéo, mục đích để tránh
đối thủ rượt theo, chiều xéo đó ắt hẳn là một hướng an toàn vô cùng.

Nhưng bà ta còn không yên tâm, bà ta chắc hẳn là một người vô cùng cẩn thận, vô
cùng quý trọng mạng của mình.
Do đó sau khi bà ta búng người lên không, bà ta còn lộn một vòng, chuyển hướng
qua một chiều khác.
Bà ta mặc một chiếc quần dài bó sát người, trên dưới như một tấm vải bố kín mít.
Mặc một bộ đồ như vậy, bên trong cũng chẳng cần phải mặc gì thêm.
Lúc bà ta lộn người lại, hai cặp đùi dài của bà ta cũng bay lên, y như những lượn
sóng nhô lên từng đợt.
Lục Tiểu Phụng ngẩng đầu lên, chàng chợt thấy cặp đùi của bà ta.
Đấy có phải là cặp đùi của một bà già đâu.
Cặp đùi Lục Tiểu Phụng vừa thấy, trắng nõn và rắn chắc, so với mái đầu trắng
phau và nét mặt nhăn nheo của bà ta, nhất định không cùng thuộc chung về một người.
Lục Tiểu Phụng là người có nhãn lực phi thường, chàng đối với cặp đùi của đàn bà
trước giờ vẫn có hứng thú nghiên cứu.
Thậm chí chàng còn nhận ra được bắp thịt đang cử động trên cặp đùi đó.
Cặp đùi thon dài, rắn chắc, mỹ lệ đó, ngay cả Lục Tiểu Phụng rất ít khi được cơ hội
gặp qua.
Bà già mặc áo tím này, cầm trong tay là thanh trường kiếm của Liễu Như Cương,
đồng bạn bà ta là một tay khoái đao, Lục Tiểu Phụng có là một người không suy nghĩ đi
nữa, cũng có thể nghĩ ra được cái chết của Liễu Như Cương và bà ta nhất định có quan
hệ rất lớn với nhau.
Hai người này không nghi ngờ gì nữa, vốn đang còn ở lại tiểu trấn, bây giờ dù có đi
đâu, cũng có thể truy ra được lai lịch.
Làm cách nào tra ra được lai lịch bọn họ?
Người mang đao che trên mặt một tấm vải đen, gương mặt bà già hiển nhiên là
dùng thuật dị dung hóa trang.
Cái mà hiện giờ Lục Tiểu Phụng đã thấy thật sự là hai bắp đùi.

Đấy chắc chắn không phải là cặp đùi của một bà già tóc bạc phau phau, nếu tìm
ra được chủ nhân của cặp đùi ấy, thì có thể tìm ra hung thủ đâm chết Liễu Như Cương.
Đó chính là đường giây duy nhất của Lục Tiểu Phụng, và cũng là chuyện duy nhất
chàng có thể làm.
Chàng làm cách nào nhĩ?
Không lẽ chàng có thể đi tìm hết đàn bà trên tiểu trấn này, vén quần họ lên, nhìn
cặp đùi của họ?
Thật tình, Lục Tiểu Phụng cũng không phải là không muốn làm, nhưng chàng
không thể làm được.
Chàng chỉ còn cách lại chỗ Triệu Hạt Tử.
Nhưng Triệu Hạt Tử có chết cũng không nói thêm một chữ, y đã bị khủng bố, đủng
quần muốn ướt dầm dề.
Thành Bắc Kinh không phải một sớm một chiều xây xong, muốn tìm ra vụ án ly kỳ
thần bí này, đương nhiên cũng không phải là chuyện trong một ngày.
Do đó Lục Tiểu Phụng cũng đành tạm thời phải về lại ngủ một giấc trước đã.
Không ngờ rằng chàng về tới căn nhà tơi tả đó, lập tức thấy một cái đùi, từ dưới
giường nằm của chàng thò ra.
Một cái đùi vừa nhỏ vừa đen đủi, trên đùi đầy những bùn cát, theo phỏng đoán rất
bảo thủ của Lục Tiểu Phụng, ít nhất là chưa rửa ráy đã bảy tám tháng nay. Nhưng đem
so với bàn chân phía dưới, cái đùi ấy rõ ràng còn sạch sẽ hơn nhiều.
Cái chân ấy, hầu như lấy một bãi cức chó mà nặn ra.
Lục Tiểu Phụng cười khổ lắc đầu, chàng lấy một chiếc ghế đặt xuống đối diện với
cái giường rồi ngồi xuống.
Người nằm dưới giường rốt cuộc bò ra, tóc tai bồm xồm như ổ chim trên một cái
đầu như quả trứng gà.
Lục Tiểu Phụng ho khẻ lên một tiếng.
- Tên ăn mày.
Tên ăn mày nhảy cỡn lên, đầu y hầu như đụng phải rường nhà, y thấy Lục

Tiểu
Phụng rồi mới thở phào ra một cái:
- Đại thiếu gia, lần này ông làm tôi thật chết điếng, hồn phách bay đi đâu mất tiêu.
Lục Tiểu Phụng lập tức lộ vẻ áy náy:
- Ta làm ngươi kinh hãi lắm sao?
Tên ăn mày lấy tay đấm vào ngực:
- Đương nhiên là sợ quá. Xém chút nữa là tôi bị ông làm chết đứng.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Ta thật không có ý đó, hình như ta phải xin lỗi ngươi, thật là có lỗi quá.
Tên ăn mày làm ra vẻ khoan hồng đại lượng:
- Không cần làm vậy, chỉ cần mỗi thứ ông cho tôi tý xíu bồi thường, tôi sẽ bỏ qua
tất cả.
Lục Tiểu Phụng cố ý hỏi:
- Tý xíu bồi thường? Bồi thường làm sao?
Tên ăn mày tít mắt lại nói:
- Ví dụ như tý xíu vàng, tý xíu rượu, một hai cô nương đẹp đẹp. Chắc ông cũng
biết, mấy thứ đó làm cho tim bớt hồi hộp đi một chút.
Lục Tiểu Phụng bật cười.
Thật tình chàng muốn nhịn mà nhịn không được, phải bật cười lên. Chẳng qua lúc
chàng vừa mở miệng cười, chàng đã chụp áo tên ăn mày, lúc chàng chụp áo y, người y
đã bị xách lên như một con vương bát.
Lục Tiểu Phụng đang nghinh mặt làm vẻ giận:
- Nửa đêm ngươi mò lại phòng ta, lục đồ lục đạc còn chưa nói, còn bò vào dưới
giường, ngươi tính làm gì vậy?
- Tôi ...
- Tức tối nhất là, ngươi còn đổ thừa ta làm ngươi giật mình, còn đi đòi bồi thường.
Lục Tiểu Phụng cười nhạt:
- Ta xem đáng lý ra ngươi phải bồi thường ta mới đúng, ta nhất định sẽ nghĩ ra một
cách rất nhanh.
Tên ăn mày đã sắp òa lên khóc.
Y làm vẻ mặt đưa tang:
- Không phải tôi lại ăn trộm đồ của ông, tôi là đệ tử Cái bang, làm sao tôi

dám lại
ăn trộm đồ Lục Tiểu Phụng, làm sao dám? Thiên hạ còn ai không biết Lục Tiểu Phụng
là bạn bè của Cái bang, mấy vạn đệ tử Cái bang huynh đệ có ai dám đụng vào sợi lông
của Lục công tử?
- Ngươi quả thật là đệ tử Cái bang?
- Nhất định không giả.
Bàn tay của Lục Tiểu Phụng vừa lỏng ra, tên ăn mày lập tức hướng về Lục Tiểu
Phụng làm lễ ra mắt rất ư là chỉnh tề:
- Cái bang đệ tử hai mươi ba đời là Hoàng Tiểu Huy, khấu kiến Lục đại hiệp, Lục
đại thúc.
- Ngươi thuộc đường nào, phân đà nào?
- Huyền Quy đường, Vương lão gia tử thuộc Quảng Trường giang phân đà thứ hai
mươi bảy quản hạt, ba năm trước được sai lại nơi đây.
- Đệ tử của phân đà Trường giang tại sao lại bị phái lại dây?
Tên ăn mày thở ra:
- Bất kỳ bang nào hội nào cũng có một vài người xui xẻo.
Cái Bang và Lục Tiểu Phụng uyên nguyên rất sâu xa, đệ tử của Cái bang có thể nói
đều là bạn bè của Lục Tiểu Phụng.
Bạn bè nói, Lục Tiểu Phụng rất ít khi hoài nghi.
Từ miệng của tên ăn mày, Lục Tiểu Phụng chứng thực thêm vài điểm.
Liễu Như Cương quả thật chết ở cái hẽm tối tăm đó, quả thật đã được Triệu Hạt Tử
thu liệm, lúc đó thanh đao còn đang nằm trên người y.
Vấn đề là, tên ăn mày nói rất khẳng định với Lục Tiểu Phụng:
- Chẳng qua, người đầu tiên thấy thi thể của Liễu đại gia nhất định không phải một
mình tôi, hạng người làm chuyện như tôi, tuy thích đi lòng vòng nơi này nơi kia, nhưng
hôm ấy tôi lòng vòng lại chỗ cái hẽm, ít nhất đã có hai người ở đó trước rồi.
- Sao?
- Đáng lý ra tôi không muốn lại mé đó, chỉ vì nghe có tiếng Liễu đại gia rú lên thê
thảm, tôi mới chạy lại.
- Tới lúc đó, ngươi mới biết đã có hai người ở đó rồi?

- Đúng vậy.
- Hai người đó là ai?
Tên ăn mày trả lời:
- Bán dạ tam canh tôi cũng nhìn thấy rõ mặt mủi, với lại bọn họ vừa thấy tôi, đã
chạy mất dạng. Có điều tôi có thể đoán chắc, một người là đàn ông, một người là đàn
bà.
- Một người là đàn ông, một người là đàn bà?

o O o

Lục Tiểu Phụng lập tức nhớ lại lúc nãy ở phía sân sau nhà Triệu Hạt Tử, một kẻ
thích khách che mặt, và một bà già có cặp đùi như thiếu nữ.
Phòng là một gian kiến trúc rất đơn giản, bàn là một chiếc bàn gỗ không đánh
bóng, giường là một chiếc giường cũ kỹ muốn sập.
Như vậy cũng chẳng có gì, nhưng chuyện quan trọng hơn nhiều là, trong phòng
không có bạn bè, trên bàn không có rượu, trên giường thiếu đi mất một người.
Tại một nơi như vậy, Lục Tiểu Phụng vốn không thể ở lại thêm phút giây nào, lại
càng không thể nằm đó ngủ.
Có điều bây giờ Lục Tiểu Phụng đang nằm ngủ khoèo ở đó.
Liễu Thưa Phong là bạn của chàng.
Cái chết của Liễu Như Cương, thật tình quá ly kỳ.
Cái tiểu trấn xa xôi nằm tận biên thùy này, hình như cũng tràn đầy những chuyện
ly kỳ quái dị không sao nói được.
Lục Tiểu Phụng nếu không đi xen vào những chuyện như vậy, chàng còn đi xen
vào chuyện gì? Lục Tiểu Phụng nếu ngay những chuyện như vậy còn không đi xen vào,
thì Lục Tiểu Phụng chẳng còn là Lục Tiểu Phụng.
Muốn xen vào chuyện này, trước hết phải đi tìm hiểu cho ra vài chuyện khác.
Cho dến bây giờ, đường giây duy nhất Lục Tiểu Phụng có đều từ tên ăn mày và

Triệu Hạt Tử.
Hai người này nói hình như không giả dối, nhưng rất kỳ quái là, trong đó, hình như
có một điểm mâu thuẫn.
Mâu thuẫn ở đâu? Lục Tiểu Phụng nói không ra, có nhiều chuyện chàng còn nghĩ
chưa ra, thậm chí ngay hình ảnh cũng chẳng thấy, lối vào cũng chẳng có.
Trong lúc chàng đang nghĩ muốn bể óc ra, thình lình chàng bỗng nghe một tiếng
động kỳ dị.
Tim của chàng dột nhiên đập thình thình lên.
Bất cứ là ai cũng biết, Lục Tiểu Phụng không phải là hạng người dễ bị khích động
đến nổi tim đập thình thình lên, nhưng hiện giờ trái tim của chàng đang đập mạnh quá
cỡ.
Trái tim của Lục Tiểu Phụng vốn vẫn đập, chẳng qua bây giờ đập nhanh hơn bình
thường rất nhiều, bởi vì chàng bỗng nhiên nghe có tiếng "cà thụp", "cà thụp" của trái
tim người nào khác đang đập, còn thêm tiếng thở hổn hển, không những vậy, còn vang
lên ngay ngoài cánh cửa mỏng dính của căn phòng, không những vậy, còn là một
giọng rất gợi cảm của người đàn bà.
Càng quan trọng hơn là, Lục Tiểu Phụng lập tức nhận ra người đàn bà phát ra
những tiếng động ấy, chính là bà chủ có cái eo thon, hai chân thon dài chắc nịch, bà
chủ đi đứng như một con rắn đang trườn tới.
Bà ta từ trong sân đối diện chạy lại, vừa tới trước cửa là đứng dựa vào đó thở hổn
hển không ngớt.
Đang nửa đêm bà ta chạy lại phòng một người lữ khách không quen biết làm gì?
Chuyện đó Lục Tiểu Phụng không dám cả nghĩ tới.
Một người lữ khách ở tha hương, nếu cứ ngồi nghĩ ba cái thứ chuyện đó, làm sao
ban đêm còn ngủ cho nổi.
Đêm nay, Lục Tiểu Phụng còn chưa ngủ được, vì bà chủ đã đẩy cửa đi vào

phòng.
Cửa vốn không khóa lại, do đó bà chủ đẩy một cái, cửa bèn mở ra, nhưng bà chủ
bước vào rồi, thuận tay lại khóa luôn cửa.
Lục Tiểu Phụng làm như một người chết, nằm trên giường, không một tý cử động.
Nhưng trái tim của chàng lại cử động.
Một người đàn ông khỏe mạnh bình thường, một người lữ khách cô độc, nếu trong
tình huống đó còn có thể giữ không bị khích động, thì chắc y là một người đã chết.
Lục Tiểu Phụng chưa nhúc nhích, không chừng cũng vì chàng muốn chờ xem cái
bà chủ muôn thứ phong tình này, nửa đêm khuya khoắc đến đây tính làm gì.
- Có phải muốn lục soát hành lý của chàng? Có phải lại giết chàng? Hay là dụ dỗ
chàng?
Là một người đàn ông, dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng hy vọng bà ta vì mục đích chót.
Đấy là cái bản tính ham vui tự tôn của đàn ông. Mỗi người đàn ông đều nghĩ như
vậy.
May mà Lục Tiểu Phụng còn nghĩ thêm một kiểu khác.
Nếu bà chủ lại đây giết chàng, ít nhất có thể chứng minh được bà ta và hung án
của Liễu Như Cương có liên quan với nhau, vậy thì phạm vi chuyện Lục Tiểu Phụng
phải làm thu nhỏ lại.
Cái không may là, cái bà chủ này ngay cả ý nghĩ giết chàng cũng không có.
Cây đèn trong phòng đã tắt từ lâu, ánh đèn bên ngoài không biết từ đâu lại, mông
lung chiếu qua cái eo nhỏ của bà chủ và cặp đùi dài thon chắc, những đường nét dưới
lớp vải quần mỏng bày lộ ra rõ rõ ràng ràng.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên nói:
- Bà biết đèn để đâu, mở đèn lên giùm.
Bà chủ hình như giật nãy cả mình, bà ta lấy hai bàn tay trắng nõn, nhè nhè vỗ vào
buồng ngực căng đầy.
Bà ta hỏi:

- Ông làm tôi giật mình muốn chết, thật tình. Như thế này không hay hơn sao, tại
sao phải mở đèn lên?
Lục Tiểu Phụng trả lời bằng một câu thật muốn làm cho người đàn bà nào cũng
bắn cả người lên:
- Bởi vì tôi muốn nhìn cặp đùi của bà.
Bà chủ cười ngặt nghẽo nói:
- Đùi của tôi có gì là đáng coi? Tôi không cho ông coi.
Lục Tiểu Phụng hình như là một chú bé vòi vĩnh:
- Tôi muốn nhìn, tôi cứ muốn nhìn, không những vậy, còn không nhìn không được.
Bà chủ thở ra nói:
- Ông đấy hở, con người ông, thật phiền hà muốn chết.
Miệng bà ta nói vậy, nhưng cây đèn trên bàn đã được thắp lên.
Bà chủ đưa người ra trước ánh đèn, ném ánh mắt ra chiều nhu mỳ lại Lục Tiểu
Phụng.
- Thế này được chưa?
- Còn chưa được.
Bà chủ hỏi:
- Còn chưa được? Tại sao còn chưa được?
- Bởi vì bây giờ tôi chỉ thấy có cái quần của bà ở đó, còn chưa thấy đùi ở đâu.
Bà chủ ánh mắt lại càng lẳng lơ:
- Ông còn muốn sao nữa? Không lẽ ông còn muốn tôi vén quần tôi lên?
Lục Tiểu Phụng cười lộ đầy vẻ không tốt nói:
- Không sai điểm nào. Tôi đang nghĩ tới chỉ có chuyện đó.
Bà chủ dùng hàm răng nhỏ trắng phau cắn nhẹ lên môi:
- Ông đấy hở, ông thật là một thứ oan gia của tôi.
Nếu có một người đàn bà cho ta là oan gia, vậy thì ta có yêu cầu gì, họ nhất định
sẽ không từ chối. Vì vậy Lục Tiểu Phụng lập tức nhìn thấy cặp đùi của bà chủ.
Cặp đùi ấy không còn chỗ nào để cho ai phàn nàn, dù là một người đàn ông khó
tính đến đâu cũng phải nên hài lòng lắm.
Nhưng Lục Tiểu Phụng lại thở ra trong bụng, thậm chí còn lộ ra vẻ thất vọng ngoài
mặt.

Bởi vì cặp đùi ấy không phải là thứ chàng muốn thấy.
Chàng muốn thấy, là cặp đùi đang bay bay dưới cái quần màu tím, cặp đùi có
những bắp thịt chắc mà thon, tràn đầy nhựa sống của tuổi thanh xuân.
Cặp đùi của bà chủ tuy trắng hơn, mềm mại hơn, nhưng bắp thịt xem ra có phần
lỏng lẻo, đối với đàn ông lại càng có sức thu hút, nhưng đã mất đi cái rắn chắc rồi.
Lục Tiểu Phụng không dấu sự thất vọng của mình khéo lắm, bà chủ cũng không
chú ý đến chuyện đó, chỉ cất giọng ướt át:
- Bây giờ ông muốn tôi làm gì nữa?
Lục Tiểu Phụng lại nhắm cả mắt lại:
- Bây giờ tôi chỉ muốn bà mặc quần vào, thổi tắt cây đèn trên bàn, dùn hai cái đùi
mập mạp của bà đi ra khỏi nơi đây.
Bà chủ nổi giận lên, lần này quả thật tức giận, tức muốn đập chết tươi con khỉ khả
ố đó.
Bà ta ré lên:
- Ngươi nói vậy nghĩa là sao?
Lục Tiểu Phụng làm mặt tỉnh nói:
- Tôi tưởng đại khái tôi đã nói rõ ý tứ của tôi cho bà nghe. Tôi nghĩ bà cũng nghe
rõ lắm chứ.
Chàng những tưởng bà ta sẽ tức muốn điên lên, không chừng còn chồm lại đập
cho chàng vài cái, cắn cho chàng vài miếng.
Có điều chàng chẳng sợ gì.
Muốn đối phó với một người đàn bà phát điên lên, Lục tiên sinh có ít nhất cũng vài
trăm cách.
Làm cho người ta nghĩ không ra là, cái bà chủ này không những không phát điên
lên tý nào, còn mở miệng cười ngặt nghẽo.
- Ông đấy hở, ông thật chẳng phải thứ tốt lành, ông chẳng phải con người.
Bà ta cười còn ra vẻ sảng khoái:
- May mà tôi còn có phương pháp đối phó với hạng người không phải người như
ông.

- Sao?
- Tôi có thể bảo đảm, nếu hôm nay ông để tôi ra khỏi phòng này, nhất định ông sẽ
hối hận cả đời.
Giọng nói của bà ta quả không có tý giận dỗi gì, cái phản ứng đó không khỏi làm
cho Lục Tiểu Phụng là tay đánh quen trăm trận phải kỳ quái, do đó chàng nhịn không
nổi bèn hỏi:
- Có phải bà muốn nói với tôi, nếu hôm nay không giữ bà lại đây, sẽ hối hận cả
đời?
Hàm trăng nhỏ nhắn trắng phau của bà chủ lộ ra trong nụ cười:
- Tôi tưởng tôi đã nói rõ ý tứ của tôi cho ông biết, tôi nghĩ ông cũng nghe rõ lắm
chứ.
- Được, lần này tôi đầu hàng đấy.
Thậm chí chàng còn đưa hai tay lên trời:
- Bà có thể cho tôi biết, tại sao tôi sẽ hối hận không?
- Bởi vì chỉ có tôi mới có thể nói cho ông nghe, bạn của ông la Liễu Như Cương tại
sao mà chết.
Câu nói ấy như một con roi, Lục Tiểu Phụng hình như bỗng nhiên bị quất cho một
roi, nằm trên giường bật dậy.
- Bà biết ai giết y?
- Tôi nghĩ tôi cũng biết được chút ít.
Toàn thân của Lục Tiểu Phụng cứng đờ ra, giọng chàng mềm đi:
- Vậy thì bây giờ bà có thể nói cho tôi biết được không?
Bà chủ trả lời:
- Đương nhiên rồi, oan gia của tôi. Bất kể ông nói tôi làm gì, tôi sẽ làm cho ông.
Có điều ít nhất ông cũng phải làm cho tôi một chuyện mới đúng chứ.
- Chuyện gì?
Bà chủ nhìn thẳng vào mặt chàng, nói tỉnh:
- Cởi cái quần của ông ra cho tôi xem cặp đùi.
Lục Tiểu Phụng ngốc ngay tại đó, hình như đã bị sợ quá thành ngốc. Có điều chàng bỗng nhiên thản nhiên nói:
- Chuyện này quá dễ.
Chàng cười sảng khoái:

- Thiên hạ còn có chuyện gì dễ dàng hơn một người đàn bà đẹp bảo người đàn ông
cởi quần áo ra? Chỉ cần bà cao hứng, muốn tôi cởi gì cũng không sao.
Chàng không hề nói láo.
Câu nói còn chưa thốt ra xong, cái quần của chàng đã ra khỏi cặp đùi.
- Bây giờ bà còn muốn tôi làm gì?
Ánh mắt của bà chủ lại bắt đầu đừa đẩy:
- Bây giờ tôi chỉ muốn ông quăng cái quần ấy y, tắt đèn trên bàn, dùng hai cặp đùi
ốm yếu của ông lại đây ôm tôi.
Vì một chuyện phải làm, không thể làm không được, tất phải trả một cái giá gì đó.
Vì một người bạn thật đúng là bạn, bất kỳ trả bao nhiêu cũng đáng.
Lục Tiểu Phụng trước giờ vốn là người rất có nguyên tắc, đây chính là nguyên tắc
của chàng.
Do đó đèn đã tắt.

o O o

Một người đàn ông và một người đàn bà, trong một phòng nhỏ, trên một chiếc
giường, đèn tắt rồi, rất có thể có nhiều chuyện xảy ra.
Một người đàn ông và một người đàn bà, trong một phòng nhỏ, trên một chiếc
giường, đèn tắt rồi, cũng rất có thể chẳng có chuyện gì xảy ra.
Thật tình tình huống ra làm sao? Thật tình chuyện gì đã xảy ra? Trừ hai người ra,
còn ai biết được?
Chúng ta có thể xác nhận được một điều, là Lục Tiểu Phụng đương nhiên hỏi bà
chủ:
- Làm sao bà biết được ai giết Liễu Như Cương?
- Bởi vì tại cái tiểu trấn chim còn đẻ không ra trứng này của chúng tôi, chỉ có một
người có thể làm chuyện đó.
Câu nói này dĩ nhiên phải cần được giải thích, bà chủ giải thích rằng, Hoàng Thạch trấn là một tiểu trấn hoang lương vô cùng, từ khi truyền thuyết về kho tàng quanh

đây bị chứng minh là một thứ dao ngôn, ngay cả lữ khách cũng không qua đây, bởi vì
nơi đây không nằm trên còn đường giao thương.
Những người ở đây, đều là những người an cư lạc nghiệp lâu đời, đã quen với cuộc
sống bần cùng mà an ổn, không muốn đi đâu ra thế giới phồn hoa bên ngoài đầy những
cạnh tranh xô xát.
Bà chủ nói:
- Ví dụ như nói ông chồng mập của tôi, tử thủ nơi đây với quán tạp hóa, đã được
mấy đời. Bây giờ ông có cho y bao nhiêu vàng bạc, y cũng không dám đi. Chỉ cần
đạp ra khỏi tiểu trấn này một bước, là y run cả chân tay.
Những người khác trong tiểu trấn này cũng đều như vậy cả, cuộc sống bần cùng an
ổn nơi đây, đã làm cho bọn họ không còn tý gì đấu tranh, cũng tước đi hết những tham
vọng hư vinh trong lòng.
Bởi vì bọn họ thật không biết những thứ vinh hoa, loè loẹt ấy ra làm sao.
Những người này đã sinh căn nơi đây trăm năm trước, nhà này biết nhà kia rõ ràng
như mình biết mình.
Bà chủ nói:
- Chỉ có một người là ngoại lệ. Trong tiểu trấn này, chỉ có y là ngoại lệ.
- Người này là ai?
- Y tính Sa, tên y hầu như ai cũng quên mất, bởi vì mọi người đều gọi y là Sa đại hộ.
Lục Tiểu Phụng hỏi bà chủ:
- Sa đại hộ? Tại sao người khác gọi y là Sa đại hộ?
Trong Hoàng Thạch trấn này, mấy cái giếng nước ngọt ấy đều là của y, người khác
không gọi y là đại hộ thì gọi là gì?
- Cái vị Sa đại hộ này, tại sao muốn giết Liễu Như Cương?
Bà chủ nói:
- Tôi có nói y giết Liễu Như Cương đâu, chẳng qua tôi chỉ nói, nếu Hoàng Thạch
trấn có người giết được Liễu Như Cương, người ấy chính là Sa đại hộ.
- Tại sao?
- Bởi vì tôi cũng biết Liễu đại gia là tay cao thủ đệ nhất đẳng, bọn chúng tôi

ở đây
đều là những con rùa con vừa thấy người khác rút đao ra là sợ muốn té đái trong quần.
Bà chủ nói:
- Trừ Sa đại hộ ra, Hoàng Thạch trấn không ai dám đụng vào sợi lông của Liễu đại
gia.
Bà ta còn ráng nhấn mạnh:
- Trừ Sa đại hộ ra, chẳng ai có nổi bản sự.
- Y có bản sự gì?
- Thật ra chính y cũng chẳng có bản sự con khỉ gì, trong bụng y chẳng qua chỉ một
bụng đại tiện là cùng.
Bà chủ lúc nãy có đem lại một bầu rượu, uống rượu với Lục Tiểu Phụng, là một
chuyện trên đời làm cho người ta cao hứng nhất, vì vậy, bà chủ có hai cánh tay trắng
nõn nà, cặp đùi thon dài này, lòng xuân phơi phới này bây giờ có muốn không say
cũng khó lắm.
Do đó bà ta đã nói năng ra chiều loạn xạ.
Bà chủ nói:
- Chẳng qua, cái lão Sa đại hộ này có chỗ hơn bọn rùn con kia một chút. Bởi vì
ngoài một bụng đại tiện ra, y còn một gian phòng đầy những vàng bạc châu báu.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Điều đó có gì quan hệ tới cái chết của Liễu Như Cương?
Bà chủ ôm lấy cổ của Lục Tiểu Phụng, vỗ nhẹ vào mặt chàng như vỗ một đứa bé:
- Tiểu thiếu gia, ông có biết có nhiều người giống như ruồi nhặng vậy, ngửi thấy
mùi phân là bay lại.
Bà ta tít mắt lại:
- Vàng bạc châu báu là bãi phân của người ta.
- Vậy thì ruồi nhặng là ai vậy nhĩ?
Bà chủ nói:
- Ruồi nhặng là những thứ chẳng ra gì, chẳng ra người. Những thứ súc sinh như
cường đạo, đào phạm, hung thủ, côn đồ, thái hoa tặc, bán bạn bè, bọn họ bị

bức cùng
đường, bèn biến thành ruồi nhặng, cứ vo vo bay lại bãi phân, bãi phân càng xa chừng
nào càng tốt chừng đó.
Bà ta uống chỗ rượu còn lại trong bình:
- Bãi phân ở Hoàng Thạch trấn đương nhiên là xa nhất.
Lục Tiểu Phụng biết người đàn bà này sắp biến thành con mèo say khước, bởi vì
chàng biết rượu trong bình là thứ rượu mạnh cực kỳ, do đó chàng muốn tranh thủ hỏi
bà ta vài câu:
- Bà nói mấy con ruồi nhặng đó, có một số là cao thủ phải không?
- Đại khái là vậy.
- Không lẽ bà cho là mấy tên cường đạo hung thủ lại đầu kháo Sa đại hộ, có tên
giết Liễu Như Cương?
Cặp mắt của bà chủ đã hầu như tít lại:
- Tôi cũng không biết, nếu không biết, tại sao không đi xem thử?
Nói xong câu đó, cặp mắt bà chủ cũng mở hết muốn ra.
Đối với một người đàn bà đã say rượu, không những vậy còn đã ngủ khì, Lục Tiểu
Phụng cũng không có cách nào hơn.
Trừ cách đi lại hỏi thẳng Sa đại hộ, thật tình chàng không còn cách nào khác hơn.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 4
Sát Thủ Trong Nhà Đại Hộ

T ên thật của Sa Đại Hộ dĩ nhiên không phải là Đại Hộ, chẳng qua, y quả
thật tính Sa, phụ thân, tổ phụ, tằng tổ, huyền tổ của y đều tính Sa, mà đều được gọi là Đại Hộ.
Đối với những người trong nhà y, ngoài hai chữ Đại Hộ ra, hình như không còn có
gì thích hợp hơn để gọi.
Sa Mạn Các, tự Quan Vân, hiếu học, mười bảy tuổi trúng cử nhân, mười tám tuổi
thành cao trung, hàn lâm, thiếu niên quý tộc, không muốn phong lưu cũng không được.
Có điều, phong lưu cũng có cái giá của nó. Phong lưu khinh cuồng, phong lưu thanh
bần, phong lưu chết sớm.
Tại sao một người học giả tài tình tuyệt đại lại nhẫn tâm đi chà đạp cái phù danh
của y, cái phù danh không phải phù danh của y như vậy?
Đấy chẳng qua vì cái tánh phong lưu thế thôi.
"Phong lưu thiên cổ sự,
Đắc thất thốn tâm tri."
Phong lưu là chuyện xưa nay, được mất chỉ một mình mình biết, được thì sao? Mất
thì sao? Sống thì sao? Chết thì sao? Một kẻ thất phu là một thế giới, một khoảnh khắc
là một vĩnh cửu. Cái phong lưu của Sa Mạn Các, đổi lại hậu quả, chính là cả nhà họ Sa
đời đời bị đày ra biên cương làm lưu dân.
Nhưng lưu dân nhà họ Sa, ở Hoàng Thạch trấn lại được sống một cuộc đời quý tộc.
Bởi vì Sa Mạn Các là người đọc sách, đến Hoàng Thạch trấn không đầy một năm,
tại một cái núi ở vùng phụ cận, y đào ra được vàng.

Trên thế giới này còn có gì thực tế, quý báu bằng hoàng kim?
Những hạng xa phu quét rác, đàn bà con nít, thôn phu Mãn Hán, không chừng họ
không biết trân châu mã não, phỉ thúy bích ngọc, thư thiếp danh họa, hán ngọc cổ bài,
nhưng nói đến hoàng kim?
Nếu trên đời này còn có người không biết giá trị của hoàng kim, đấy mới là chuyện
quái sự.
Từ khi nhà họ Sa phát tài, tự dưng quanh vùng phụ cận của Hoàng Thạch trấn nổi
lên phong trào tìm vàng, người muốn phát tài từ bốn phương tám hướng tìm lại, Hoàng
Thạch trấn chỉ một đêm đã trở thành phồn hoa đô thị.
Chỉ tiếc là cơn phồn hoa ấy không kéo dài lâu, bởi vì trừ nhà họ Sa ra, những người
tìm được ra vàng thật tình nằm trong số ít đến mức thê thảm.
Đa số mọi người thất vọng bỏ đi cả, chỉ có Sa đại hộ vẫn là Sa đại hộ, Hoàng Thạch trấn lại trở về trạng thái tiêu sơ như cũ.

Lục Tiểu Phụng đã ở tới ngày thứ hai từ lúc chàng đến Hoàng Thạch trấn.
Sa đại hộ đang nhâm nhi ly rượu đầu tiên trong ngày, buổi cơm trưa, y thường uống
thứ rượu mềm hơn một tý, hôm nay y uống thứ rượu đem từ phương xa ở Thiệu Hưng lại.
Lọai rượu này rất dễ uống, nhưng hậu kình rất mạnh, ngồi bồi tiếp y là một vị
thanh khách rất thân cận gọi là Tôn tiên sinh, nghe nói là tri huyện về hưu, xem ra văn
chất bân bân, nho nhã ôn hoà.
Bước vào bẩm báo có khách lại bái phỏng, chính là kẻ hộ viện trực hôm nay tên là
Dương Ngũ.
Sa đại hộ một bàn tay đang cầm ly rượu, bàn tay kia cầm đũa, mắt nhìn cái chân
gà trong dĩa, lạnh lùng nói với Dương Ngũ:
- Ngươi có biết trước giờ ta đang ăn uống không bao giờ tiếp khách không?
- Dạ biết.
- Vậy thì sao ngươi không bảo tên nào đứng ngoài đó cút xéo.
Dương Ngũ nói:

- Tôi không những tính kêu hắn cút xéo, còn tính chụp cổ áo liệng hắn ra ngoài.
- Tại sao ngươi không làm vậy?
Dương Ngũ nói:
- Tại vì tôi quăng hắn ra không được, hắn không quăng tôi ra là tôi đã lấy làm may
phước lắm rồi.
Sa đại hộ quay đầu lại, tít cặp mắt nhìn y:
- Ta ngỡ ngươi là người có thá lắm chứ, tại sao lại biến thành bị thịt như vậy?
Trước mặt ông chủ nhưng Dương Ngũ nói chuyện xem ra không khách khí lắm:
- Tôi chẳng bị thịt tý nào, chẳng qua tôi không muốn đụng vào người đó thôi.
Tôn tiên sinh xen vào:
- Vị nhân huynh ấy rốt cuộc là ai vậy?
Dương Ngũ cố ý làm ra vẻ lãnh đạm nói:
- Thật ra hắn cũng chẳng có gì là hay cho lắm, chẳng qua chỉ là gã Lục Tiểu Phụng
có bốn hàng lông mày thế thôi.
Sa Đại Hộ xưa nay vốn rất hách, hách không thể nào chê được, có điều y vừa nghe
ba tiếng Lục Tiểu Phụng, hình như y lập tức biến thành một người khác.
Ba chữ ấy tự bản thân nó đã có một sức mạnh vô biên.
Chính Lục Tiểu Phụng cũng biết rõ điều đó, do đó tuy chàng đứng bên ngoài chờ
cả nửa ngày, nhưng chàng tin rằng Sa Đại Hộ chỉ cần nghe đến tên chàng là nhất định
sẽ tự mình bước ra nghinh đón chàng, đem rượu thịt hảo hạng nhất ra mời chàng,
không chừng bên cạnh còn có các cô rất dễ nhìn.
Đối với một điểm đó, chàng rất có lòng tin.
Có một lần ngà ngà say, chàng đã hỏi lão Thực hòa thượng:
- Ngươi có biết ta là hạng người thế nào không?
Không đợi lão Thực hòa thượng mở miệng, chàng đã tự mình trả lời:
- Ta là chuyên gia ăn gạt uống gạt, chỉ dựa vào cái tên của ta cũng đủ đi ăn khắp
thiên hạ.
Lão Thực hòa thượng cười lớn:
- Lần này lời ngươi thốt ra quả nhiên là lời nói thật.

Rượu ngon thức ăn ngon đã được bày ra trên bàn, Sa lão đại vốn rất oai hách là
vậy quả nhiên cũng đã thân tự bước ra đón rước Lục Tiểu Phụng vào. Khách khứa cũng
vào đông chật cả nhà.
Được thấy hạng người cỡ Lục Tiểu Phụng, có ai chịu bỏ lỡ cơ hội.
Sa đại hộ nâng ly hướng về Lục Tiểu Phụng bồi tội:
- Lục huynh, ông xem chỗ này của tôi, có giống một cái chợ không?
- Quả có điểm giống.
Sa đại hộ cười lớn:
- Thật ra nơi đây vốn rất thích yên lặng, chúng tôi con nhà văn cũng không phải là
không có quy cũ, có điều mọi người nghe nói có người dùng hai ngón bẻ gãy kiếm, và
thêm hai hàng lông mày là Lục Tiểu Phụng lại đây, ai ai cũng muốn xem ông ta rốt
cuộc ra làm sao. Tôi chận cũng chận không được, đuổi cũng đuổi không xong.
Lục Tiểu Phụng cố ý thở ra.
Chàng thật không lộ vẻ gì là khiêm tốn:
- Chuyện này thật không biết sao hơn, ai bảo tôi nổi danh như vậy? Một danh
nhân thường hay bị như vậy.
Mọi người đều bật cười, chỉ có gã tú tài mặc áo vải màu xanh lam, một người trung
niên nhỏ bé hình như là thanh khách, tuy miệng thì cười, mà ánh mắt không có vẻ gì
cười cả, thậm chí, nụ cười trên gương mặt của y xem ra miễn cưỡng vô cùng.
May mà Lục Tiểu Phụng không chú ý tới y, chàng chỉ mỉm cười nói với Sa đại hộ:
- Tôi bần cùng, tôi lười biếng, đều rất có tiếng, tôi tin ông nhất định cũng biết.
- Tôi có nghe nói.
- Vậy thì sao ông không hỏi tôi, tại sao tôi lại giống như một con lừa, ngu ngu ngốc
ngốc bò lăn bò càng cả vạn dặm đường lại chốn này làm gì vậy?
Sa Đại Hộ cảm khái than thở một hồi. Y nói:
- Nơi đây quả thật càng lúc càng bần cùng, người đến đây càng lúc càng ít, một

hạng đại nhân vật như Lục Tiểu Phụng lại đây, chúng ta nằm mộng cũng không nghĩ
tới.
Gương mặt chữ điền vốn rất trang nghiêm của y bỗng lộ vẻ tiếu lâm như của Lục
Tiểu Phụng:
- May mà lúc tôi chưa nằm mộng tôi còn nghĩ được ra.
Lục Tiểu Phụng bốn hàng lông mày vễnh lên:
- Ông biết thật?
- Biết thật.
- Ông biết gì vậy?
- Biết ông vì một người bạn lại đây, người bạn của ông bất hạnh chết ở nơi đây.
- Ông biết quả thật nhiều chuyện.
Sa đại hộ nói:
- Nơi đây bần cùng, nhưng tôi thì không. Cỡ hạng người có tiền như tôi, rất có
nhiều người chạy qua chạy lại nói cho tôi nghe nhiều chuyện.
Y cười rất sảng khoái:
- Người có tiền cũng như người có danh tiếng, muốn làm gì cũng có chút dễ dàng
hơn người khác.
Về điểm này ai ai cũng phải thừa nhận.
Lục Tiểu Phụng có thói quen, chàng nghe ai nói điều gì có đạo lý đều lộ vẻ khâm
phục.
- Xem ra người này quả thật có chút học vấn.
Sa đại hộ cười lớn:
- Cái học vấn của tôi không chỉ có một chút thôi
Y nói chuyện cũng cùng một kiểu không khiêm tốn tý nào.
Lục Tiểu Phụng hỏi người xem ra có nhiều loại tính cách đó:
- Trừ chuyện đó ra, ông còn biết gì? Ông có biết rằng tôi lại đây tìm ông vì một
cây đao?
Sa đại hộ cố y làm ra vẻ hững hờ nói:
- Chuyện đó làm sao tôi không biết được. Cái tiểu trấn bé nhỏ này làm gì có chuyện nào tôi không biết?
Lục Tiểu Phụng nhìn y đăm đăm, cũng cố ý ra vẻ hững hờ hỏi:
- Vậy thì chắc ông cũng biết hai người ấy là ai?
Sa đại hộ chau mày hỏi:

- Hai người? Hai người như thế nào?
- Ông không biết hai người tôi đang nói là ai?
Sa đại hộ nói:
- Làm sao tôi biết được? Nơi đây tuy nhỏ, cũng không ít người lắm, làm sao tôi biết
người ông hỏi là người nào.
Lục Tiểu Phục thở ra, lắc đầu:
- Thì ra nơi đây cũng có chuyện ông không biết gì cả.
Câu nói ấy nghe ra có chỗ loạn xa ngầu.
Chàng chỉ nói muốn tìm hai người, mà chẳng nói tính danh lai lịch của họ, cũng
chẳng nói thân tài dung mạo ra sao.
Ai mà nói ra được người chàng nói là ai, mới là chuyện quái sự.
Có điều chàng cứ nói như vậy, cái kiểu ăn nói đó chỉ có Lục tiên sinh mới làm
được thôi.
Chàng biết Sa đại hộ nhất định sẽ nổi giận, Lục Tiểu Phụng nói chuyện thường
thường làm người khác hay nổi giận. Ngay cả lão Thực hòa thượng là người có công
phu hàm dưỡng như vậy cũng bị chàng chọc cho tức muốn đâm đầu xuống rãnh, huống
hồ gì là Sa đại hộ lão gia.
Sa đại hộ nhịn tức hỏi chàng:
- Ông tìm hai người hình dạng ra sao?
- Một đàn ông một đàn bà.
- Ông muốn tìm một người đàn ông một người đàn bà? Tốt lắm, quả thật tốt lắm.
Sa đại hộ tức quá cười khan:
- Trên đời này có một nửa đàn ông và một nửa đàn bà, ông muốn tìm lại là một
người đàn ông một người đàn bà, ông nói có tấu xảo không?
Y tức nhưng Lục Tiểu Phụng không tức, Lục Tiểu Phụng trước giờ chỉ biết làm người
ta tức, thấy vẻ mặt cao hứng của chàng, Sa đại hộ đang rất tức giận bỗng nhiên phì
cười.
- Thì ra tôi bị ông gạt.
- Ông bị tôi gạt gì?
Sa đại hộ nói:

- Ông cố tình chọc cho tôi giận, tôi quả thật là thằng ngu.
Thật ra y chẳng ngu tý nào, Lục Tiểu Phụng không vô duyên vô cớ đi chọc giận y.
Hai người này vừa gặp nhau đã nói toàn những chuyện không có đạo lý tý nào, như
hai võõ lâm cao thủ đang ra chiêu với nhau, ai cũng muốn áp đảo người kia.
Sa đại hộ nói:
- Ta nhận ra ông cũng là người rất hiếu thắng như ta. Trước giờ ta rất thích hạng
người như vậy.
Lục Tiểu Phụng cố ý thở ra:
- Chỉ tiếc là ông có râu, đại khái ông cũng biết Lục tiên sinh trước giờ chỉ thích đàn
bà đẹp.
Lần này Sa đại lão bản không còn tức giận, lúc nào cũng tức giận không phải là
chuyện hay, rất có hại cho sức khỏe.
Đại lão bản thông thường rất biết cách bảo dưỡng thân thể, do đó y chỉ hỏi Lục
Tiểu Phụng:
- Ông tìm một người đàn ông một người đàn bà, có chỗ nào đặc biệt không giống
người khác?
- Người đàn ông rất biết cách sử đao.
Sa đại lão bản cười:
- Tên đầu bếp nhà tôi cũng biết sử đao, hắn dùng đao cắt thịt, còn cắt mỏng hơn tờ
giấy.
Y cũng cố ý hỏi Lục Tiểu Phụng:
- Có phải ông muốn tìm đầu bếp của tôi?
Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên không tức giận, chàng hỏi ngược lại:
- Đầu bếp của ông có biết giết người không?
- Tôi chỉ biết là hắn cắt thịt.
- Cắt thịt gì?
Sa đại hộ đáp:
- Thịt heo, thịt bò, thịt dê, thịt chó, thịt ngựa, thịt thiên nga, thịt gà, thịt thỏ, thịt gì
cũng có cắt, thịt cọp cũng còn cắt, chỉ có một loại thịt không cắt.
- Thịt người?
Sa đại hộ vẫn còn cười cười:

- Ông nói đúng rồi, thịt người chua lắm, tôi nhất định không để đầu bếp cắt thịt
người.
Lục Tiểu Phụng thở ra:
- Chưa ăn thịt người làm sao biết thịt người chua? Thật kỳ quái.
Sa đại lão bản chẳng thèm nghe, nếu không y lại tức giận lên.
Người khác muốn chọc mình giận, mình không giận mới là cờ cao, làm đại lão bản,
ít ra cũng có tý gì bản lĩnh, nếu không làm sao làm đại lão bản được?
Y hỏi:
- Đàn ông biết sử đao, còn đàn bà thì sao?
Lục Tiểu Phụng đáp:
- Đàn bà lại càng kỳ quái nữa, đầu bà ta tóc bạc phau phau như một bà già sáu
bảy chục tuổi, nhưng cặp đùi của bà ta, lại giống như một cô nương mới mười sáu mười
bảy tuổi.
Cặp đùi như vậy, nếu có người nào nhìn qua rồi quên mất, người đó nhất định
không phải là đàn ông.
Chưa thấy cặp đùi đó, Sa đại lão bản chắc chắn cũng thấy thiếu thiếu gì đó.
Tuy y đã có chỗ muốn già tý đỉnh, y rốt cuộc là đàn ông, đàn ông càng già chừng
nào, càng muốn nhìn đùi đàn bà chừng đó, dù chỉ nhìn một cái, cũng tốt vậy.
Sa đại lão bản thở ra, trước hết y đem tất cả những cặp đùi mình đã từng thấy qua,
ôn lại trong trí nhớ một lượt, đợi lúc mình cảm thấy trẻ đi được tý đỉnh, y mới hỏi:
- Ông có thấy qua mặt của nàng ta không?
- Không thấy.
Lúc đó, Lục Tiểu Phụng không có lấy một cơ hội nhìn mặt nàng ta, hà huống, có
thấy cũng vô dụng.
Đầu tóc có thể nhuộm, gương mặt có thể dịch dung, trời lại tối, sự sống chết nằm
qua hơi thở.
Tình huống đó Sa đại lão bản dĩ nhiên không phải là không biết, nhưng y cũng cứ
hỏi:
- Tại sao ông không nhìn mặt nàng ta?

Lục Tiểu Phụng hững hờ trả lời:
- Bởi vì tôi là đàn ông, một người đàn ông đang nhìn một cặp đùi như vậy, còn ở
không đâu mà đi nhìn mặt nàng ta?
Hỏi không thông suốt, trả lời cũng tuyệt diệu, Sa đại hộ cười lớn.
Y cười lớn nói:
- Bây giờ tôi mới biết cái phiền phức của ông nằm ở chỗ nào, người đàn bà này
ông chẳng thể nào tìm được cho ra, trừ phi ông có thể vén hết quần của đàn bà ở đây
lên xem.
Lục Tiểu Phụng đã không phản đối còn hạ giọng nói:
- Nói thật với ông, tôi cũng đang nghĩ vậy.
Sa đại hộ cũng hạ giọng nói:
- Ai mà không thích làm như vậy, nếu ông đi, ông nhớ gọi tôi, cho tôi đi coi với.
Hai người nói chuyện với nhau cả nửa ngày trời, không ai biết họ đang đấu miệng
hay đấu trí?
Cái gã Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày đã nhìn xuyên thấu rồi, xem ra cũng
chẳng có gì là ly kỳ.
Những người đang đứng chật ních trong sân đã bắt đầu cảm thấy lãng xẹt, bắt đầu
tìm cách chuồn ra.
Gã tú tài mặc áo mày xanh lam vốn đang cười không nổi, bây giờ lại càng không
đợi thêm giây phút nào.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên lớn tiếng gọi:
- Kim lão thất, người khác đi thì được, ngươi đi không được.
Ai là Kim lão thất? Không ai biết chàng đang réo gọi ai. Do đó bất kể là ai cũng
giật nãy mình lên.
Bị kêu giật mình, ai ai bước chân cũng chậm lại, nhìn quanh nhìn quất, xem người
lừng danh thiên hạ là Lục Tiểu Phụng đây đang gọi là hạng người nào? Tại sao lại đi
réo tên y?
Tú tài cũng không nằm ngoại lệ.
Chỉ tiếc là mọi người ai cũng nhìn ra, người mà Lục Tiểu Phụng gọi chính là

y.
Cặp mặt của Lục Tiểu Phụng như một cây đinh đóng chặt vào mặt y. Ngay cả y
cũng cảm thấy điều đó, vì vậy y nhịn không nổi mở miệng hỏi:
- Lục đại hiệp, ông đang gọi ai?
Lục Tiểu Phụng nói:
- Ta không phải đại hiệp, cũng như ngươi không phải là tú tài. Người ta đang gọi
dĩ nhiên là tay lừng danh trong giang hồ Dạ Tẩu Thiên Gia Nhật Đạo Bách Hộ Kim
Thất Lượng.
- Tôi không biết người đó là ai.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Ngươi không nhận ra y, ta nhận ra. Ngươi chính là Kim Thất Lượng, Kim Thất
Lượng chính là ngươi.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 5
Bảy Lạng Bông, Một Chiếc Mặt Nạ

C ái tên Kim Thất Lượng không phải là không có lai lịch. Bởi vì đấy chẳng
phải là tên của y, mà là trác hiệu.
Trong giang hồ ai ai cũng có trác hiệu, tên thì có thể không ra gì, nhưng trác hiệu nhất định phải có lai lịch.
Lục Tiểu Phụng không phải tiểu cũng không phải phụng, ngay cả phụng và bà vợ
của phụng là hoàng, mặt mủi ra sao chàng cũng chưa hề thấy qua, Tây Môn Xuy Tuyết
đương nhiên cũng không phải thật sự là xuy tuyết.
Lý Tầm Hoan chỉ tầm phiền thì có, Hồ Thiết Hoa và đóa hoa bằng thiết, lấy tám
cây gậy đánh mãi cũng không ra nổi một sự quan hệ với nhau. Nhưng Sa đại hộ vẫn là
Sa đại hộ, tiểu khiếu hóa vẫn là tiểu khiếu hóa, vương bát đản không thể là

xú ngư.
Vậy thì tại sao Kim Thất Lượng lại được người ta gọi là Kim Thất Lượng?
Cái tên của Kim Thất Lượng thật ra vốn là Kim Mãn Đường, nghĩa là có thể đem
vàng chất đầy ra nhà, có phải là sung sướng lắm không?
Chỉ tiếc là vàng nhà y đem chất lại cũng không đầy một bô nước tiểu.
Vì vậy từ nhỏ y đã đi học võ, trong các thứ võ công, y thích nhất là môn khinh
công đề tung thuật.
Khinh công luyện tới nơi rồi, bay qua bay lại, không ai cản trở, lấy tiền tài phụ nữ
nhà người ta như thò tay vào túi lấy đồ, không phải là sung sướng hơn cả nhà hoàng
kim sao?
Chính vì từ nhỏ y đã có chí lớn như vậy, do đó y quả thật luyện khinh công đến
mức độ siêu đẳng, trong giang hồ thậm chí có người nói, chỉ cần Kim Mãn Đường thi
triển khinh công ra, y sẽ đáp xuống đất nhẹ nhàng như bảy lạng bông vậy. Vì vậy
người khác gọi y là Kim Thất Lượng.
Kim Thất Lượng tuy hình dạng không oai vũ cao lớn, nhưng mặt mày thanh tú, răng
trắng môi hồng, từ nhỏ đã rất dễ thương, nếu không e chẳng có bao nhiêu đó tên phi
tặc truyền môn khinh công cho y.
Cái lão mặt mày vàng khè ốm nhách đó lại là Kim Thất Lượng sao? Có phải Lục
Tiểu Phụng nhìn lầm người không?
Lục Tiểu Phụng nói:
- Ta không nhìn lầm đâu, y đeo một bộ mặt nạ da người, tuy làm rất khéo, ít nhất
cũng tốn đi của y vài trăm lượng bạc, nhưng không qua khỏi mắt ta được.
Chàng bước lại, gã tú tài nhìn chàng lom lom, bỗng nhiên thở ra:
- Lục Tiểu Phụng, ta thật kỳ quái, tại sao tới giờ ngươi còn chưa chết vậy? Không lẽ
ngươi thật tình sẽ không bao giờ chết sao?
Kim Thất Lượng nhất định là một người thông minh.
Một người thông minh biết mình gạt không được người khác, sẽ nhất định không

ráng thêm.
Thậm chí y còn kéo mặt nạ ra khỏi mặt mình.
Kim Thất Lượng nói:
- Lục Tiểu Phụng, ngươi có bản sự nhận ra được ta, ta cũng chẳng nói gì, nhưng
ngươi nói chiếc mặt nạ này chỉ có vài trăm lạng bạc, không khỏi nói quá sao.
- Sao?
Kim Thất Lượng phủi nhẹ chiếc mặt nạ mỏng như cánh con ve trong tay, như lão
ông ôn nhu xoa trên má thiếu nữ.
Y nói:
- Đây là đồ Hồng Các chính tông, ta đem một bức của Ngô đạo tử và một cây Sách
Hồ cao bốn thước đổi lấy. Bao nhiêu đó cũng đáng giá chừng mấy chục lần vài trăm
lạng bạc.
- Thật sao?
- Đương nhiên là thật.
Bốn hàng lông mi của Lục Tiểu Phụng đều hạ xuống, thậm chí còn có vẻ muốn
khóc.
- Nếu quả như chiếc mặt nạ của ngươi đổi bằng hai thứ đó, tốt nhất ngươi nên mau
đi treo cổ là vừa.
Kim Thất Lượng vội vã hỏi:
- Tại sao? Không lẽ đó là đồ giả?
Lục Tiểu Phụng đáp:
-Nếu không phải đồ giả, ta sẽ đi treo cổ. Nếu như ban đêm ngươi đeo mặt nạ Hồng Các chính tông, chỉ sợ ngay cả thần tiên cũng khó nhận ra ngươi.
"Hồng Các" chính là biệt hiệu của Châu Đình, Châu Đình là một diệu nhân, y là
bạn thân của Lục Tiểu Phụng.
Điều này được nhấn mạnh ở đây, vì nó là một trong những điểm rất quan trọng
trong câu chuyện này.

Bây giờ bộ mặt của Kim Thất Lượng hình như cũng muốn khóc luôn, bị người gạt

có lúc cũng như ăn phải cức, tức là đã ăn mất xác rồi, làm sao mà nhổ được ra?
Khóc cũng khóc không được, nhổ cũng nhổ không ra, Kim Thất Lượng chỉ thấy
miệng của mình vừa khô vừa thúi.
Lục Tiểu Phụng nhìn y ra vẻ rất đồng tình, lấy bàn tay rất ấm áp vỗ vào vai y.
- Ngươi bất tất phải tức giận, cũng bất tất phải khó chịu, chỉ cần ngươi nói thật một
câu, ta sẽ đưa cho ngươi một chiếc mặt nạ Hồng Các chính tông.
Kim Thất Lượng nói:
- Nếu ngươi thật tình muốn hỏi ta cái người đàn bà ấy là ai, ngươi hỏi nhầm người
rồi, trước giờ ta không nhìn đùi đàn bà.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Ta biết ngươi không nhìn. Trước giờ ngươi chỉ muốn nhìn đàn ông.
Giọng nói của chàng không có vẻ gì là diễu cợt, lịch sử từ xưa đến giờ, đàn ông
thích đàn ông, đàn bà thích đàn bà, cũng là chuyện bình thường.
Nhất là trong thời thái bình thịnh thế, trong giai cấp sĩ đại phu, chuyện ấy còn phổ
thông hơn.
Kim Thất Lượng bỗng nhiên thay đổi thái độ ngay.
Thứ đồ tinh phẩm Hồng Các chính tông không làm y động tâm, cái nhìn của Lục
Tiểu Phụng về chuyện đó làm y cảm động, làm cho y mất đi cái cảm giác tự ty, và
cũng làm cho y có cảm giác đã gặp tri kỷ.
Cái thứ cảm giác đó khó dấu được lắm, Lục Tiểu Phụng đương nhiên nhìn ra, do đó
chàng lập tức hỏi tới:
- Ta nghĩ chắc ngươi biết Liễu Thừa Phong?
Kim Thất Lương đáp:
- Ta biết, y lại đây năm ngoái, chẳng những vậy, còn chết ở đây.
- Y chết như thế nào?
- Bị người đâm một nhát đao trong hẽm tối.
Thần tình của Kim Thất Lượng bỗng nhiên biến ra thảm đạm:
- Giống như ta đâm cháu của Điền Bát thái gia một đao trong hẽm tối vậy, đều
chẳng có nguyên do gì cả.

Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Có phải ngươi giết Tiểu Tiểu Điền mà phải chạy trốn lại đây không?
Kim Thất Lượng buồn rầu nói:
- Giết người không nên giết hoặc không thể giết, chỉ còn đường chạy trốn, ngày
tháng của những kẻ vong mệnh trôi qua không được thoải mái lắm, thế nào cũng có
ngày người khác sẽ lò mò lại tìm.
- Tại sao?
Kim Thất Lượng nói:
- Giết người rồi, tâm hoảng ý loạn, thế nào cũng để lại dấu vết. Bất kể khinh công
cao siêu tới đâu, bất kể chạy trốn lẹ làng tới đâu, chỉ cần để lại tý manh mối, là cũng
sẽ có người lại tìm.
- Người giết Liễu Thừa Phong có để lại manh mối gì không?
- Y để lại một cây đao, một cây đao rất đặc biệt.
Trong con mắt người giang hồ, đao là đao, cũng như người là người, người nào cũng
giết được, đao nào cũng giết được người.
Người sử đao, đao giết người, người bị giết, cứ như gà đẻ trứng, trứng sinh ra gà, gà
lại sinh ra trứng, rất tự nhiên, đơn giản như một là một, hai là hai, ba là ba.
Đạo lý trong giang hồ, vốn vẫn là vậy.
Nếu bọn họ nói cây đao này rất đặc biệt, thì cây đao này nhất định đặc biệt phi
thường.
Kim Thất Lượng chính là một người trong giang hồ, y đã nói như vậy, Lục Tiểu
Phụng đương nhiên muốn hỏi:
- Cây đao ấy có gì đặc biệt?
Câu trả lời của Kim Thất Lượng rất kỳ quái, câu trả lời của y thậm chí không ra vẻ
câu nói người trong giang hồ sẽ thốt.
Y nói:
- Cây đao ấy chẳng thể nói là một cây đao.
Tai của Lục Tiểu Phụng không điếc, thần trí cũng còn rất thanh tỉnh, ngày hôm nay,
tới giờ chàng vẫn chưa uống giọt rượu nào trong bụng.
Chàng nghe rõ mồn một, một chữ cũng không mất: "Cây đao ấy chẳng thể

nói là
một cây đao.”
Kim Thất Lượng nói như vậy đó.
Kim Thất Lượng chẳng hề nói dối, cây đao ấy quả thật không thể gọi là đao, chẳng
qua chỉ là một cây chủy thủ thế thôi. Không những chế tạo rất là tinh xảo, giá trị chắc
chắn là vô cùng quý báu.
Cái cán làm bằng tượng ngà voi đẽo thành hình thiếu nữ khỏa thân, đường nét
sống động, nếu ai nhìn trừng trừng vào đó, sẽ thấy mi mắt nàng ta cũng đang nhìn mình,
thậm chí còn muốn lăn vào lòng người đó.
Màu sắc của ngà voi cũng như da thịt của thiếu nữ, mềm mại ấm áp trơn láng.
Có điều, nếu có ai nhè nhẹ nhấn vào ngực nàng một cái, cán đao sẽ lập tức bật ra
một lưỡi chủy thủ, lóng lánh ánh sáng đỏ, đỏ như máu tươi vừa đọng lại. Cây chủy thủ
này mỗi bộ phận hiển nhiên đều được tay hảo thủ làm ra, chẳng những vậy, hình như
cũng đã có tuổi lắm.
Sa đại hộ lấy trong một ngăn bí mật phía sau tủ sách trong thư phòng của y ra một
cây chủy thủ, nhẹ nhàng nhấn nút cơ quan, chủy thủ bật ra, lưỡi đao lập lò, màu đỏ
như máu.
Sa đại hộ nói:
- Đây là hung khí đã giết chết Liễu đại hiệp, cỡ thứ đao sắc bén như thế này, dĩ
nhiên ta phải cất nó đi mới yên tâm, nơi này của ta ít nhất cũng an toàn hơn cái tiệm
bán quan tài nhiều.
Y lại nói:
- Thật tình ta không muốn nó lạc vao tay ai khác, bởi vì ta muốn tự tay giao nó cho
ông.
Đây cũng không phải là lời nói dối, bây giờ y đã làm như vậy.
Lục Tiểu Phụng cầm cây đao cán ngà voi lên, bỗng nhiên thở ra, nói với Sa lão đại:

- Xem ra con người ông quả thật là một con người tốt, ít nhất là tốt hơn tôi nhiều
lắm. Nếu tôi mà là ông, tôi nhất định sẽ không giao một thứ lợi khí như thế này cho
người ta khơi khơi như vậy.
Chàng lại cười lên một tiếng:
- Nếu ông biết giá trị và lai lịch của nó, không chừng ông đã không giao nó cho tôi.
- Sao?
- Cây chủy thủ này là một thứ cổ vật! Tuổi tác của nó so với tổ phụ của tổ phụ tôi
còn muốn già hơn nhiều lắm.
- Điều đó ta cũng có nhận ra.
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Người có lai lịch, đao cũng có, ông có nhận ra lai lịch cây đao này không?
- Ta không nhận ra.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Cây chủy thủ này bật ra từ trong cán, thợ nổi tiếng Trung thổ ít người chịu làm
loại chủy thủ thế này, không phải thợ giỏi cũng làm không được lưỡi bén nhọn như vậy,
do đó, ta có thể đoán chắc nó từ Ba Tư lại.
Sa đại hộ hỏi:
- Ba Tư? Không phải người Ba Tư đều dùng loan đao cả sao?
Lục Tiểu Phụng cười:
- Đây là đao?
Đây không phải đao, chỉ bất quá là một cây chủy thủ, Sa đại hộ chỉ còn nước cười
khổ.
Cái tên khốn kiếp này tại sao cứ muốn cho người khác cầm đá tảng nện vào chân
của mình.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Tôi đã từng bị kẹt cứng trên biển cả một thời gian, đánh bạn với một số bạn bè,
chỉ cần nơi nào có biển là bọn họ đều đi tới, xa nhất là chân trời góc biển. Tôi rất tin
vào lời họ nói, những người ấy tuy không phải kẻ tốt, vừa hung dữ vừa độc ác, hoạnh
họe, nhưng đối với bạn bè họ không hề nói láo.

Những người đó không phải đều là cướp biển.
Bạn bè của Lục Tiểu Phụng có người là cướp biển, chẳng ai lấy đó làm ly kỳ. Nếu
bạn bè của chàng đều là quân tử, đó mới là chuyện quái sự.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Trong bọn họ có một vị thuyền trưởng, già đến nỗi chẳng còn nhớ tên tuổi của
mình là ai bao nhiêu. Lão ta cũng có một cây chủy thủ như vậy.
Vị thuyền trưởng này dĩ nhiên không phải là thuyền trưởng của một thuyền đánh cá,
ở mặt biển Ba Tư, những chiếc thuyền giăng cờ hoàng gia không thiếu, và bọn họ cũng
không khỏi có lúc đụng vào bọn cướp biển.
Cây chủy thủ của lão thuyền trưởng từ đâu ra? Đại khái cũng không khó đoán lắm.
Ngay cả lão ta cũng không phủ nhận:
- Những loại chủy thủ này thông thường chỉ thấy trong hoàng cung.

Trong hoàng cung, hoàng tử tranh quyền, phi tần tranh sủng ái, lộng thần sàm tấu,
là những tình huống thường xảy ra từ xưa tới giờ, không phân biệt nơi nào nước nào.
Vì tranh quyền tranh sủng, chuyện gì cũng làm được, ám sát, hạ độc, đều là chuyện bình thường.
Nếu có một vị hoàng tử bỗng nhiên bạo bệnh mà chết, một vị phi tần bỗng nhiên
mất tích, lập tức sẽ có những tay lộng thần, cận thị, cấm vệ xúm lại tìm cách che đậy
kín mít, nhất định không thể để lộ ra ngoài, càng không được để hoàng đế hiểu được
nội tình, không thể có tai tiếng xảy ra trong hoàng tộc.
Nếu có người muốn đi điều tra, y không những phạm vào đại kỵ, mà còn là kẻ địch
chung của mọi người.
Vì bảo vệ tính mạng của mình, cũng vì để đối phó, hạ thủ trước địch nhân, đa số
các hoàng tử đương quyền và các phi tần đương sủng đều nuôi dưỡng một đám mưu

thần tử sĩ thích khách.
Lão thuyền trưởng nói:
- Có điều, trong hoàng cung đương nhiên không được đeo vũ khí ra vào, do đó cái
thứ mới nhìn như đồ chơi là chủy thủ ấy bèn biến thành thứ quý giá của thích khách.
Những thứ lợi khí như vậy dĩ nhiên không phải dễ dàng gì mà có.
Lão thuyền trưởng còn nói:
- Những lúc tình hình không được ổn định trong hoàng cung, những loại chủy thủ
này từng trị giá lên tới năm ngàn năm trăm lạng vàng.
Lão ta lại nói cho Lục Tiểu Phụng biết:
- Đương thời ở ngoài chợ bán nô lệ, một người nữ nô tóc vàng đắt giá nhất cũng
chỉ có bảy tám lạng vàng, nếu không phải là xử nữ, còn ít hơn một nửa.
Năm ngàn lạng hoàng kim, một cây chủy thủ. Cái thứ chủy thủ cổ kính giá trị liên
thành này, tại sao lại xuất hiện ở một nơi xa xôi bần cùng như thế này?
Nó thuộc về ai? Tại cái tiểu trấn nhỏ bé này, ai có tư cách làm chủ nó? Ai có thể
có tư cách ở trong hoàng cung Ba Tư?
Chỉ có một hạng người có tư cách đó, cũng chỉ có một hạng người xứng đáng dùng
thứ khí giới này.
Hạng người này là hạng người nào?
Đương nhiên là hạng người có thể dùng nó được hiệu quả nhất, có thể dùng nó
đúng thời cơ nhất, đánh ra không bao giờ thất thủ lần nào.
Những hạng người ấy thường thường có khí chất và nét đặc biệt, người khác có học
cũng học không được, không giống những hạng đâm giết người ngoài phố chợ.
Bởi vì bọn họ thường thường qua lại trong hoàng cung.
Vì vậy khí chất của họ thường thường đều rất ưu nhã, muốn bồi dưỡng cái khí chất
đó, đương nhiên phải có học thức, tu dưỡng và phẩm cách.
Những người họ tiếp xúc dĩ nhiên đều là bọn quý tộc.
Chỉ có những hạng thích khách như vậy mới có thể đứng ung dung trong đám
hoàng tộc trong cung điện, giết người trong chớp mắt, thoát thân như kẻ

không hình
bóng.
Những hạng thích khách đó không đồng dạng với những tay sát thủ trong giang hồ.
Những tay sát thủ trong giang hồ nhất định phải là người bình thường, mặt mày
nhất định phải không có điểm gì đặc biệt để người khác khó quên, cũng không được có
chút gì đặc biệt về khí chất và cá tính, làm cho người khác để ý đến họ.
Nếu không biết có một người như vậy ở đó, thì làm gì để ý đề phòng họ?
Trong nghề đó, đã có một hàng tiền bối từng thốt ra một câu danh ngôn:
- Nếu ngươi muốn đi giết một tên vương bát, trước hết ngươi phải biến mình ra
thành một vương bát mới được.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Bây giờ chúng ta đã biết không ít chuyện về cây chủy thủ này, thứ nhất, chúng ta
biết cây chủy thủ này rất quý giá, chẳng những vậy, còn là thứ cổ vật trong hoàng cung
Ba Tư, dù là ở đó, e cũng khó mà thấy được, một nơi đày đọa ở trung thổ này lại càng
khó kiếm.
Lấy kiến văn quảng bác, giao du rộng rãi của chàng, mà chỉ thấy có hai lần trong
đời.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Người sử dụng cây đao này, thân phận dĩ nhiên không thấp kém, võ công cũng
không nhược, mà ra tay còn rất nhanh. Nếu không thể có cơ hội đánh ra được mà vẫn
cứ muốn đi giết người, là rõ ràng đã hạnh phụ bảo vật.
Chàng hững hờ hỏi Sa đại hộ:
- Ông thử xem, nơi đây có ai có đủ tư cách dùng thứ vũ khí này?
Sa đại hộ cười khổ nói:
- Theo tôi nghĩ, nơi đây chỉ có một người có thể sử dụng nó. Người đó hình như là
tôi.
Lục Tiểu Phụng thở ra:
- Ông nói không sai, chuyện này xem ra có vẻ như vậy, chỉ tiếc là chỉ "xem ra" thôi.

Sa đại hộ hình như muốn nổi giận lại:
- Tại sao? Không lẽ ông cho là tôi không đủ tư cách?
Lục Tiểu Phụng nói:
- Nếu nói chuyện sử dụng chủy thủ thôi, dĩ nhiên ông đủ tư cách, đại khái cũng
khá đấy, còn nếu nói ông dùng chủy thủ để đâm chết Liễu Thừa Phong trong tích tắc,
thì xin lỗi vậy.
Sa đại lão bản nổi nóng lên:
- Xin lỗi là nghĩa làm sao? Ông cho là tôi làm không được?
- Không phải ông làm không được, mà không ai có thể làm được.
Giọng của Lục Tiểu Phụng rất khẳng định:
- Khắp gầm trời này, không ai có khả năng đâm chết Liễu Thừa Phong từ trước mặt.
Sa đại lão bản trừng mắt nhìn chàng cả nửa ngày, bỗng nhiên thò tay ra nhanh như
chớp, đoạt lấy cây đao trên tay Lục Tiểu Phụng.
Lục Tiểu Phụng ngẫn người ra, Sa đại hộ cười lớn.
- Luc Tiểu Phụng, lần này ông sai rồi, Liễu Thừa Phong chính là bị ta dùng cây
chủy thủ này đâm chết, ông có tin không?
Lục Tiểu Phụng biến hẳn sắc mặt, làm như bỗng nhiên thấy trên mũi của một
người mọc ra một đóa hoa.
Dáng điệu như vậy của chàng càng làm cho Sa đại hộ thêm tức giận, y hét lên một
tiếng, cây chủy thủ trong tay đã nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Lục Tiểu Phụng.
Y ra tay dĩ nhiên còn chậm hơn tia chớp một tý, có điều muốn giết một người gần
như vậy, là chuyện quá dễ dàng.
Cái chiêu đó cũng bất ngờ cho Lục Tiểu Phụng, xem ra mũi đao đã sắp đâm thủng
vào tim của chàng.
Chính cái khoảnh khắc nhỏ vô cùng ấy, bỗng nhiên có hai ngón tay thò ra.
Chẳng ai nhìn thấy hai ngón tay ấy từ đâu thò ra, làm như mọc từ chỗ trái tim ra
vậy, chụp dính cây chủy thủ, tiếp theo cái chớp mắt, cây chủy thủ đã nằm trong tay
Lục Tiểu Phụng.

Lần này Sa đại lão bản là người biến sắc mặt, Lục Tiểu Phụng thì đang cười.
- Lúc nãy ông hỏi tôi có tin Liễu Thừa Phong bị ông giết hay không, bây giờ tôi có
thể trả lời ông.
Câu trả lời là:
- Tôi không tin. Nếu nói ông chỉ một đao đã giết được Liễu Thừa Phong, thì tôi chỉ
cần thổi một hơi là có thể thổi một con trâu bay tới Ba Tư (chú thích: xuy ngưu, thổi con
trâu đi, có nghĩa bóng là khoác lác).
Sa đại lão bản lại đứng nhìn trừng trừng cả nửa ngày, gương mặt đang vốn tức giận
đỏ kè, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười:
- Lục Tiểu Phụng, ông giỏi lắm, tôi thật phục ông.
Y nói:
- Tôi chỉ có một điểm không phục.
- Điểm gì?
Sa đại hộ hỏi Lục Tiểu Phụng:
- Ông nói khắp thiên hạ không có ai đâm chết Liễu Thừa Phong trước mặt, nhưng
Liễu Thừa Phong rõ ràng đã bị một đao đâm chết trước mặt.
Lục Tiểu Phụng không suy nghĩ gì lập tức trả lời:
- Đấy chẳng qua tại vì người giết y là một người mà y nhất định không bao giờ đề
phòng, là một người bạn rất thân với y.
- Tôi cũng là bạn của y.
- Nhưng ông còn chưa thân với y đủ.
Sa đại lão bản hỏi:
- Muốn sao mới là bạn thân đủ với y?
- Thật ra ông cũng biết, một người làm cho một người đàn ông không đề phòng,
thường thường không phải là bạn của y, cũng không phải đàn ông.
- Không phải bạn bè thì là hạng người gì?
- Một người tình của một người đàn ông, thường thường chắc không phải là một
người đàn ông.
Sa đại lão bản ngớ mặt ra:
- Không lẽ ông cho là Liễu Thừa Phong có một tình nhân bí mật ở đây?
Câu hỏi này cũng thừa.
Một người đàn ông chỉ cần tá túc một đêm ở nơi nào, đều có thể có một tình

nhân
bí mật, bất kỳ người đàn ông nào cũng vậy, ngay cả Liễu Thừa Phong cũng không ngoại
lệ.
Vấn đề là, tình nhân của y là ai nhĩ? Có phải là bà chủ tiệm tạp hóa mà người nào
cũng muốn xáp vào không?
Trong lòng của Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên không được thoải mái lắm, nếu chàng
đã nghĩ đến điểm đó, dù lấy cây đao kề một bên trái cổ họng của chàng, chàng cũng
nhất định không đụng vào một sợi lông trên người bà ta.
Sa đại lão bản hình như cũng có chỗ không được thoải mái như chàng vậy.
... Có phải bởi vì y cũng đã từng lăng nhăng với bà chủ quán phong tao ấy chăng?
Nghĩ đến điểm đó, trong lòng của Lục Tiểu Phụng lại càng không thoải mái.
Những đường dây quan hệ tới cái chết của Liễu Thừa Phong mà chàng lần mò tới
giờ, không đưa được đến bao nhiêu sự kiện so với kỳ vọng.
Trước đó chàng cứ ngỡ mỗi người đều có chỗ đáng hoài nghi, bất kỳ người nào
cũng có thể dẫn được đến hung thủ.
Có điều chàng đã tự mình bác bỏ hết tất cả thứ đáng hoài nghi của mỗi người.
Chàng mới đến tiểu trấn này, đầu tiên là gặp tên ăn mày.
Tên ăn mày tính tình quái dị, vũ công quái dị, mặt mày lấm la lấm lét, cứ rón rén
đi làm chuyện mờ ám gì đâu không, còn có lúc chui xuống giường chàng, không biết
làm gì dưới đó.
Sau khi Lục Tiểu Phụng lại tiểu trấn này, người gặp đầu tiên là hắn, mà người phát
giác ra thi thể của Liễu Thừa Phong cũng là hắn.
Hắn là người đáng bị hoài nghi nhất, dù không phải chủ hung, chắc cũng là bang
hung.
Nhưng hắn bỗng hóa thành đệ tử đích truyền của Cái Bang là nơi rất thân thuộc
với Lục Tiểu Phụng.
Thi thể của Liễu Thừa Phong ở trong tiệm bán quan tài, hung khí giết y cũng

ở
trong đó.
Ông chủ tiệm quan tài làm sao thoát khỏi bị tình nghi?
Có điều hung khí chẳng còn thấy đâu, xem ra y cũng không giống một kẻ giết
người.
Bà chủ gặp người là xông vào, ai bà ta cũng xáp lại được, có điều đó là dụ người,
không phải giết người.
Cặp đùi của bà ta cũng không phải cặp đùi đó.
Vương Đại Nhãn thật ra chỉ là một gã mù mắt thế thôi, bà vợ mình đi dụ dỗ người
ta lão còn không thấy.
Nếu nói lão ấy một đao đâm chết Liễu Thừa Phong phía trước mặt, đó mới là quái
sự.
Sa đại lão bản có đủ tư cách giết được Liễu Thừa Phong, y có tiền, có vũ công,
cũng có người đi làm chuyện đó cho y, hung khí giết người cũng nằm trong tay của y.
Chỉ tiếc là y còn có cái dáng điệu ta đây của một tay đại lão bản.
Cái điểm trọng yếu nhất là, những người ở đây chẳng có ân oán gì, quan hệ gì với
Liễu Thừa Phong, chẳng có lấy một động cơ, lý do thúc đẩy họ giết y. Càng xui nữa là,
Liễu Thừa Phong cứ bị chết tại nơi đây. Ai đã giết y? Vì chuyện gì?
Lục Tiểu Phụng biết trong đó nhất định có một then chốt rất trọng yếu mà không ai
có thể tưởng tượng ra.
Núp trong một góc kín mít nào đó trong tư tưởng con người.
Cái lối suy nghĩ của chàng không sai tý nào.
Chỉ tiếc là lúc tư tưởng chàng len lỏi tới cái góc kín mít đó, tìm ra được cái then chốt của
vấn đề, chàng đã bị chết.
Lục Tiểu Phụng làm sao chết được?

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 6

X uân đến chậm, hình như ngày xuân còn đang bị mắc kẹt ở Giang Nam,
không biết chừng nào mới đến được nơi đây, tuy vậy, trên dãi đất mênh mông, cũng bắt dầu có tý xuân ý.
Từ trang viện của Sa đại hộ về đến tiệm tạp hóa của lão Vương, phải qua một con
đường cát vàng dài ngoằn. Tuyết đang tan ra, làm cho con đường lầy lội, người đi trên
đường, sẽ bị bê bết bùn dưới chân.
Cảm giác đó làm người ta không được ung dung tý nào.
Lục Tiểu Phụng lại không thích thi triển khinh công. Chàng muốn thưởng thức xem
cái xuân trong sa mạc rốt cuộc ra làm sao, không khí trong lành, cũng rất có lợi cho
việc suy nghĩ.
Chàng lập tức nghĩ ra được một cách có lợi cho cả hai bề.
Chàng đi tìm cành cây chắc chắn một tý, lấy chủy thủ cắt thành hai cây côn, đeo
vào chân, lập tức đi trong bùn lầy thoải mái.
Đây là lần đầu tiên chàng dùng chủy thủ.
Bây giờ đại khái là giữa trưa, gió thổi trên người chàng đã có vẻ muốn ấm áp, trong
đầu chàng hiện giờ tuy có vô số vấn đề không giải quyết được nhưng chàng vẫn cảm
thấy thư thái.
Chàng là hạng người không phải lúc nào cũng nghĩ đến tiền tài, lúc nào cũng nghĩ
đến phiền não.
Chàng thường nói:
- Phiền não giống như tiền tài, càng quăng sạch nhanh chừng nào càng tốt chừng
đó.

Một cơn gió thổi lại, bên đường, những cành cây trên cao còn chưa đâm mầm non

ra, đụng vào nhau kêu xào xạc.
Lục Tiểu Phụng vẫn tiếp tục đi, đầu thì ngẩng lên nhìn, chàng bỗng gọi to:
- Kim Thất Lượng.
- Lục Tiểu Phụng.
Kim Thất Lượng đang ở trên đầu ngọn cây, quả nhiên trông giống hệt một miếng
bông nặng bảy lượng.
Y cúi đầu xuống nhìn Lục Tiểu Phụng, cười ngặt ngẽo không ngớt. Y nói:
ả- Kỳ thực ta không nên gọi ngươi là Lục Tiểu Phụng, ngươi xem thật giống một con
chim, ngươi thật giống một con chim nhỏ xíu.
Lục Tiểu Phụng cũng bật cười.
Chàng cũng thấy mình bắc hai cây gỗ vào chân, trông thật giống con chim. Chàng
vừa cười vừa nói:
- Kim Thất Lượng, ngươi làm gì ở đây? Ngươi rượt theo ta đến đây?
Kim Thất Lượng nói:
- Ta mà có rượt theo thì ít nhất cũng phải rượt một con chim mái, rượt theo con
chim Lục Tiểu Phụng làm quái gì? Ta không làm cách gì khác được, ta buộc phải chạy
lại đây, không chạy không được.
- Ai bắt ngươi?
- Người không bắt được ta, chỉ có tức mới làm được vậy.
- Tức ai?
Kim Thất Lượng nói:
- Đương nhiên là đại lão bản. Cũng chỉ có đi tức đại lão bản mới ra nông nổi vậy.
- Đại lão bản đang tức giận?
- Không những tức giận, mà tức còn muốn chết người.
- Y đang tức giận ai?
Kim Thất Lượng nói:
- Đương nhiên là tức nhà ngươi, ông ta đã dặn sẵn nhà bếp, chuẩn bị rượu thịt đâu
đó hẳn hòi, ngươi không chịu ở lại ăn, nếu ngươi là ông ta, ngươi có tức không?
Lục Tiểu Phụng trả lời:
- Ta không tức, không những không tức mà còn sung sướng muốn chết đi được.
- Sung sướng?

- Ta chẳng ở lại ăn cơm, bớt đi được tốn kém rượu thịt của y, tại sao không sung
sướng mà lại đi tức giận?
Kim Thất Lượng cười khổ:
- Đại khái là ngươi chẳng phải ông ta nên ngươi mới nói như vậy. Cái lão chủ nhà
chúng ta là người rất trọng thể diện. Lục Tiểu Phụng đã lại địa bàn nhà ông ta, còn
không chịu ở lại ăn một bữa thì đối với ông ta, đấy chính là kỳ sĩ đại nhục, so với
chuyện ăn trộm bà vợ của ông ta còn đáng tức hơn nhiều lắm. Do đó ta cũng chẳng ở
được nơi đó.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Do đó ngươi đành phải rón rén chạy ra đây, có phải ngươi đang tính xin ta một
bữa ăn không?
Kim Thất Lượng bật cười.
å- Ta đang tính thỉnh ngươi đi ăn cơm, nhưng nếu ngươi muốn mời, ta cũng không
đến nổi muốn làm ngươi mất mặt.
Lục Tiểu Phụng cũng cười:
- Ta cũng thật tình đang tính mời ngươi, chỉ tiếc là nơi đây, ngay cả một quán ăn
cũng không có, dù ta muốn mời cũng không có cách gì khác.
Kim Thật Lượng lập tức nói liền:
- Có chứ, chỉ cần ngươi chịu bỏ tiền ra là ta có cách, nếu ngay cả chuyện tiêu tiền
dùm cho người khác còn không được, ta chẳng phải là Kim Thất Lượng, ta là Kim Thổ
Cẩu.
Quả nhiên là có phương pháp.
Đưa mười lượng bạc cho Vương Đại Nhãn, không quá một tiếng đồng hồ, rượu thịt
đã bày ra ê hề trong phòng Lục Tiểu Phụng.

Rượu tuy không ra gì lắm nhưng mấy món ăn làm thật tuyệt, nhất là món gà xào,
xào thật tươi mềm mà hợp vị, ngay cả Lục Tiểu Phụng trước giờ rất kén ăn cũng phải

khen.
- Không ngờ bà chủ lại có tài nghệ quá như vậy.
- Đây không phải bà ấy nấu, đây là ông chủ nấu đấy.
Kim Thất Lượng đưa cặp mắt rất ấm áp nhìn Lục Tiểu Phụng:
- Không những vậy, hình như cái gì ngươi cũng ăn được.
Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước nhìn lom lom vào thịt gà.
Kim Thất Lượng nhìn chàng, y vốn đang muốn cười sặc sụa, vậy mà còn cố ý thở ra,
y nói:
- Người khác ở trong tiệm của ông ta, ăn trộm một trái trứng gà, ông ta còn thấy rõ
ràng, ăn trộm bà vợ mà ông ta lại không thấy sao? Ngươi có biết có câu nói rất thông
hành ở cái tiểu trấn này không?
Lục Tiểu Phụng tuy muốn biến thành một người bị điếc tạm thời cũng làm không
xong, phải nối lời:
- Câu gì?
Kim Thất Lượng nói:
- Triệu Hạt Tử là tên mù nhìn gì cũng thấy, Vương Ịại Nhãn thì là tên mù có con
mắt mở trừng trừng.
åKim Thất Lượng lại cố ý cười lớn lên, làm như y vừa nói một câu gì buồn cười nhất
dưới vòm trời này. Chỉ tiếc là y cười không được bao lâu vì miệng của y đã bị tắc
nghẽn vì một miếng thịt gà trong cổ họng.
Chỉ cần nói đến bà chủ là Lục Tiểu Phụng lập tức tìm cách đổi qua chuyện khác.
Không ngờ lần này, người nói qua chuyện khác lại không phải là chàng mà là Kim Thất
Lượng. Y nói:
- Lục Tiểu Phụng, nói thật cho ngươi biết, chúng ta gặp nhau chưa được nhiều,
nhưng ta vẫn xem ngươi như bạn thân, dù ngươi không xem ta là bạn, ta cũng xem
ngươi là bạn.
Tửu lượng của y hình như không cao lắm, chỉ uống có mấy ly mà đã có vẻ say sưa
rồi.

Kim Thất Lượng nói:
- Ta biết ngươi nhất định cảm thấy kỳ quái là tại sao ta chạy trốn đến chỗ này.
Trời đất mênh mông như vậy, Kim Thất Lượng ta đây không chạy đi nơi nào khác, nơi
nào mà không đón tiếp ta như một người khách quý, lại đi chui đầu vào đây làm khách
một tên thổ cẩu trọng cái bản mặt như vậy.
Một vài ly rượu để lâu, tức khí xông lên, đại lão bản đã thành thổ cẩu ngay, cái câu
mắng chửi này, Lục Tiểu Phụng đã nghe quen lắm rồi. Những chuyện như vậy chàng
cũng đã thấy qua nhưng đối với chuyện y vừa nêu ra, chàng còn chưa hiểu được. Do
đó, chàng nhịn không nổi muốn hỏi:
- Thế thì tại sao ngươi tìm nơi đây mà đến?
Kim Thất Lượng trả lời:
- Vì một con rắn, vì một con rắn còn độc hơn con xích luyện xà một trăm lần.
Con rắn này chắc không phải là con rắn thật, thế giới này không có thứ rắn nào
độc hơn một trăm lần con xích luyện xà, do đó Lục Tiểu Phụng lập tức nghĩ ra:
- Ngươi nói cái con rắn này, đại khái không phải là rắn mà là một người. Ngươi
nói người này, đại khái chính là Xà Lang Quân.

Xà Lang Quân tuổi tác chắc không còn nhỏ, hai mươi lăm năm trước, bảy tỉnh
miền nam, sáu tỉnh miền bắc, tổng tiêu đầu của tổng cộng mười ba tỉnh là Ổn Như Thái
Sơn Khổng Thái Sơn đã phát thiệp truy nã y, không những vậy, mà còn "giết ngay
chẳng tha".
Chuyện này người trong giang hồ ai ai cũng biết.
åMọi người đều không biết tại sao Khổng lão tổng tiêu đầu lại đi hằm hè cái gã
thiếu niên mới xuất hiện giang hồ không được bao lâu này dữ vậy.
Có điều mọi người đều tin tưởng cỡ hạng người như Khổng lão tổng, làm chuyện gì

cũng phải có lý do. Bất cứ ai làm tới lão tổng thì làm chuyện gì cũng có lý do của y, y
muốn giết Xà Lang Quân, nhất định là Xà Lang Quân đáng chết lắm lắm.
Kim Thất Lượng nói:
- Cái tên này không những còn độc hơn rắn, mà còn trơn tuột hơn cả rắn nữa, ta
theo dính hắn đã bảy tám tháng, cho tới lúc gần đây mới nghe người ta nói hắn có mặt
ở con đường này. Ta cũng nghe nói nơi đây có một vị Sa đại lão bản, bất kỳ ai, chỉ cần
có tý tiếng tăm trên giang hồ lại đây, dù mang án trên mình có nặng đến bao nhiêu, y
cũng chịu thu lưu.
- Do đó ngươi nghĩ rằng gã con rắn đó đang núp trong nhà Sa đại Hộ tránh nạn?
Kim Thất Lượng nói:
- Bất kỳ ai cũng đều nghĩ vậy, chắc ngươi đại khái cũng nghĩ rằng cái tên nửa đàn
bà nửa đàn ông ngươi tìm này, nhất định cũng là một trong những tên vong mạng làm
khách trong nhà Sa đại lão bản.
- Đúng vậy.
- Nhưng ngươi sai rồi.
Lục Tiểu Phụng lập tức hỏi:
- Tại sao ngươi biết ta sai rồi, tại sao ngươi biết người mà ta đang tìm không có
trong bọn làm khách nhà Sa Đại Hộ?
Kim Thất Lượng nói:
- Bởi vì bọn họ đều cho rằng ta có giết Tiểu Tiểu Điền, cho rằng Điền Bát thái gia
nhất định phải giết ta, do đó chuyện gì bọn họ cũng không kỵ mặt ta, bọn họ đã xem ta
như là người đồng bọn, chẳng ai biết ta chẳng qua chỉ là người giả trang thế thôi.
- Ngươi muốn giết một tên vương bát, phải trước hết làm cho mình trở thành vương
bát, ngươi muốn hỗn nhập vào trong một ổ rùa mò mẩm bí mật của họ, đương nhiên
cũng phải biến thành rùa đen.
Kim Thất Lượng nói:

- Sa đại lão bản ưa làm vẻ thần bí cáo tố tên tuổi người khác, trong nhà ông ta có
bao nhiêu tay đại đạo vong mạng trong giang hồ, ngẫu nhiên y làm bộ sơ ý để lộ một
vài tên ra, ta nghe cũng đều là những tay vang bóng một thời. Nhìn phản ứng của
những người đó, Sa đại lão bản chắc là cũng khoái chí lắm.
Lục Tiểu Phụng bật cười. Chàng nói:
ả- Giấu diếm được những tay hiển hách trong giang hồ trong nhà, cũng là một
chuyện đáng khoái trá, không những y cảm thấy đả ngứa, mà người khác còn thấy y rất
có máu mặt.
Kim Thất Lượng thở ra:
- Đại lão bản đều là những người trọng thể diện, chẳng qua, cái vị Sa đại lão bản
này hơi quá một chút xíu thôi.
- Quá chút xíu làm sao?
- Ông ta trọng thể diện quá đến nỗi muốn mất luôn cả thể diện luôn.
- Tại sao?
Kim Thất Lượng nói:
- Bởi vì ông ta oa tàng những tên đại đạo lừng danh ấy, toàn là những tên giả mạo,
bọn họ biết tính khí của ông ta, do đó mà nịnh đúng chỗ, có tên thì khoe là từng hoành
hành Giang Hoài, có tên tự xưng đã giết người như ngóe vân vân. Kỳ thật thì sao?
Y cười khổ nói tiếp:
- Kỳ thật bọn họ chỉ là những thứ hạ lưu đầu đường xó chợ đâu đó, không những
chẳng có thứ nhân vật như Xà Lang Quân, ngay cả một người có chút gì danh tiếng
cũng không thấy đâu.
Y hỏi Lục Tiểu Phụng:
- Trong cái đám ham ăn ham uống nói năng bậy bạ tiểu vương bát đản ấy, ngươi
tìm sao cho ra người ngươi muốn tìm?
Lục Tiểu Phụng đớ người ra.
Nghe nói vậy, đương nhiên chàng cũng muốn cười sằng sặc lên, có điều chàng

cười không muốn nổi.
Những tên vong mệnh ấy, vốn là những người tình nghi lớn nhất, cũng là đường
giây manh mối quan trọng nhất, bây giờ lại đứt mất cả rồi.
Hung thủ giết chết Liễu Như Cương, hình như đã biến đi đâu mất tiêu, thậm chí
hình như không tồn tại trên thế gian này.
Kim Thất Lượng hiển nhiên rất hiểu rõ tâm tình của chàng, đưa ly lên miệng, uống
cạn trước.
- Lục Tiểu Phụng, ngươi không cần phải khó chịu, có khó chịu thì phải là ta đây.
Y rót rượu dùm cho chàng:
- Xem ra chúng ta đều như nhau, chạy đông chạy tây một hồi rốt cuộc chẳng được
gì, chi bằng rủ nhau về nhà thôi.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên phì cười:
- Chỗ này thích thú như vậy, ta đi sao cho đành?
Lần này Kim Thất Lượng đớ mặt.
å- Ngươi nói nơi này thích thú?
Lục Tiểu Phụng trả lời:
- Đương nhiên, thích thú cực kỳ.
Chàng không nói láo tý nào.
Càng nguy hiểm, càng kích thích lại càng trở nên thích thú, vấn đề càng giải thích
không ra, càng làm cho Lục Tiểu Phụng thêm hứng thú đi tìm.
Đấy vốn là tác phong của Lục Tiểu Phụng.
Có điều, lúc chàng đang nói vậy, chỉ sợ chàng nằm mộng cũng không nghĩ ra,
mình không bao lâu nữa sẽ chết tại nơi đây.
Nhưng lúc này, Lục Tiểu Phụng còn chưa biết mình chết, chàng cũng còn chưa
tuyệt vọng.
- Trừ những tên mạo nhận ra, không lẽ những người còn lại đều là sinh trưởng nơi
đây?
Kim Thất Lượng suy nghĩ một lúc, rồi nói:
- Hình như vậy, hình như chỉ có một người là không phải.
- Ai? Ai không phải?
- Cung Tố Tố.

Đây là lần đầu tiên Lục Tiểu Phụng nghe đến cái tên này, cái tên này này hiển
nhiên rất ưu nhã đẹp đẻ, rất dễ làm đàn ông hiếu kỳ, bất kỳ ai cũng không thể đem
quàng cái tên này với một người đàn bà bán thịt heo.
Do đó Lục Tiểu Phụng lập tức hỏi tới:
- Cô ta là một người ra sao?
Kim Thất Lượng cố ý thở ra:
- Nàng ta là một người đàn bà, không những là giỏi phi thường, học thức cũng phi
thường, cái nhìn rất đặc biệt, ăn nói rất ưu nhã, chẳng những vậy, cầm kỳ thi họa đều
rất tinh tường. Nàng ta chỉ có một thứ không tốt.
Lục Tiểu Phụng vội vã hỏi:
- Chỗ nào?
Kim Thất Lượng ra vẻ ngần ngừ nói:
- Nàng ta thích uống rượu. Có lần ta chính mắt trông thấy, trong bữa ăn, nàng ta
uống một hơi một vò Liên Hoa Bạch mà mặt chẳng thay đổi tý nào.
Y lại hạ giọng thấp xuống, ra vẻ thần bí nói với Lục Tiểu Phụng:
- Nếu ngươi muốn hỏi ta, hạng người như vậy, tại sao lại lọt vào chỗ này thì ta sẽ
nói cho ngươi hay là nàng ta không phải tự mình lại đây mà muốn đi cũng đi không
được.
- Tại sao?
åKim Thất Lượng lại càng hạ giọng thấp hơn:
- Bởi vì nàng ta vốn là một ái cơ của một thân vương trong triều, bởi vì phạm tội,
làm vương gia nổi giận mới bị đày lại xứ này.
Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu hạ xuống, chàng thở ra nói:
- Ta biết, ta biết ngươi đang hại ta.
Kim Thất Lượng hình như đang bị oan ức rất nhiều:
- Ta đang hại ngươi? Ta hại ngươi làm sao?
Lục Tiểu Phụng trả lời:
- Ngươi hiểu con người ta quá rõ, ta mà nghe có hạng đàn bà như vậy ở đây, nếu
chưa gặp mặt cô ta, sẽ ăn ngủ không yên. Bây giờ ngươi bảo ta phải làm gì đây?

Kim Thất Lượng nói:
- Làm gì đây? Làm quá còn gì nữa, ngươi muốn gặp nàng ta, ta đưa ngươi lại,
không những vậy còn kêu nàng ta mời ngươi uống rượu.
Lúc bọn họ đi ra khỏi tiệm, gương mặt bà chủ xem ra như một tấm thiết bản, lạnh
lùng nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng mà hình như là hận không bóp cổ cho chàng
chết ngay tại đó. Lục Tiểu Phụng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn bà ta.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 7
Cửu Thiên Tiên Nữ Hạ Phàm Trần

G iậu bằng trúc, cửa phên, hoa mai nở rộ cả nửa sân, từ giậu trúc, giàn mai
nhìn qua, có thể thấy hai ba gian nhà gỗ.
Trong trí tưởng tượng của Lục Tiểu Phụng thì một vị vương phi, dù có bị đày, chỗ ở cũng phải khí phái hơn nhiều so với nơi đây.
Cái vị vương phi này hiển nhiên không phải là một người ham mê bề ngoài, cũng
không phải là một người trọng thể diện như Sa đại lão bản, nàng chỉ cần sống một đời
an tĩnh, thư thái là đã thỏa chí lắm rồi.
Do đó, Lục Tiểu Phụng chưa gặp mặt nàng mà đã có rất nhiều hảo cảm.
Một vị vương phi bị đày, một tấm thân băng cơ ngọc cốt như hoa mai, một khoảng
đời quá khứ không ai hiểu dùm, một cơn mộng cũ không bao giờ quên, biết bao là thần
bí, biết bao là lãng mạn.
Lục Tiểu Phụng không say mà hình như đã quá say, Kim Thất Lượng nãy giờ vẫn
lưu ý đến những biểu hiện trên gương mặt của chàng, bỗng nhiên thở ra:
- Bây giờ ta mới phát giác ra, ta không nên đem nhà ngươi lại đây.
- Tại sao?
Kim Thất Lượng nói:

- Ta sợ ngươi thấy nàng ta rồi sẽ đâm ra thất thố, trước mặt hạng người như nàng,
nếu ngươi nói lỡ một lời, ngươi hại người ta đấy.
Lục Tiểu Phụng vỗ vỗ vào vai y:
- Người cứ yên tâm, ai mà ta chẳng đã gặp qua.
Kim Thất Lượng còn chưa yên tâm, y vẫn còn đang than thở.
- Ta cũng biết ngươi đã gặp qua bao nhiêu người, hạng người nào ngươi cũng có
gặp, chỉ tiếc là cái người ngươi sẽ gặp đây thật tình không phải là một con người.
- Không phải là con người? Là thứ gì?
- Là Cửu Thiên tiên tử lạc xuống trần.

Dưới mái hiên có treo một cái chuông nhỏ, chuông ngân lên một hồi thật lâu, mới
có người ra chào.
Người ra chào không phải là đồng tử, mà là một lão bà, đầu tóc bạc phơ, cả người
như muốn xiêu vẹo, răng trong miệng chỉ còn thừa đâu dăm ba cái.
Kim Thất Lượng vẫn ra vẻ cung kính hỏi thăm rất khách khí:
- Bà bà, tôi họ Kim, tôi có lại một lần chắc là bà còn nhớ, lần trước bà có mở cửa
dùm cho tôi.
Bà lão tít mắt nhìn y, cũng không biết có nhớ hay không nhớ đã gặp y bao giờ,
cũng không biết có nghe rõ y nói gì không, thậm chí ngay cả chuyện có thấy người
trước mắt hay không cũng không nhất định.
Kim Thất Lượng vẫn làm ra vẻ rất thân thiết, choàng qua vai Lục Tiểu Phụng, nói
với bà ta:
- Đây là bạn của tôi, y tên là Lục Tiểu Phụng, tôi đem y lại đây gặp cung chủ.
Phiền bà bà đi bẩm dùm cung chủ, nhất định là cho y ăn một bữa cho đãû, uống vài ly
rượu thật ngon.
Lão bà còn ra chiều mê hoảng nhìn y không biết chuyện gì, Kim Thất Lượng thì
làm như đã xong chuyện rồi.

Y nói với Lục Tiểu Phụng:
- Lục Tiểu Phụng, ngươi bảo trọng, vạn sự như ý, chúng ta chia tay nơi đây.
Lục Tiểu Phụng làm như bị người vừa lấy cây chùy gai đánh vào mông đít, người
muốn nhảy cẳng lên, chàng hỏi Kim Thất Lượng:
- Có phải ngươi muốn nói, bây giờ ngươi sẽ rời khỏi nơi đây?
- Đúng vậy.
- Bây giờ sao ngươi đi được?
Kim Thất Lượng nói rất tỉnh:
- Bây giờ tại sao ta không đi được? Ngươi muốn gặp Cung Tố Tố, bây giờ ta đã đem
ngươi lại rồi, chẳng những vậy còn kêu nàng ta mời ngươi ăn cơm, uống rượu.
Y lại nói:
- Những gì ta hứa, ta đã làm hết rồi, bây giờ không đi, còn chờ lúc nào nữa?
Y nói đi quả thật là đi liền, đi còn nhanh hơn gió.
Lão bà còn đang nhăn mặt tít mắt đứng chận trước cửa, không có tý dáng điệu gì
sẽ nhường cho Lục Tiểu Phụng đi qua.
Nếu người đứng trước cửa là một đại hán oai vũ người cao tám thước, hung mãnh
dị thường, Lục Tiểu Phụng may ra còn có tám trăm cách đối phó, nhưng đối với bà lão
đã rụng gần hết răng, Lục Tiểu Phụng chẳng có lấy một cách nào.
Lão bà xem ra đã hạ quyết tâm, không để Lục Tiểu Phụng bước vào, Kim Thất
Lượng nói gì lúc nãy, hình như bà ta cũng có nghe, nhưng đều bị coi là đánh rắm.
Lục Tiểu Phụng hiểu rõ điểm đó.
Trong tình huống như thế này, những kẻ biết điều đều mau mau bỏ đi cho xong,
Lục Tiểu Phụng không phải là người không biết điều, chẳng qua, trời sinh chàng cái
tính không đến tận nơi không bỏ đi ý định.
Chẳng những vậy, chàng còn cho đó là cách hiệu quả nhất đối phó với đàn bà,
đàn bà chỉ cần gặp chàng một lần, là giống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm vậy, ngơ
ngơ ngẫn ngẫn, ngay cả đông tây nam bắc cũng phân biệt không ra, đàn bà từ tám tuổi

tới tám chục tuổi cũng vậy.
Bây giờ chàng phấn khởi tinh thần, chuẩn bị lại đối phó với lão bà, trong lòng
chàng cũng có đã có ý định.
Muốn đối phó với bà già, cách tốt nhất là coi bà ta như một cô bé, cũng như là,
đứng trước một cô bé, không nên nói rằng cô ta còn bé. Đương nhiên chàng cũng đã
chuẩn bị một câu cho bà lão, bỗng nhiên, chàng phát giác ra, có người đang đứng ở
đầu ngõ nhìn chàng trừng trừng ra chiều tức tối.
Đó là một người đàn bà, tuổi tác đại khái chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy, lấy
tiêu chuẩn bình thường, nàng cũng không còn nhỏ tuổi, đã xa cái tuổi thanh xuân ngọc
nữ lắm.
Có điều Lục Tiểu Phụng tin chắc là người đàn bà ấy dù có mười lăm mười sáu tuổi,
cũng không ai sẽ nghĩ rằng nàng ta là mười lăm mười sáu, bởi vì nàng ta sinh ra đã có
cái vẻ già dặn như vậy rồi. Gương mặt thường thường đã hằm hằm, làm như người thế
gian này ai ai cũng thiếu nợ nàng ta một món tiền nào đó chưa trả.
Lục Tiểu Phụng bình sinh sợ nhất là thứ đàn bà đó, chàng chỉ cần thấy mặt họ một
lần là đầu đã nặng chịch như búa bổ.
Người đàn bà này vẫn còn đang nhìn chàng lom lom, từ đầu xuống chân, từ chân
lên đầu, cặp mắt vừa đen vừa sáng lạnh lẽo như lấy từ trong băng đá ra.
Nàng ta đang hỏi Lục Tiểu Phụng, cái giọng thành thị, nghe ra rất dễ nghe:
- Ấy, gã kia, ngươi lại đây làm gì thế?
Lục Tiểu Phụng đã bị nàng ta nhìn muốn nổ cả người ra, nhưng không thể không
trả lời:
- Tôi lại đây để gặp cung chủ, tôi có người bạn nhắn cung chủ nhất định sẽ gặp
tôi.
- Bạn của ngươi là thứ gì? Còn ngươi là thứ gì? Dựa vào đâu mà xông lại đây
ngang nhiên vậy?

Lục Tiểu Phụng thở ra:
- Tôi chẳng phải thứ gì, tôi là người, câu ấy tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, tại
sao không ai nhìn ra được điểm đó?
- May mà ta nhìn ra.
- Nhìn ra điều gì?
- Nhìn ra ngươi chẳng phải thứ tốt lành gì, do đó, ngươi tốt hơn nên đi đâu xa xa
chút xíu, khỏi mất công ta tức giận.
Lục Tiểu Phụng cười thoải mái nói:
- Tôi đang tính đi đấy, nếu cô là cung chủ, tôi đã bỏ đi từ lâu. May mà tôi cũng
nhìn ra được.
- Nhìn ra được gì?
Lục Tiểu Phụng đáp:
- Xem ra cô không phải là cung chủ, toàn thân cô trên dưới không giống cung chủ
một điểm tý xíu nào.
Gương mặt bằng phẳng không đặc biệt gì lắm của người đàn bà ấy bỗng nhiên đỏ
cả lên vì tức giận, ánh mắt nàng ta như muốn nổ đom đóm ra, như hai trái cầu đã nhen
nhúm lửa lên.
Lục Tiểu Phụng còn đang muốn chọc nàng ta thêm.
- Thật ra, tôi cũng không trách gì cô, nãy giờ cô la lối om xòm với tôi, tôi cũng tha
thứ cho cô.
Giọng nói của Lục Tiểu Phụng quả thật đầy vẻ đồng tình và rộng lượng:
- Bởi vì tôi biết một người tuổi tác đến chừng đó khó mà lấy được chồng, tính tình
không khỏi nóng nảy tý đỉnh.
Nếu phản ứng của Lục Tiểu Phụng hơi chậm đi một tý, câu nói ấy chính là câu
cuối cùng trong đời chàng.
Một cây đoản đao dài một thước ba tấc, xém chút nữa đã xuyên qua trái tim của
chàng.
Con đao đâm lại quá nhanh, thậm chí nhanh còn hơn trí tưởng tượng của Lục Tiểu
Phụng.

Cái người đàn bà bị Lục Tiểu Phụng chọc tức bán sống bán chết đó, vốn đang đứng
đầu ngõ cách chừng hơn trượng, bỗng nhiên đã đứng trước mặt chàng, trong tay còn có
thêm một cây đao, lưỡi đao thình lình đã tới sát giữa ngực Lục Tiểu Phụng.
Nàng ta sử đao thủ pháp không những nhanh, mà còn quái dị, chỗ đâm cũng rất
đặc biệt ngụy bí.
Cái chiêu đó thật tình rất ít ai tránh nổi, do đó Lục Tiểu Phụng cũng không tránh
né.
Chàng chỉ thò hai ngón tay ra, nhẹ nhàng kẹp lại. Hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, rốt cuộc là hai ngón tay bằng gì? Có phải hai ngón tay ấy đã được thần linh
phù trợ, quỷ thần làm bùa chú?
Ngón tay ấy phải chăng có một thứ ma lực gì đó xâm vào?
Không ai biết được.
Có điều người trong giang hồ, ai ai cũng biết, hai ngón tay ấy có giá trị không thể
tưởng tượng, nghe nói đã từng có người đòi mua nó với giá năm mươi vạn lượng.
Bởi vì, chàng chỉ thò hai ngón tay đó ra nhẹ nhàng kẹp một cái, trên đời này không có thứ gì không bị kẹp dính, dù là lưỡi đao bén nhọn nhanh như chớp cũng đều
bị chàng kẹp dính.
Nghe nói, hai ngón tay ấy đã hoàn toàn tương thông với tâm ý của chàng, đã từng
kẹp gãy không biết bao nhiêu lợi khí trong tay của những võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ, đã
cứu chàng không biết bao nhiêu lần.
Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.
Lần này lưỡi đao cũng bị kẹp cứng ngắc, người đàn bà cầm đao thấy rõ ràng lưỡi
đao trong tay của mình đã sắp đâm vào tim của Lục Tiểu Phụng, nàng ta đối với đao
pháp và tốc độ xuất đao của mình cũng rất tự tin, con đao ấy lẽ ra không cách nào trật
được.
Có điều, con đao ấy cứ đứng yên ở đó, hình như đã đụng phải một cục đá cứng

ngắc, bỗng nhiên bị kẹt cứng.
Sau đó gương mặt nàng ta trắng bệch ra.
Nàng ta vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra được rằng, con đao ấy sẽ bị người ta
dùng ngón tay kẹp cứng, mà còn kẹp cứng trong một tích tắc.
Chuyện như vậy vốn không thể nào có thể xảy ra.
Nàng ta dùng sức rút đao ra, rút không ra, nàng ta lại dùng sức đâm vào, đâm cũng
không vào.
Con đao ấy hình như đang mọc rễ giữa hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng.
Nàng ta dùng sức đá bên trái, đá không nhúc nhích vai, mắt không chớp, đá không
một triệu chứng báo trước, hiển nhiên sử dụng cú đá rất khó luyện tập là Vô Ảnh Cước.
Vì vậy chân của nàng lập tức nằm trong bàn tay của Lục Tiểu Phụng.
Nàng ta đang mang đôi hài không có đế, bó sát vào chân, vì vậy, nếu có người nào
nắm chặt lấy bàn chân, cảm giác ấy sẽ cũng như đang mang chân trần.
Vì vậy gương mặt của nàng ta lại đỏ hẳn lên, ngay cả hơi thở cũng cấp xúc cả
lên.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên cảm thấy cái nét khó nhìn, khó ưa của nàng ta lúc nãy
biến đi đâu mất, thậm chí nàng ta đã bắt đầu có vẻ kiều mỵ hẳn ra, quyến rũ hẳn ra.
Giọng của nàng ta vẫn còn rất hung:
- Ngươi tính làm gì?
- Chẳng làm gì cả.
- Tại sao ngươi chụp bàn chân của ta?
- Bởi vì cô muốn đá ta.
- Ngươi thả ra.
- Tôi không thể thả được.
- Tại sao?
- Bởi vì tôi không muốn bị cô đá chết.
Bên cạnh đó, lão bà rụng hết răng đang cười tít mắt nhìn bọn họ, như đang xem
diễn hý, Lục Tiểu Phụng cứ ngỡ bà ta là người câm, không ngờ đến lúc đó, bỗng nhiên
nghe bà ta cười tít mắt hỏi:
- Ngươi không dám thả chân nàng ta ra, không lẽ ngươi tưởng cầm chân

người ta,
cầm cả đời đấy sao?
Gương mặt đã đỏ lại càng đỏ thêm, tim càng đập mạnh thêm, xem ra không đến
nổi khó nhìn lắm.
Chính ngay lúc đó, trong căn nhà nhỏ tận trong cùng, có người nói:
- Cung Bình, ngươi không được hỗn với Lục công tử, sao còn không mau mời y vào
nhà thôi.
Giọng nói của người đó không những ưu nhã, mà còn rất ôn nhu ngọt ngào, người
nói là hạng người nào, có thể nghĩ mà biết.
Gương mặt của Lục Tiểu Phụng cũng có vẻ đỏ lên.
Chụp chân một đại cô nương đứng ngay giữa đường, bất kể là trong tình huống
nào, cũng không phải là hành vi của một bậc quân tử.
Cái lão bà bà rụng hết răng kia giờ phút này lại cứ cười tít mắt nói với chàng:
- Tiểu tử kia, ta mà là ngươi thì ta nhất định không buông ra, ta bảo chứng với
ngươi, nếu bàn tay ngươi buông ra, bụng ngươi sẽ ăn một đá ngay lập tức.
Bàn tay của Lục Tiểu Phụng cũng phải buông ra.
Đối với chàng, nếu cái bụng bị người ta đá cho một cái, cũng không quan hệ gì
lắm, dù đá bảy tám cái cũng không đến nổi chết, bị một người đàn bà vừa cao quý vừa
xinh đẹp vừa biết uống rượu khinh khi, đấy mới là chết người.
Lão bà bà nhìn chàng, cười càng nhăn tít cả mặt lên:
- Lục Tiểu Phụng, quả nhiên ngươi không phải là thứ gì, bây giờ ngay cả lão bà
muốn mù cả mắt như ta đây còn nhìn ra.
Cung Bình không những không đá vào bụng Lục Tiểu Phụng, mà hình như còn
không dám nhìn cả chàng, chỉ cắm cúi đi phía trước dẫn đường.
Lục Tiểu Phụng bèn đi theo phía sau.
Trên đời này có hai loại đàn bà, một loại đàn bà đi đứng như một cổ quan tài di
chuyển, còn loại đàn bà kia lúc đi đứng, eo lưng lắc qua lắc lại như một đóa hoa đùa
qua đùa lại trong gió.

Cung Bình thuộc loại thứ hai, có điều nàng ta lại cố ý khống chế mình, buộc mình
đi theo cái kiểu thứ nhất, nhất định không cho bộ phận từ eo xuống dưới của mình lắc
lư một tý gì, nhất định không để cho người đi theo mình thấy gì.
Chỉ khả tiếc, dáng điệu của mỗi người dù mình có muốn che dấu cách mấy, cũng
không cách nào che dấu nổi, không ai có thể biến một cổ quan tài thành một đóa hoa,
cũng không ai biến được một đóa hoa thành một cổ quan tài.
Điều đó làm cho Lục Tiểu Phụng đi sau lưng lại càng khoan khoái, từ lúc đến cái
xứ chim không sinh trứng này, tâm tình của chàng chưa bao giờ thích thú bằng lúc này.
Có điều đợi đến lúc chàng gặp mặt Cung Tố Tố, cảm giác của chàng so với chuyện
bị người ta đá vào bụng một cái, còn muốn khó chịu hơn nhiều.
Trong phòng không có hoa, cũng không có đốt hương trầm, nhưng đượm đầy mùi
hoa lá cây cỏ đang nở rộ, một người đàn bà mặc chiếc trường bào màu tím, lưng quay
lại với cửa, đang đứng trước một bức Thu Đinh Hành Lạp Đồ.
Trên bức họa vẽ một vị vương giả, cưỡi trên lưng một con bạch mã cao lớn thần
tuấn, cung trong tay, tiễn đeo trong bọc tên sau lưng, con chim ưng trên vai, tùy tòng
phía sau đang la ó trợ oai, chó săn đang nhảy cẳng sủa vang bên cạnh.
Trời trong vắt muôn dặm, hào khí của vị vương giả hiện rõ trên nét bút.
Người đứng xem bức họa thân hình rất đơn bạc, Lục Tiểu Phụng đang than thở.
Đương nhiên chàng đã đoán ra, vị vương giả trong bức họa ấy là ai, đương nhiên
chàng biết người đang xem bức họa chính là người chàng đang muốn gặp, Cung Tố Tố.
Hai người này, một người trong tranh, một người trong mộng, mộng cũ như mây
khói, triền miên như hôm qua, tình và cừu lẫn lộn nhau, ái và hận quyện với nhau,
người trong tranh có quên, người xem tranh làm sao bây giờ?
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên có cảm giác mình không nên lại đây quấy nhiễu

nàng
trong lúc này, nhưng lại vẫn phải nhịn không nổi muốn nhìn nàng một lần.
Cái thứ cảm giác ấy làm cho chàng hận không thể tát cho mình hai cái bạt tai.
Đợi đến lúc nàng ta quay đầu lại, trong lòng của Lục Tiểu Phụng chỉ còn có một
cảm giác. Cảm giác là mình thật tình quả là một con chim ngu ngốc nhất thế gian.
Cái vị cung chủ này nhất định không phải là người chàng muốn tìm.
Tuy đầu tóc bà ta còn rất đen nhánh, thân hình vẫn còn giữ được xinh xắn như
xưa, phong tư vẫn còn cao quý ưu nhã, có điều tuổi xanh đã qua đi từ lâu lắm rồi.
Tuổi tác của bà ta hầu như đủ để làm mẹ của Lục Tiểu Phụng.
Một người đàn bà như vậy, bất cứ ai cũng không thể liên tưởng bà ta tới một kẻ
hung thủ.
Lục Tiểu Phụng lại đi hàm hồ xông lại nơi đây, không những vậy, còn nhất định
phải gặp bà ta, làm như không được gặp là chỉ còn cách chết thôi vậy.
Bây giờ Lục Tiểu Phụng không có cả can đảm để nhìn bà ta.
Cung Tố Tố thì đang nhìn chàng, đang mỉm một nụ cười rất cao nhã.
- Lục công tử, chúng ta chưa hề qua lại bao giờ, ông nhất định muốn gặp tôi, chắc
là có một điều chi đặc biệt lắm?
Lục Tiểu Phụng vội vã nói:
- Không có gì cả. Ngay một điểm đặc biệt cũng không có.
- Nếu vậy, ông nhất định gặp tôi có chuyện gì?
Lục Tiểu Phụng cười khổ.
Đương nhiên chàng không thể nói cho người ta biết, chàng đã bị "một người bạn"
lừa gạt lại đây, lại càng không thể nói được, chàng lại đây để điều tra một vụ hung án,
có lúc ngay cả nói dối chàng cũng nói không được.
Chàng chỉ còn nước đứng ngớ mặt như người ngốc ở đó, xem ra giống một đứa bé
làm chuyện gì đó không phải, bị thầy giáo bắt gặp quả tang.
Ánh mắt của Cung Tố Tố bỗng nhiên lộ vẻ đồng tình và hiểu biết:
- Ta hiểu cảm giác của ông, bây giờ tâm lý của ông rất thất vọng, bởi vì ông không

ngờ ta đã già đến thế.
Bà ta cười rất ôn nhu:
- Người đàn bà lớn tuổi, cũng như rượu đã nhạt vị, Lục công tử sẽ không thấy hứng
thú gì đâu.
Bây giờ Lục Tiểu Phụng chỉ hận không moi được một cái lỗ để chui vào trốn, hoặc
đi tìm một chỗ không có người, lấy đầu đụng vào tường mấy cái.
Bây giờ, nếu Kim Thất Lượng còn đang lẫn quẫn đâu đây, nhất định sẽ bị chàng
lấy một dây thừng thật dài treo tòng teng trên cây, treo cho chí chết mới thôi.
Cung Tố Tố lại cười nụ nói:
- Chẳng qua, đại danh của Lục công tử, ta cũng có nghe từ lâu, ông đã đến đây, ta
cũng xin mời ông ly rượu. Có điều ta cũng biết, ly rượu này ông uống cũng không được
ngon lắm.
Bà ta thật là một người đàn bà rất hiểu đàn ông, không những vậy còn rất ôn nhu,
hạng đàn bà như vậy vốn đã không nhiều, bây giờ càng ngày lại càng ít đi.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên ngẫng đầu lên nhìn bà ta, cố gắng lắm mới nói được:
- Tôi cũng tính nói vài lời, nhưng không biết có nên nói hay không.
- Ông nói đi.
Lục Tiểu Phụng nhìn bà ta nói:
- Bất kể tuổi tác của bà bao nhiêu, bà thật là một người đàn bà ôn nhu và khả ái
nhất mà tôi đã từng gặp. Đấy là lời nói thật tình, không biết bà có tin hay không.
Cung Tố Tố trả lời:
- Đương nhiên là ta tin.
Bà ta bỗng nhoẽn miệng cười:
- Dù ông nói vậy chỉ để ta vui lòng, ta cũng nên tin là vậy.
Lục Tiểu Phụng cũng cười, nụ cười đã hồi phục lại được cái nét thoải mái sảng
khoái đặc biệt của chàng.
- Tôi cũng hy vọng cung chủ lúc nãy nói thật, sẽ mời tôi ở đây uống một ly rượu.
- Nếu là lời nói thật lòng?
Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu vậy tôi hy vọng cung chủ nói ly rượu đây, không phải chỉ có một ly rượu.
Được cùng một vị mỹ nhân như cung chủ uống rượu, ít nhất tôi cũng phải nên uống
năm ba trăm ly.
Gương mặt tươi cười của Cung Tố Tố hình như muốn đỏ hồng lên như thiếu nữ, ánh
mắt càng rực sáng!
- Thảo nào người ta đều nói rằng Lục Tiểu Phụng là một người đàn ông rất khả ái,
ngay cả lão bà bà như ta còn thích, huống gì là các cô nhỏ.
Uống rượu hiển nhiên là một chuyện sung sướng trên đời, bởi vậy thế gian này vĩnh
viễn luôn luôn có người uống rượu, chẳng những vậy, so với người không uống sợ không
ít hơn.
Người uống rượu lại có thể chia ra làm hai hạng.
Có hạng người, uống vào là say, uống vào là mửa, nói năng bừa bãi, bò lăn bò
càng, ở truồng tung tăng giữa phòng, thậm chí còn phóng lửa đốt nhà, chuyện gì cũng
làm được.
Có hạng người lại không dễ gì say, dù có say, người khác cũng không biết, bất kể
uống bao nhiêu, không những không mửa không bày trò lăng nhăng, mà còn không
thay đổi sắc mặt, có lúc uống rượu vào trong người, lại tỉnh táo hơn cả lúc không uống,
ngay cả phản ứng cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều.
Lục Tiểu Phụng chính là hạng người này.
Chính chàng cũng không phủ nhận, lúc vừa đến nơi đây, đầu não của chàng quả
thật không mấy rõ ràng cho lắm.
... Thanh bảo đao Ba Tư giá trị liên thành, vụ án mơ hồ, thêm vào đó cái vị vương
phi bị đày đầy những tính chất truyền kỳ lãng mạn, đầu óc của chàng bị những thứ lạp
tạp đó tắc nghẽn đầy một chỗ, đợi cho đến lúc chàng luôn một hơi cạn bảy tám ly Trúc
Diệp Thanh vào rồi, mới đem một đám linh tinh ấy tẩy sạch sành sanh.

Tư tưởng của chàng bỗng nhiên trở nên thanh tỉnh lại, có thứ lúc nãy chàng không
hề chú ý tới, bỗng nhiên lại xuất hiện trong đầu não, không những vậy, còn là những
điểm trọng yếu phi thường.
Điều trước tiên chàng nghĩ đến là cái chân và cái đùi của Cung Bình.
Lúc chàng nắm chân của nàng ta, lập tức cảm thấy được cái đàn tính truyền từ đùi
của nàng ta lại, cái kình lực, cái cử động của bắp thịt.
Lúc đó, lẽ ra chàng phải nên liên tưởng tới cặp đùi rất kiên thực dưới chiếc quần
màu tím.
Lúc đó, lẽ ra chàng phải nên tìm cách nhìn cặp đùi của Cung Bình.
Lần đầu tiên gặp một người đàn bà, bèn tính xem đùi nàng ta, tuy rất là điên cuồng, nhưng vì cái chết của một người bạn thân, dù có điên cuồng tý đỉnh cũng tha
thứ được.
Lục Tiểu Phụng lại nghĩ đến giọng nói của Cung Tố Tố.
Giọng nói của bà ta rất ôn nhu ưu nhã, chỉ có một người thục nữ danh môn có giáo
dục kỹ lưỡng cực kỳ, mới có giọng nói quyến rũ như vậy.
Lục Tiểu Phụng nghe giọng của bà ta lần đầu tiên, lúc chàng còn đang ở trên lối
vào, giọng của bà từ trong căn nhà gỗ vọng ra.
- Cung Bình, ngươi không được hỗn với Lục công tử, sao còn không mau mời y vào
nhà thôi.
Lúc ấy bọn họ còn chưa gặp nhau, tại sao bà ta biết được người bên ngoài là Lục
Tiểu Phụng.
Căn nhà gỗ và lối đi cách nhau một khoảng đường, giọng nói ôn nhu ngọt ngào ấy
chắc không phải là gào thét lên rồi.
Có điều bà ta nhẹ nhàng thốt ra, Lục Tiểu Phụng ở đằng xa lại nghe rõ mồn một,
nghe rất rõ ràng từng chữ, làm như người đang nói đứng gần một bên chàng.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên phát hiện ra, cái tên bạn không ra bạn ấy, gạt chàng
lại đây, không phải hoàn toàn là không có lý do.
Có lúc, uống chút rượu làm cho người ta trở nên tỉnh táo hẳn ra. Chỉ tiếc là

những
lúc ấy không được lâu lắm.
Uống rượu đến khoảng thời gian ấy, so với uống say thông thường cũng không bao
xa nữa. Có lúc thấy mình tỉnh táo như Hàn Tín vậy, dùng binh như thần, liệu địch tất
trúng. Có điều, bỗng nhiên lại say ngất ngư, ngay cả mình cũng không biết mình đang
lảm nhảm gì, Lục Tiểu Phụng hình như đang ở trong tình huống này.
Cung Bình nãy giờ đang đứng hầu bên cạnh Cung Tố Tố, Lục Tiểu Phụng cứ nhìn
chăm chăm vào đùi nàng ta, Cung Bình bị chàng nhìn mặt mày tức giận trắng bệch,
chàng vẫn còn đang nhìn với cặp mắt hi hí.
- Bình cô nương, tôi thấy cô mặc quần không đẹp bằng lúc mặc váy, nếu không
mặc quần lại càng đẹp hơn nữa.
Đây là lời nói tục tằn gì vậy?
Cung Bình bỗng nhiên xuất thủ, từ dây nịt trên eo lưng, nàng ta rút ra một cây
nhuyễn đao bằng thép ròng, vung lên một cái, đao quang lấp lánh, cây đao nhắm cặp
mắt của Lục Tiểu Phụng đâm lại.
Rất nhiều người cho rằng cặp mắt của Lục Tiểu Phụng nên bị móc ra cho rồi.
Nếu chàng bị mù, nhất định sẽ không còn cách nào thò hai ngón tay quỷ quái kia
ra kẹp vũ khí người khác.
Nếu chàng bị mù, bí mật của rất nhiều người sẽ được bảo toàn, những thứ bọn họ
không muốn bị người khác nhìn thấy, sẽ không bị chàng nhìn thấy.
Chỉ tiếc là kiếp sống con người, mười chuyện đã hết tám chín chuyện không như ý
mình, ông trời làm những chuyện thường thường không chiu theo ý con người.
Vì vậy Lục Tiểu Phụng không bị mù mắt.
Do đó, chàng thấy lúc Cung Bình rút đao, một khối ngọc bội rớt từ eo lưng của
nàng ta ra.
Thấy khối ngọc bội đó, gương mặt của chàng bỗng nhiên biến ra như bị

người ta
đâm cho một cây đao, không những vậy, còn đâm vào chỗ yếu hại.
Lưỡi đao rất ngắn, chừng bảy tấc bảy phân, sử dụng phương pháp cũng giống như
chủy thủ, chiêu thức biến đổi nhanh nhẹn cực kỳ, xuất thủ rất hung hiểm, đấy vốn là
nguyên tắc sử dụng đoản đao.
Cung Bình cầm ngược đao lại, lấy ngón tay cái xoay cán đao, đâm không trúng,
lưỡi đao xoay ngang, xẹt qua mặt Lục Tiểu Phụng.
Xem thủ pháp nàng ta biến hóa nhanh như vậy, muốn họa một dấu thập ngay trên
mặt đối phương cũng không phải chuyện khó, muốn đâm một đao vào giữa ngực đối
phương, cũng không phải là chuyện khốn nạn lắm.
Xem nàng ta xuất thủ hiểm độc như vậy, không một chút do dự, hiển nhiên những
chuyện đó trước đây nhất định không phải là chưa từng xảy ra.
Chỉ tiếc là lần này, cây đao của nàng ta vẫn không đâm ra được, thậm chí muốn
đẩy thêm ra nửa tấc cũng không xong.
Bởi vì cây đao của nàng ta bỗng nhiên lại bị hai ngón tay kẹp dính.
Nàng ta vẫn đề phòng hai ngón tay của chàng nãy giờ, đã có một lần giáo huấn,
nàng ta tự tin lần này nhất định sẽ không đạp vào dấu xe cũ.
Có điều, chẳng biết vì nguyên do gì, hai ngón tay ấy bỗng từ đâu thò ra, kẹp cứng
cây đao của nàng ta, làm như trong không trung bỗng nhiên mọc ra hai ngón tay vậy.
Lại càng nguy nữa là lần này Lục Tiểu Phụng chẳng còn khách khí như lúc trước,
chàng lấy ngón cái và ngón trỏ kẹp vào lưỡi đao, bàn tay trái đã bóp ngay vào cổ họng
của nàng ta.
Chân của chàng cũng lập tức chặn ngay chân của nàng ta, chỉ trong chớp mắt đã
chế ngự nàng ta không còn chỗ nhúc nhích.
Cung Bình tức quá cặp mắt muốn bắn ra cả lửa, nhưng lại cứ đờ người ra không cử
động được. Cung chủ đang thở ra:

- Lục công tử, ta từng nghe đồn công tử là một người rất thương hương tiếc ngọc, có
điều, bây giờ ta thấy dáng điệu của công tử hình như không xứng đáng lời xưng tụng ấy.
Bà ta lại thở ra thêm lần nữa nói tiếp:
- Ông thật tình làm ta thất vọng.
Lục Tiểu Phụng cũng đang thở ra:
- Thật tình mà nói, ngay cả tôi cũng rất thất vọng với chính tôi.
- Theo tôi thấy, một gã gánh phân, đối với một thiếu nữ còn có thái độ đẹp hơn
ông một chút.
- Theo tôi thấy, đại khái không chỉ có một chút thôi, ít nhất cũng phải bảy tám
chín mười chút.
Cung Tố Tố hỏi:
- Nếu vậy tại sao ông lại làm như vậy? Có phải ông uống say rồi chăng?
Lục Tiểu Phụng rất chững chạc nói:
- Tôi không say, tôi có thể bảo đảm, tôi còn tỉnh bảy tám chín chục lần hơn một gã
gánh phân.
- Ông làm như vậy, rốt cuộc là có ý gì?
Lục Tiểu Phụng trề môi cười một tiếng nói:
- Thật ra tôi cũng chẳng muốn làm gì cả, chẳng qua chỉ muốn mời nàng ta kéo váy
xuống một nhoáng, cho tôi xem đùi một tý.
Đây là lời nói tục tằn gì vậy? Còn thúi hơn cả lời nói tục bảy tám chín chục lần.
Người này có phải là tên điên?
Chàng không bị điên, người tức muốn điên lên là Cung Bình.
Cung Tố Tố đưa cặp mắt kinh ngạc vô cùng đó nhìn chàng cả nửa ngày, mới thở ra
nói:
- Bây giờ ta mới hiểu ra chuyện như thế nào.
- Sao?
- Lục Tiểu Phụng nhất định không thể nào làm được chuyện này, ông đã làm như
vậy, chắc ông không phải là Lục Tiểu Phụng.
- Tôi không phải là Lục Tiểu Phụng? Tôi là thứ đồ chơi gì?
Cung Tố Tố hững hờ nói:
- Ông cũng không phải là thứ đồ chơi gì, ông chỉ là một gã si hoa thế thôi.

Bà ta nói:
- Nếu người đàn bà si hoa, đàn ông không chừng cũng có thể thích thú, đàn ông
mà si hoa thì không vậy, đàn bà gặp phải, chỉ còn một cách đối phó gã.
Lục Tiểu Phụng còn ra vẻ rất hứng phấn hỏi:
- Cách gì?
Cung chủ gằn từng tiếng một:
- Chính là cách này.
Câu nói ấy có bốn chữ, đợi bốn chữ thốt xong, đã có năm thứ đồ nhắm vào người
Lục Tiểu Phụng bay lại.
Một cặp đũa, một ly rượu, một dĩa đựng tương, và một tô đựng canh.
Tô canh bay lại trước, bởi vì trong tô còn có hơn một nửa nước măng gà, tô canh
bay ra, nước bắn tung tóe, dù không dính vào mặt mủi Lục Tiểu Phụng, cũng che mất đi
thị tuyến của chàng. Phía sau bao nhiêu thứ kế tiếp, chàng sẽ không nhìn rõ ràng nữa.
Sau đó ly rượu bay lại, lúc ra khỏi tay đã thành bảy tám mảnh, như bảy tám thứ ám
khí có góc nhọn mà không có hình dạng quy tắc.
Hai cây đũa như hai cây đinh, một chiếc nhắm vào bàn tay kẹp đao, một chiếc
nhắm vào eo lưng của chàng.
Cái dĩa đựng tương đang xoay vòng vòng như con vụ, chẳng ai rõ mục tiêu của nó
đang nhắm vào đâu, rốt cuộc là chỗ nào trên người Lục Tiểu Phụng.
Cái dĩa hình tròn, xoay tít, ai mà nhìn ra phương hướng của nó ở đâu?
Lục Tiểu Phụng không hề nhìn lầm. Cái vị vương phi văn tú kiều nhược kia, quả
nhiên là một tay cao thủ mình đầy tuyệt kỹ.
Rõ ràng là nói chuyện từ xa mấy trượng, mà người ta nghe như ở bên cạnh, đấy có
phải là chuyện ai ai cũng làm được đâu.
Bà ta vừa ra tay, càng thấy rõ ràng không phải ai ai cũng làm được vậy.
Rõ ràng là năm thứ dụng cụ ăn uống thường ngày, đến tay bà ta, chợt biến thành
những thứ vũ khí giết người, không những vậy, vừa xuất thủ, đã phong kín hết đường
thoái lui của đối phương.

Một vị vương phi thất sủng bị đày, làm sao lại có được một tuyệt kỹ giết người trong
chớp mắt như vậy? Xuất thủ sao mà chính xác sát rạt như vậy?
Có phải vì kinh nghiệm giết người của bà ta so với sự tưởng tượng của người khác
còn phong phú hơn nhiều?
Xem bà ta xuất thủ, có thể thấy những lần trước bà ta giết người không hề bị sẩy
tay bao giờ, lần này bà ta xuất thủ cũng rất chắc ăn.
Mỗi góc độ, mỗi tình huống, bà ta đã tính rất kỹ, chỉ có một thứ bà ta chưa tính.
Bà ta chưa tính tô canh gà.
Cái nhìn của mỗi người về canh gà không giống nhau, canh gà đối với mỗi người
lại rất bình đẳng.
Canh gà đựng trong tô, mình ăn nó, là canh gà, người khác ăn nó cũng là canh gà.
Canh gà bắn tung tóe ra, tung tóe đầy mặt mủi người ta, dĩ nhiên là có thể che mất
đi thị tuyến của Lục Tiểu Phụng, nhưng Cung Tố Tố cũng bị ảnh hưởng y như vậy.
Đợi đến lúc tô canh gà như mưa rào khắp trời đó đã rớt hết xuống đất, Cung Tố Tố
bỗng nhiên phát giác ra, Lục Tiểu Phụng đã biến đâu mất.
Lục Tiểu Phụng đã biến đâu mất còn chẳng sao, ngay cả Cung Bình cũng không
thấy đâu, thậm chí, miếng ngọc bội lúc nãy rớt trên mặt đất cũng không còn hình
bóng.
Còn chết người hơn nữa là, cặp đùi Lục Tiểu Phụng nhất tâm nhất ý muốn nhìn,
vẫn còn ở trên người Cung Bình.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 8
Ngọc Bội Có Đi Được Không

M ột người đi đâu, có nhiều thứ không cần phải đem theo, thậm chí ngay cả
lỗ tai, lỗ mũûi, mắt miệng, cánh tay của y có thể để lại, chỉ có cặp chân của y là không mang theo không được.
Không có chân, làm sao đi được.
Lần này dĩ nhiên Cung Bình cũng đem cặp chân của nàng ta theo, có điều tình
hình có chỗ không giống.
Lần này nếu không có cặp chân, nàng ta vẫn đi được như thường, bởi vì nàng ta
được Lục Tiểu Phụng ôm đi.
Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên sẽ không để lại cặp chân của nàng ta.
Thậm chí chàng có thể để lại tất cả các bộ phận khác trên người nàng ta, có điều,
cặp chân ấy nhất định không mang theo không được.
Đối với một số người đàn bà, cặp đùi thậm chí còn quan trọng hơn cái đầu.
Đầu tuy là một bộ phận trọng yếu nhất trên thân thể con người, trên đầu có não có
mặt có mũûi có mắt có miệng có tai.
Nhưng có những người đàn bà quan niệm rằng, chỗ quan trọng nhất trong thân thể
của nàng ta không ở trên đầu.

Cung Bình khép hai cái đùi lại thật chặt, nàng ta đã hạ quyết tâm phải bảo vệ cái
chỗ đó, thà chết cũng không cho người nào xâm phạm vào, thà chết cũng không để cho
váy quần rớt ra.
Chỉ tiếc là chính nàng ta cũng biết mình không còn sức để làm chuyện gì, bởi vì
lúc nàng ta nghe cung chủ nói câu "Chính là cách này", nàng ta phát hiện ra Lục Tiểu
Phụng đã điểm trên người mình bốn năm chỗ huyệt đạo, tuy không phải là chỗ trí
mạng, nhưng cũng làm người ta rất khó chịu.
Một người như nàng ta, bỗng nhiên mất đi sức phản kháng, đấy là một chuyện khó
chịu vô cùng.
Thật ra, lúc nàng ta nghe tới chữ "Chính là", nàng ta đã bị điểm huyệt đạo.

Đến chữ "cách này", người của nàng ta đã nằm trên vai Lục Tiểu Phụng.
Sau đó nàng ta có cảm giác mình đang ở trên lưng một con phụng hoàng vỗ cánh
bay trên chín tầng trời.
Nàng ta đã từng nghe nhiều người nói, khinh công giỏi nhất trong giang hồ là
Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, tùy lúc có thể hóa thân làm đủ hạng người, Tư Không
Trích Tinh. Nàng ta cũng từng nghe nhiều người nói, người vừa mới quật khởi giang hồ
gần đây, Đại Tuyết Sơn Ngân Hồ, trong dãy núi đầy những tuyết, thi triển môn khinh
công độc môn của y, một hơi ngàn dặm, phút chốc đã biến mất tăm mất dạng, dù có là
phi tiên cũng không hơn được.
Đương nhiên cũng có người nói, Võ Đương danh túc là Mộc đạo nhân, du hí trong
giang hồ Lão Thực Hoà Thượng, mắt mù mà tâm không mù Hoa Mãn Lâu, đều có thể
xưng bá trong giang hồ về môn khinh công, trừ kẻ kiếm thuật thông thần, không cần
phải ỷ vào khinh công là Tây Môn Xuy Tuyết ra, trong giang hồ ít nhất cũng có ba mươi
người được người khác xưng tụng là đệ nhất khinh công.
Những chuyện truyền thuyết ấy không phải là không có căn cứ.
Có điều bây giờ Cung Bình mới biết thiên hạ đệ nhất khinh công là ai, không
những thế mà chính nàng ta còn tự mình kinh nghiệm lấy, không phải nghe truyền
thuyết từ người khác.
Lục Tiểu Phụng đang chạy như bay, thì nàng ta có cảm giác như mình đang cưỡi
trên mây trên gió vậy.
Xuyên qua song cửa bằng giấy, lướt qua sân nhỏ, băng qua cổng tre, cảm giác của
Cung Bình vẫn đồng dạng như vậy.
Thân thể bị xốc ngược, cảm giác bị mất trọng tâm làm cho người bị hụt hẫng, gió
lạnh cắt vào mặt như đao, đau đớn như bị kim châm vào cốt tủy, bao nhiêu thứ đó cộng

lại đủ làm cho người ta hứng phấn kích thích.
Một người đàn bà vốn đang đầy tự tin vào bản lãnh của chính mình, bỗng nhiên
mất đi hết lực lượng của bản thân, như một con dê non nằm trong tay một người đàn
ông như hổ đói, chỉ còn để mặc y làm gì thì làm.
Tình cảnh ấy dĩ nhiên là rất bi thảm, có điều cũng có lúc lại làm cho một số người
đàn bà kích thích cả người muốn run lên.
Tốc độ dĩ nhiên cũng là một thứ kích khích.
Ở trên vai Lục Tiểu Phụng, lướt qua bao nhiêu đó chặng đường, Cung Bình đã qua
bao nhiêu cảm giác, đều là những thứ kích thích, mỗi thứ kích thích đều làm cho người
ta xung động lên, thậm chí có thể làm cho một người đàn bà kiêu ngạo ngoan cố bảo
thủ xung động lên.
Mỗi thứ kích thích đều có thể khích phát dục vọng nguyên thủy trong thân thể
nàng ta.
Cái thứ dục vọng ấy thường thường đàn bà không muốn để người khác biết được,
thậm chí ngay cả chính nàng ta cũng không chịu thừa nhận là mình có.

Cung Bình tuy đã dùng hết sức khép hai cái đùi của mình chặt lại, có điều ngay cả
nàng ta cũng cảm thấy được toàn thân mình đã mất hết sức lực.
Nàng đã hai mươi chín tuổi đầu.
Nàng đã thành một người đàn bà trưởng thành, trên người mỗi một bộ phận đều đã
phát triển rất mỹ mãn, không những vậy còn đã biết chuyện.
Chính vì nguyên do đó mà nàng ta thường thường dùng những phương pháp gian
khổ nhất để mài dũa mình, làm cho mình tiêu hao đi bớt lực khí.
Dĩ nhiên nàng còn phải mỗi đêm lạnh lẽo, đi tắm bằng nước thật lạnh.
Một người đàn bà hai mươi chín tuổi, nếu chưa có đàn ông, dù cho ban ngày rất dễ
đi đánh đấm này nọ, có điều ban đêm, đến lúc trời bắt đầu tối, thì giờ trôi qua vẫn rất

là khó chịu.
Cái tình cảnh đó, lúc người đàn bà lên mười sáu tuổi đã bắt đầu khởi sinh, đến hai
mươi mốt tuổi là được một giai đoạn, đến năm hai mươi chín tuổi, lại là một giai đoạn,
đến năm ba mươi lăm tuổi lại là một giai đoạn, đến năm bốn mươi lăm tuổi, là có thể
đem tất cả các giai đoạn cộng lại thanh toán thành kết cục.
Nếu không có một người đàn ông hiểu biết, bất kỳ người đàn bà nào trong những
giai đoạn đó đều cảm thấy một sự thống khổ trống rỗng.
Trái tim của người đàn bà quả thật rất khó biết đâu mà mò, quả thật là cây kim
dưới đáy biển, không những người đàn ông nghĩ vậy, chính người đàn bà cũng nghĩ
không khác bao nhiêu.
Chính Cung Bình cũng không nghĩ mình sẽ nghĩ những chuyện như vậy trong
những lúc như vậy, nàng ta chỉ cảm thấy mình đang phiêu phiêu dưởng dưởng không
một sức kháng cự gì, bỗng nhiên đi mơ mộng những chuyện mà mình lâu rồi chưa mơ
mộng.
Đợi đến lúc nàng ta tỉnh táo lại, nàng ta phát hiện ra Lục Tiểu Phụng đang nhìn
mình với cặp mắt phi thường kỳ quái.
Nàng ta bỗng nhiên thấy mặt mình nóng lên.
Lục Tiểu Phụng cười lên, cười càng thấy muốn tà khí, mặt Cung Bình càng nóng
lên, trái tim nàng ta đập mạnh quá chừng.
Cái tên quỷ quái này có phải đã nhìn thấy tâm lý mình đang nghĩ gì?
Càng làm cho nàng ta lo lắng là, cái tên quỷõ quái này rốt cuộc tính làm gì nàng
đây?
- Cung cô nương, nếu cô cho là tôi sẽ có hành vi không có quy cũ với cô, cô nghĩ
sai rồi.
Lục Tiểu Phụng đang mỉm cười nói:
- Cô nhất định phải tin tôi, trước giờ tôi là một người rất đàng hoàng.
Cung Bình vốn đã hạ quyết tâm không nói chuyện với tên quỷõ quái này,

nhưng lại
cứ nhịn không nổi:
- Nếu ông quả thật là người đàng hoàng, tại sao lại bó ta đem lại nơi này? Nơi đây quả thật là một chỗ ám muội, bốn bề không thấy người, lại rất là u ám.
Một người đàn ông nếu muốn khi phụ một người đàn bà, nơi đây quả thật rất là
hợp tình cảnh, bất cứ người đàn bà nào cũng đều cảm thấy sợ hãi.
Nếu chỉ có sợ hãi không thôi, thì chẳng nói gì, kỳ quái là, trừ sợ hãi ra, còn có tý
hứng phấn và kích thích.
Chỉ có người đàn ông hiểu rõ đàn bà phi thường lắm, mới biết trong hoàn cảnh đó
thú vị ra làm sao.
Vì vậy Lục Tiểu Phụng mới cười.
- Cung cô nương, tôi gặp cô lần đầu tiên, không thấy cô là sao cả, có điều mỗi lúc
tôi gặp cô một lần, đều cảm thấy cô có gì khác với lần trước, càng gặp cô nhiều lần,
càng thấy cô dễ thương.
Lúc Tiểu Phụng nói:
- Tôi tin là Liễu tiên sinh cách nhìn cũng giống tôi vậy.
- Liễu tiên sinh là ai?
Lục Tiểu Phụng nói:
- Liễu tiên sinh tuy bây giờ chỉ còn là xác chết, có điều lúc y còn sống, y là một
nhân vật rất siêu quần.
- Y siêu quần tới mức nào?
- Ít nhất là chắc chắn không bị người ta đâm cho một đao trước ngực trong ngõ tối,
trừ phi người đó là người y thương mến nhất.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Thậm chí yêu mến đến độ đem ngọc bội tùy thân của mình trao tặng người ta.
- Người ông đang nói hình như là một người đàn bà?
- Hình như vậy.
- Người ông đang nói hình như là ta.
- Hình như vậy.
- Khối ngọc bội ông nói, hình như mảnh ngọc từ trong người của ta rớt ra.
Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Cung cô nương, không phải tôi tâng bốc cô, cô quả thật thông minh hơn tôi tưởng
tượng nhiều.
Cung Bình cũng thở ra:
- Lục thiếu gia, không phải tôi tâng bốc ông, ông quả thật ngu xuẩn hơn tôi tưởng
tượng nhiều.
Ảo tưởng của tình dục, rất dễ dàng tiêu tan nguội lạnh, bởi vì nó đến rất nhanh, mà
đi cũng nhanh không kém.
Giọng nói và thái độ của Cung Bình dã biến ra rất bình tĩnh lạnh lùng.
- Tôi biết ông nói Liễu tiên sinh đây chính là Liễu Như Cương, ông nhất định cho là
khối ngọc bội này do y tặng cho tôi, do đó tôi có giao tình rất mật thiết với y, vì vậy y
mới không đề phòng tôi, do đó tôi mới có thể dùng thanh chủy thủ tôi quen xài đâm
lén y chết trong ngõ tối.
Nàng ta hỏi Lục Tiểu Phụng:
- Có phải ông nghĩ như vậy không?
- Đúng vậy.
- Chính vì ông nghĩ như vậy, vì vậy mới bắt cóc tôi đem lại nơi đây, vì vậy tôi mới
phát hiện ra, ông là một tên ngốc.
- Sao?
- Nếu tôi quả thật giết chết Liễu Như Cương, tôi sao tôi lại giắt ngọc bội của y trong
người mình làm gì? Không lẽ tôi sợ ông không biết tôi chính là hung thủ giết bạn của
ông?
Lục Tiểu Phụng không nói được ra lời.
Những lời Cung Bình nói ra không phải là không có đạo lý.
Nhưng khối ngọc bội tùy thân của Liễu Như Cương rõ ràng là ở trong người nàng ta.
- Được, tôi xin nhận tôi là người ngu xuẩn, có điều, cô có thể nói dùm tôi nghe,
khối ngọc bội này làm sao chạy từ người Liễu Như Cương tới người cô không?
- Lại sai nữa.
Cung Bình lấy giọng một kẻ đang chiếm thượng phong nói:

- Ngọc bội làm sao biết chạy?
Lục Tiểu Phụng cười khổ, ngọc bội dĩ nhiên không thể chạy.
- Vậy thì khối ngọc bội làm sao ở trong người cô?
- Dĩ nhiên là có đạo lý.
- Đạo lý gì?
- Ngọc bội không chạy được, tôi không phải ăn trộm nó, vậy thì nó từ đâu ra bây
giờ?
Cung Bình nói:
- Thật ra ông nên biết mới phải, chỉ cần ông nghĩ một chút, nhất định sẽ hiểu ra.
- Sao?
- Trên người mỗi người đàn bà dễ thương, đều có những thứ lai lịch không rõ ràng,
tại sao vậy nhỉ?
Cung Bình tự mình trả lời:
- Bởi vì có rất nhiều đàn ông, tuy vừa nghèo vừa nhỏ nhen, muốn y mời bạn bè ăn
một bữa cơm, làm như muốn mạng sống của y không bằng, nhưng đụng tới người đàn
bà y thích, người đàn bà ấy muốn gì, y cũng sẽ đưa ngay.
- Tôi hiểu ý của cô rồi.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Khối ngọc bội này nhất định là do người nào đó tặng cho cô.
- Đàn ông tặng đàn bà món đồ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.
Cung Bình lạnh lùng nói:
- Tôi nhận món đồ y tặng, y đã cao hứng muốn chết đi được rồi.
- Đúng đúng đúng! Đúng đúng đúng! Trên đời này quả thật có đa số đàn ông như
vậy.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Tôi chỉ bất quá muốn biết người tặng cô khối ngọc bội là ai thôi.
- Ông không biết y đâu.
- Tại sao?
- Bởi vì tôi không muốn nói cho ông nghe.
Lục Tiểu Phụng không lộ vẻ tý gì sẽ bức bách nàng ta, thậm chí ngay cả nét tức
giận cũng không có.
- Tôi hiểu ý của cô rồi, cô không muốn nói cho tôi biết, bởi vì cô không thích,

không những vậy, còn không cao hứng.
Chàng hỏi Cung Bình:
- Đúng không?
- Đúng.
Nếu có người đàn bà nào dùng phương pháp đó cự tuyệt đàn ông, đa số đàn ông
đều chỉ còn nước trừng mắt nhìn nàng ta mà thôi.
Cung Bình nói:
- Lý do lớn đến đâu cũng không ngoài hai chữ cao hứng, một người đàn bà nếu
không cao hứng làm chuyện gì, chẳng ai làm gì được nàng ta.
- Cô sai rồi.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Trên đời này nếu có đàn bà không giảng lý, thì cũng có đàn ông chuyên môn đi
đối phó họ.
Chàng nhơn nhơn chỉ ngón tay vào mũi mình mỉm cười nói:
- Ví dụ như, tôi chính là hạng đàn ông đó.
Cung Bình cười nhạt:
- Ông? Ông tính làm gì tôi?
- Dĩ nhiên tôi chẳng làm gì được cô, tối đa chỉ bất quá muốn cởi váy cô ra thế thôi.
Phương pháp ấy đã cũ kỹ lắm rồi, mà còn có vẻ tục khí, nhưng đem ra đối phó với
đàn bà, lại là vạn lần thử, vạn lần linh nghiệm, bất kể người đàn bà nào cũng đều như
vậy.
Cung Bình đã có vẻ biến sắc, nhưng còn làm mặt trấn tĩnh nói:
- Ông chẳng cần phải dọa, tôi chẳng bị ông dọa được đâu.
- Sao?
- Bất kể ra sao, ông cũng là một người còn muốn giữ thể diện, sao ông dám làm
chuyện đó.
Nàng ta nhất định muốn ràng buộc Lục Tiểu Phụng vào chuyện thể diện, không
ngờ Lục Tiểu Phụng nói ra càng có đạo lý hơn nàng ta nhiều:
- Làm vậy thì có gì là không đúng?
Chàng làm mặt nghiêm trang hỏi Cung Bình:
- Nếu cô là thầy thuốc, muốn xem thương thế trên đùi bệnh nhân ra sao, có phải cô

phải cởi váy quần y ra trước không?
Câu trả lời dĩ nhiên là phải rồi.
- Tôi cũng thế thôi.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Nếu tôi không cởi váy quần cô ra, làm sao tôi xem thương thế cho cô được?
Cung Bình nhẫn nhịn cơn tức, nàng ta phải ráng hết sức mới nhịn được:
- Ông có phải là thầy thuốc không?
- Không phải.
- Ông không phải thầy thuốc, đùi của tôi cũng không bị thương, ông vịn vào đâu
dám xem đùi của tôi?
Lục Tiểu Phụng mỉm cười lắc đầu thở ra, làm như vừa mới nghe một đứa bé đang
hỏi một vấn đề thật ấu trĩ. Chàng hỏi ngược lại Cung Bình:
- Lúc nãy tôi có nói nhất định phải cần thầy thuốc mới thấy đùi người khác được
không?
Chàng không hề nói như vậy.
- Vậy thì tôi lại hỏi cô, tôi có nói một người nhất định phải chờ đến lúc bị thương
mới để người khác nhìn đùi của y không?
Hình như chàng cũng chưa nói vậy bao giờ.
- Vì vậy bây giờ cô cũng nên biết rõ, một người đàn ông muốn xem đùi một người
đàn bà, chẳng cần phải có lý do gì cả.
Lục Tiểu Phụng nhơn nhơn nói:
- May mà tôi không phải là hạng người không biết giảng lý.
Cung Bình bị chọc tức muốn điên lên, nàng ta cắn chặt răng nhìn Lục Tiểu Phụng
lom lom một hồi, rốt cuộc vẫn còn muốn hỏi:
- Được, vậy thì tôi hỏi ông, ông có lý do gì?
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên thay đổi thái độ thành nghiêm túc:
- Bởi vì, tôi nhất định phải truy ra hung thủ giết Liễu Như Cương là ai, chỉ tiếc là,
cho đến bây giờ, tôi chỉ có hai đường dây để truy lùng, khối bội ngọc là một, còn đường
kia chính là cặp đùi của một người.
Dĩ nhiên chàng còn phải giải thích thêm:
- Vì chuyện này, tối hôm qua, tôi suýt chết một lần, chết dưới tay một người

đàn
bà. Gương mặt nàng ta đã được dị dung thay đổi, không ai có thể biết mặt thật nàng ta
ra sao, nhưng lúc vô ý, đã để cho tôi thấy được cặp đùi của nàng ta.
- Bây giờ ông còn nhận ra được cặp đùi đó?
- Dĩ nhiên là nhận ra.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Cặp đùi như vậy, đàn ông chỉ nhìn một lần là không thể quên được, nhất là cỡ
một người đàn ông có kinh nghiệm như tôi.
Cặp mắt của chàng đã bắt đầu nhìn đăm đăm vào cặp đùi của Cung Bình, làm như
hai cái đùi ấy đang lộ trần trụi ra.
- Cô đã không chịu nói cho tôi biết lai lịch của ngọc bội, tôi chỉ còn nước nhìn cặp
đùi của cô thôi.
Chàng lại hỏi Cung Bình:
- Nếu tôi không cởi váy cô ra, làm sao tôi nhìn thấy được đùi của cô nhĩ?
Cung Bình không nói gì nữa, bây giờ nàng ta đã hiểu cái gã Lục Tiểu Phụng điên
điên dở dở này, chẳng những không điên chút nào mà cũng không say tý nào, y đang
nói đây là một vụ hung án, quan hệ đến một mạng người, không những là một người rất
trọng yếu, mà còn là một người bạn thân của y.
Một người đàn ông như Lục Tiểu Phụng, trong hoàn cảnh như vậy nếu có thể nắm
trong tay một manh mối gì, nhất định sẽ không buông tha, Lục Tiểu Phụng nãy giờ vẫn
quan sát nét mặt của nàng ta, bây giờ mới nói:
- Nếu cô hiểu được ý của tôi, cô nên biết cái váy của cô không cởi ra không được.
Lần này Cung Bình không thấy tức giận gì, cũng chẳng thấy trở mặt, nàng ta chỉ
nói:
- Đúng vậy, tôi hiểu ý của ông lắm, nếu như người không phải là Lục Tiểu Phụng,
váy quần của tôi chỉ sợ đã bị cởi ra từ lâu.
Lục Tiểu Phụng chưng hửng, hình như không tin câu nói đó từ miệng của người đàn

bà này nói ra.
Cung Bình dĩ nhiên cũng thấy biểu tình trên gương mặt chàng không giống lúc nãy,
vì vậy nhịn không nổi bèn hỏi chàng:
- Tại sao ông nhìn ra như vậy?
- Bởi vì, tôi thật tình không ngờ rằng cô là một người đàn bà biết giảng lý.
Cung Bình nhoẽn miệng cười.
- Đàn bà không phải là ai ai cũng không biết giảng lý.
Nàng ta nói cho Lục Tiểu Phụng biết:
- Chỉ cần ông nói đúng đạo lý, tôi tuyệt đối tâm phục khẩu phục.
- Vậy thì quá tốt rồi, thật là quá tốt rồi.
Lục Tiểu Phụng quả thật cảm thấy rất khoan khoái, trên thế giới này còn có một
người đàn bà biết giảng lý, thật là một chuyện rất khoan khoái.
Vì vậy chàng nói với Cung Bình bằng một giọng rất thành thật:
- Nếu cô giúp được tôi tìm ra hung thủ giết Liễu Như Cương, tôi vĩnh viễn sẽ cảm
kích cô vô vàn.
- Tôi biết.
Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên lập tức hỏi ngay:
- Khối bội ngọc trên người của cô từ đâu ra?
Chàng nằm mộng cũng không ngờ rằng Cung Bình trả lời y như lúc nãy, nàng ta
vẫn cứ nói:
- Tôi không muốn nói cho ông nghe, tôi cũng không thể nói cho ông nghe.
Lục Tiểu Phụng la lối lên:
- Có điều cô mới nói tức thì là cô muốn giúp tôi.
- Đúng vậy, tôi đã nói vậy, không những thế, tôi còn nhất định sẽ làm cho được.
Cung Bình cất giọng rất dễ thương của cung chủ nói với Lục Tiểu Phụng:
- Xem tình hình như vậy, tôi chỉ còn cách để cho ông cởi váy tôi ra thôi.
Lục Tiểu Phụng sững sờ.
Chàng bỗng nhiên phát giác ra, người đàn bà này không còn là người đàn bà mà
chàng gặp lần đầu tiên, trong một khoảng thời gian, nàng ta hình như đã thay đổi bảy
tám lần, có lúc rất điêu ngoa, có lúc rất giảng lý, có lúc giống như một lão bà, có lúc
như một con hồ ly nhỏ.
Lục Tiểu Phụng gặp nàng ta lần đầu tiên, chàng cảm thấy người đàn bà này

không
có tý gì hấp dẫn mình cả, sở trường duy nhất của nàng ta là đi chỉnh lý đàn ông, vì
vậy, bất cứ người đàn ông nào thấy nàng ta, là lập tức quất ngựa chạy như bay ngay.
Có điều bây giờ, cảm giác của Lục Tiểu Phụng không còn giống vậy.
Một người đàn bà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã biến đổi mình thành bao
nhiêu hình dạng, không những vậy, còn có thể thay đổi được cảm tưởng của một người
đàn ông như Lục Tiểu Phụng.
Người đàn bà ấy là hạng người đàn bà nào nhỉ?
Lục Tiểu Phụng về sau nói với bạn bè mình:
- Các ngươi đều không hề thấy qua nàng ta, vì vậy ta bảo đảm với các ngươi, các
ngươi nhất định không thể suy đoán ra được nàng ta thuộc hạng người nào.
Người đàn bà này thật tình có chỗ không giống người đàn bà khác, không chừng
không phải chỉ có một chỗ không thôi.
Vì vậy nàng ta lại dùng một thứ biểu tình làm như vì Lục Tiểu Phụng mà tiếc rẻ,
nói với chàng:
- Lục Tiểu Phụng, tôi biết ông nổi danh thiên hạ đã mười năm nay, trừ khinh công
và hai ngón tay của ông ra, ông cũng rành về phương diện đàn bà lắm.
Cung Bình nói:
- Bởi vì ai cũng cho rằng ông rất rành rọt về đàn bà.
Nàng ta thở ra:
- Có điều bây giờ tôi biết trình độ hiểu biết của ông về đàn bà, không hơn một
người đàn ông thường thường bao nhiêu.
Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng xem ra có vẻ xếch ngược lên, nếu đem
mấy chữ "phùng mang trợn mắt" ra để diễn tả điệu bộ của chàng, có lẽ cũng không đến
nổi quá đáng.
Bây giờ chàng biến thành bộ dạng như vậy, cũng không quá đáng.
Cả đời chàng chưa bao giờ nghe một người đàn bà nào nói với chàng như vậy.
Cung Bình lại cứ muốn tiếp tục:

- Tôi biết ông không chịu phục đâu, thân trải trăm trận Lục Tiểu Phụng đây, sao lại
không hiểu đàn bà được.
Giọng của nàng ta lại biến ra đồng tình:
- Có điều, quả thật ông đối với đàn bà, không có tý gì là hiểu biết, tôi không nói
láo ông đâu, nếu không, ông nhất định sẽ không làm chuyện như vậy với tôi đâu.
Lục Tiểu Phụng cũng nhịn không nổi hỏi nàng ta:
- Tôi sẽ làm chuyện gì với cô?
Câu trả lời của Cung Bình làm cho không một người đàn ông nào phản đối được gì
cả, nàng ta nói:
- Lúc tôi chết cũng không chịu, ông tìm đủ trăm phương ngàn kế bắt tôi tin là ông
sẽ phải cởi quần tôi ra.
Cung Bình nói:
- Tôi tin rồi, bởi vì tôi là người biết giảng lý mà, không những vậy còn thấy ông có
lý lắm.
Lục Tiểu Phụng hình như nghe mình nói hàm hồ một câu:
- Tôi vốn rất có lý mà.
- Vì vậy, bây giờ tôi mới cam tâm tình nguyện bằng lòng cho ông cởi ra, ông bỗng
nhiên lại quên đi mất chuyện đó.
Cung Bình cũng học bộ điệu lắc đầu mỉm cười thở ra của Lục Tiểu Phụng:
- Ông nói thử, ông làm như vậy là có ý gì?
Nàng ta hỏi Lục Tiểu Phụng:
- Ông có bao giờ nghĩ tới, chuyện đó đối với đàn bà, là một chuyện sĩ nhục rất lớn
không?
Câu nói ấy làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng không biết nói gì được hơn.
Chuyện nên làm thì không làm, không nên làm thì cứ đi làm, như vậy là ra làm
sao?
Một người đàn bà nói điều đó thẳng ra mặt người đàn ông, có khác gì tát cho y một
cái bạt tai đâu?
Kỳ quái là, biểu tình trên mặt của Lục Tiểu Phụng không những không

giống như
vừa bị tát tai, mà lại giống như cao hứng lên lắm.
- Cám ơn cô.
Chàng nói với Cung Bình:
- Cô thật là dễ thương, tôi thật tình cám ơn cô lắm lắm.
Cung Bình bị thái độ bỗng nhiên thay đổi đó của chàng làm cho thắc mắc lên,
nhịn không nổi muốn hỏi:
- Ông có ý gì vậy? Tại sao ông lại đi cám ơn tôi?
- Bởi vì cô khích lệ tôi nãy giờ.
- Tôi khích lệ ông?
Cung Bình hỏi:
- Tôi khích lệ ông chuyện gì?
- Khích lệ tôi đem cặp đùi của cô giải cứu ra khỏi váy quần của cô.
Nói vậy nghĩa là sao? Chẳng có nghĩa lý gì cả, nhưng ý tứ của câu nói, ai ai cũng
hiểu được, không những vậy, bất kể ra sao, so với câu "tôi muốn cởi quần cô ra" nghe
còn văn nhã hơn tý đỉnh.
Đem một câu không văn nhã tý nào nói thành một câu rất văn nhã, cũng cần một
thứ học vấn rất vĩ đại.
- Tôi vốn thật tình không làm được chuyện như vậy, ngay cả cô cũng thừa nhận tôi
là người rất trọng thể diện.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Có điều bây giờ cô cứ mãi khích lệ tôi làm đi, thành ra đương nhiên tình cảnh có
chỗ thay đổi.
Bàn tay của chàng đã bắt đầu đi làm động tác của cái chuyện "tình cảnh thay đổi"
đó.
Trong hoàn cảnh "thay đổi" đó, mỗi người đàn bà đều có mỗi cảm giác có chỗ
không giống nhau.
... Không chừng không phải chỉ có một chỗ.
Lúc này câu chuyện chắc chắn đã bước đến chỗ nguy hiểm nhất, vi diệu nhất rồi,
trong hoàn cảnh như vậy, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.
Chỉ cần người ta tưởng tượng ra tới đâu, sự việc sẽ tùy tiện có thể xảy ra tới

đó, vậy
thì cứ tưởng tượng ra xem, sự việc sẽ phát sinh ra thế nào?
Nếu là một người có đầu óc tưởng tượng phong phú, thì chuyện y tưởng tượng ra sẽ
làm cho người ta rất xung động, rất kích thích.
Có điều, chắc chắn là không ai sẽ nghĩ Lục Tiểu Phụng và Cung Bình lúc này đang
ở chỗ nào, bởi vì chẳng có ai đi nghĩ tới chuyện đó.
Hạng người như hai người đó, bất kỳ ở chỗ nào, đều cũng như nhau thôi.
Bất cứ ở nơi nào, bọn họ đều làm một chuyện như nhau.
Vì vậy nơi chốn không phải là một điều quan trọng.
Điều quan trọng là, bọn họ rốt cuộc đã làm chuyện gì? Kết quả ra sao?
Bọn họ chẳng làm gì cả, Lục Tiểu Phụng chỉ bất quá chạm vào giải thắt lưng của
Cung Bình, rồi sau đó chẳng còn làm gì được nữa.
Bởi vì chính ngay lúc đó, chàng bỗng nghe có người ở bên ngoài nói:
- Nàng không thể nói cho ông biết ngọc bội do ai đưa cho nàng, bởi vì người đưa
ngọc bội cho nàng chính là ta.
- Ta là ai?
- Ta tin là ông nhất định bây giờ đã biết ta là ai?
Người đó nói:
- Cho dù ông chưa thấy ta, ông đã nhận ra giọng nói của ta.
Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận, bất kể trong tình cảnh nào, chàng đều có thể
nhận ra giọng nói người đó.
Bởi vì giọng nói ôn nhu, cao quý, ưu nhã của nàng, đàn ông chỉ cần nghe qua một
lần là không thể quên được, chính như cặp đùi vừa dài vừa thẳng vừa rắn chắc đầy
những đàn tính đó làm cho đàn ông không thể quên được.
Người đưa ngọc bội tùy thân của Liễu Như Cương cho Cung Bình, dĩ nhiên chính là
vị vương phi bị đày đó.
Cung chủ chẳng qua chỉ là một loại xưng hô thế thôi, ở đây làm gì có cung? Cái
nơi chim còn đẻ không nổi trứng, làm gì có cung? Không có cung thì ở đâu ra cung
chủ?
Có điều, vương phi là có thật chắc chắn.

Một vị vương phi có thật và một Liễu Như Cương thần bí phiêu lãng giang hồ hành
tung bất định, làm sao lại có liên hệ với nhau?
Nếu bọn họ có liên hệ, liên hệ lại ra làm sao?
Không ai biết được câu trả lời cho những vấn đề trên, chẳng qua Lục Tiểu Phụng
biết được một điều.
Cung Bình chết cũng không nói ra lai lịch khối ngọc bội, chẳng qua chỉ vì muốn
bảo vệ cung chủ của nàng ta thế thôi.
Nàng ta không muốn cung chủ của nàng ta bị liên lụy vào vụ án, giữa bọn họ với
nhau dĩ nhiên cũng có một liên hệ nào đó khác.
Cái thứ liên hệ ấy rốt cuộc ra làm sao, Lục Tiểu Phụng không những không muốn
hỏi, mà cũng chẳng buồn nghĩ đến.
Người cứ muốn đi vạch trần đời tư của kẻ khác ra, giống như chó cứ muốn đi ăn
phẩn, không ai đi quen biết với những người cứ đi thám thính đời tư người khác, cũng
như không ai thèm biết chó cứ muốn đi ăn phẩn.
Hạng người ấy và những thứ chó ấy, Lục Tiểu Phụng ghét cay ghét đắng, vì vậy
chàng chỉ hỏi một chuyện:
- Khối ngọc bội ấy, rốt cuộc từ đâu ra?
Chàng chỉ hỏi có câu đó, vì câu đó là điểm trọng yếu nhất trong vụ án.
Cung Tố Tố không hề cự tuyệt trả lời câu hỏi, chẳng qua câu trả lời của bà ta vượt
qua sức tưởng tượng của chàng.
Cung Tố Tố trả lời, dĩ nhiên cũng giống như Cung Bình.
- Trên người mỗi người đàn bà, đều có những thứ lai lịch không rõ ràng, những thứ
đó đều do đàn ông tặng cho thôi.
Bà ta thậm chí cũng nói ngang như Cung Bình:
- Đàn ông tặng đàn bà một món đồ, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngay cả
hạng đàn ông như ông, đôi khi cũng tặng cho đàn bà thứ này thứ kia.
Lục Tiểu Phụng cười khổ.
Dĩ nhiên chàng có tặng, không những là đôi khi, mà là thường thường, cái gì cũng

tặng.
Chỉ có một món đồ chàng không thể tặng.
Món đồ của người chết, chàng không thể tặng, nhất là người đó đã chết trong tay
chàng. Nếu như đem món đồ đó tặng cho một người đàn bà khả ái, không những là vô
lễ mà còn là vô sĩ.
Nếu đem tặng cho một người đàn bà đáng ghét, lại là ngu xuẩn không thể nói, trên
đời này có bao nhiêu người đàn bà biết giữ bí mật? Người đàn ông có kinh nghiệm
phải biết điểm đó, giết được Liễu Như Cương dĩ nhiên không phải là người không có
kinh nghiệm.
Nếu khối ngọc bội đó không phải y tặng, thì Cung Tố Tố đang nói dối.
Đạo lý đó đơn giản cũng như một cộng một là hai.
Lục Tiểu Phụng trước giờ rất ít vạch trần lời nói dối của đàn bà, có điều hôm nay,
chàng phải phá lệ một lần.
Không ngờ Cung Tố Tố lại nói tiếp những lời làm tắc nghẽn miệng chàng:
- Thật ra, dù ông không hỏi, tôi cũng nên cho ông biết, khối ngọc bội ấy là của
Liễu Như Cương tặng cho tôi đấy.
Cung Tố Tố nói.
- Sao?
- Y mới đến nơi này, lập tức biết lai lịch của tôi, hôm ấy lại tấu xão là sinh nhật
của tôi, vì vậy ông ta tặng cho tôi tý quà, và tôi cũng có mời ông ta uống tý rượu.
Cung Tố Tố cười với Lục Tiểu Phụng:
- Những người đến chỗ tôi lần đầu tiên, thông thường đều tặng tôi tý lễ vật gì đó,
hình như cũng ít thấy người ngoại lệ.
Lục Tiểu Phụng không những nói không ra lời, mặt cũng đỏ cả lên.
Không những chàng không có lễ vật gì, mà còn ăn người ta một bữa cơm, không
những vậy, còn bắt cóc người trong nhà người ta đi, dù là người có mặt dày đến đâu,
cũng sẽ cảm thấy thẹn thùng vô cùng, may mà lúc này đã có người đang muốn giải vây

cho chàng, Cung Bình hình như muốn nói đở cho chàng vài lời.
Bất hạnh là Cung Bình còn chưa nói gì cả, bởi vì ngay lúc đó, bên ngoài song cửa
bỗng có mười mấy điểm sáng lạnh xuyên song bắn vào, lực lượng mỗi thứ không bằng
nhau, từ một góc độ không giống nhau, nhắm vào những chỗ yêu hại khác nhau trên
người nàng ta.
Những thứ ám khí đó màu sắc và hình dáng cũng khác nhau.
Tình cảnh này cũng giống y như hôm ấy Triệu Hạt Tử đã bị trong cái tiệm quan tài
của y.
Không giống ở chỗ, lần này hoàn cảnh của Cung Bình còn hung hiểm hơn nhiều.
Nàng ta đã bị điểm huyệt đạo, không động đậy được tý nào.
May mà hoàn cảnh của bọn họ còn có một điểm giống nhau, bên cạnh bọn họ đều
có Lục Tiểu Phụng.
Cung Bình cũng biết Lục Tiểu Phụng nhất định không thể đưa mắt nhìn nàng ta
chết, nhưng ngay cả nàng ta cũng không biết Lục Tiểu Phụng sẽ làm cách nào để cứu
mình.
Nàng ta chỉ cảm thấy một trận gió mãnh liệt thổi ào qua người mình, phảng phất
nhìn thấy một thứ binh khí mềm hình dạng rất quái dị chưa thấy bao giờ.
Nàng ta chỉ biết thứ binh khí đó quả thật hữu dụng phi thường.
Ám khí xuyên qua song cửa xé gió bay vào, mười ba mười bốn thứ đã bị cuốn vào
trong trận gió, thậm chí rất có thể đã bị nát bẹp trong cái thứ binh khí mềm hình dạng
quái dị đó.
Còn lại hai ba thứ, Lục Tiểu Phụng thò hai ngón tay ra, như chụp ruồi, ám khí đã
lọt vào giữa ngón tay chàng.
Sau đó nàng ta nghe Lục Tiểu Phụng cười nhạt:
- Quả nhiên là trò hý lộng ở tiệm quan tài, chơi lại những đồ sét rỉ.
Cung Bình không hiểu, do đó lập tức hỏi:
- Ông biết người ám toán tôi là ai không?
- Đại khái biết tý đỉnh.

- Có phải là hai người ám toán Triệu Hạt Tử không?
- Đại khái chắc là vậy.
- Ông đang truy lùng bọn họ đang ở đâu, bây giờ bọn họ đã xuất hiện, sao ông
không rượt theo?
Cung Bình hỏi câu đó rất hợp lý, bất cứ ai cũng đang kỳ quái về điểm đó.
Lục Tiểu Phụng cũng nên có lý do hữu lý để trả lời, kỳ quái là chàng chỉ trả lời đơn
giản có một câu:
- Tôi có rượt ra cũng chẳng kịp đâu.
Câu nói ấy cũng có thể là câu trả lời rất hữu lý, nhưng nhất định không giống từ
miệng Lục Tiểu Phụng nói ra.
Lục Tiểu Phụng không phải là hạng người như vậy.
Rõ ràng là chuyện không làm được, chàng vẫn cứ đi làm, những chuyện đó chàng
đã làm không biết bao nhiêu lần. Lần này, nguyên do gì đã cản trở chàng không làm?
Cung Bình không hỏi thêm, vì sau đó nàng ta mở to mắt, ấp úng hỏi:
- Ông ... ông đang cầm trong tay thứ gì vậy?
Dĩ nhiên nàng ta đã nhìn ra rõ ràng Lục Tiểu Phụng đang cầm gì trong tay, một
người đàn bà làm sao không nhận ra được thắt lưng trên người mình?
Nhưng Lục Tiểu Phụng hình như đã biến thành một tên ngốc, chàng còn đang giải
thích:
- Đây là giải thắt lưng làm bằng lụa, vừa rồi đang thắt trên người cô đó.
Cung Bình hình như cũng đã biến thành một cô ngốc, nàng ta hình như còn không
nghĩ ra cái thứ binh khí mềm hình dạng quái dị ấy là giải thắt lưng, vì vậy mà gương
mặt nàng ta đỏ lên.
Lục Tiểu Phụng hình như cũng đỏ mặt lên.
Bất kể ra sao, giải thắt lưng này là do chàng mới gỡ từ người nàng ta ra.
Bất kể vì lý do gì, chuyện ấy vẫn cứ đã xảy ra, lúc này hai người trong lòng đang
cảm thấy gì.
Không ngờ Cung Bình lúc đó lại la lối lên, bởi vì, nàng ta phát hiện ra, trong phòng
bỗng nhiên thiếu đi mất một người.

- Cung chủ đâu?
- Hình như bà ta đã đi rồi.
- Đi lúc nào?
- Mới đi.
- Mới đi là lúc nào?
- Mới đi tức là ...
Lục Tiểu Phụng nhìn nhìn giải thắt lưng:
- Tức là lúc đó.
Câu trả lời ấy thật là hàm hồ, nhưng cũng nói rõ lúc ấy chính là lúc giải thắt lưng
bị gỡ ra, cũng chính là cái khoảnh khắc sinh tử sống còn Cung Bình đã trải qua.
- Ông thấy bà ta đi?
Cung Bình hỏI:
- Ông biết tại sao bà ta bỏ đi không?
Lục Tiểu Phụng cười khổ:
- Tại sao cô lại đi hỏi tôi? Làm sao tôi biết?
Cung Bình thở nhẹ ra:
- Dĩ nhiên là ông không biết, nhưng tôi biết.
Nàng ta nhìn Lục Tiểu Phụng, nét mặt bỗng biến ra ôn nhu lạ thường, một hồi thật
lâu, mới dịu dàng nói:
- Bây giờ cái gì tôi cũng biết.

Cung Bình không những không ngu, mà là thông minh tuyệt đỉnh, vì vậy những
chuyện nàng ta biết còn hơn Lục Tiểu Phụng tưởng tượng nhiều.
- Ông không đuổi theo người ám toán tôi, vì ông muốn bảo vệ tôi, không những sợ
bọn họ lại xuất thủ lần nữa, mà còn sợ người khác hại tôi.
- Người khác là ai?
Lục Tiểu Phụng hỏi.
- Người khác dĩ nhiên là người đối xử rất tử tế với tôi mấy năm nay, Cung Tố Tố.
Cung Bình nói:
- Ít nhất là tôi cứ ngỡ là bà ta đối xử rất tốt với tôi.
- Sao bà ta hại cô được?
Cung Bình thở ra.
- Tôi biết ông cố ý hỏi tôi câu đó.

Nàng ta nói:
- Ông biết còn nhiều hơn tôi.
Lục Tiểu Phụng không thừa nhận, cũng không phủ nhận, vì vậy Cung Bình chỉ còn
nước nói tiếp:
- Tôi cứ ngỡ bà ta nhất định sẽ không hại tôi, nhưng bây giờ ...
Cung Bình ngập ngừng một hồi thật lâu mới nói:
- Bây giờ thậm chí tôi còn nghi ngờ, người vừa rồi ám toán tôi, có liên hệ với bà ta,
thậm chí có thể là tay sát thủ bà ta mướn lại.
- Cô nghĩ bà ta có lý do giết cô?
- Có.
- Lý do gì?
- Tôi là người duy nhất biết ai là người tặng khối ngọc bội cho bà ta.
Cung Bình nói:
- Vì vậy bà ta muốn giết tôi để bịt miệng.
Chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật, từ xưa đến giờ, đấy là một trong những lý
do mạnh mẻ nhất mà loài người muốn giết nhau.
Lục Tiểu Phụng còn có một điểm nghi vấn:
- Nếu bà ta đã biết khối ngọc bội này là manh mối rất trọng yếu trong vụ án, tại
sao lại đưa cho cô?
Cung Bình trả lời rất đơn giản mà hợp lý:
- Thứ nhất, lúc ấy bà ta không ngờ rằng có người không nề đường xa tìm lại đây
truy xét vụ án, lại càng không ngờ người đó là ông.
Nàng ta nói:
- Thứ hai, bởi vì bà ta biết khối bội ngọc từ người chết lấy ra, là vật bất tường, tấu
xão gặp lúc tôi nhìn thấy và rất thích, vì vậy mà bà ta thuận tay trao cho tôi. Từ điểm
đó, có thể chứng minh được, không những bà ta biết lai lịch của khối ngọc bội, còn có
liên hệ rất mật thiết với kẻ hung thủ đã giết Liễu Như Cương.
Bây giờ chỉ còn một vấn đề.
Khối ngọc bội này từ đâu ra?
Sự tình đã phát triển đến đây, vấn đề này dĩ nhiên sắp có đáp án ngay bây giờ.
Cung Bình nói:

- Khối ngọc bội này dĩ nhiên không phải do chính Liễu Như Cương tặng cho bà ta,
cho tới lúc ông ta chết, ông ta còn đeo ngọc bội trên người.
- Vậy thì khối ngọc bội này ai tặng cho bà ta?
- Chính là Sa đại hộ.
Không ai nghĩ rằng Kim Thất Lượng là một người thật thà, có điều Lục Tiểu Phụng
đã chứng minh được lần thứ hai, những lời y nói dều rất đúng.
Những tay siêu cấp côn đồ mà Sa đại hộ thu lưu, quả nhiên không có tay nào hữu
dụng, nếu không Lục Tiểu Phụng muốn đi vào tận phòng ngủ của Sa đại hộ không phải
là một chuyện dễ dàng gì, nhưng bây giờ chàng cứ ra vào thoải mái, như chỗ không
người, dù chàng muốn lên giường Sa đại hộ nằm ngủ, cũng không phải là chuyện khó
khăn gì.
Có điều Lục tiên sinh của chúng ta là một người quân tử, ít nhất là còn quân tử hơn
đại đa số các bậc tự cho là quân tử rất nhiều.
Chàng còn biết giữ tý lễ mạo, ít ra còn hiểu được phải gõ cửa, trước khi bước vào
phòng riêng của người ta.
Huống gì, trong phòng ngủ của Sa đại hộ hình như còn có tiếng của một người nào
khác ... tiếng thở hổn hển của một người đàn bà.
Đối với một hạng người như Lục Tiểu Phụng mà nói, cái loại thở đó không phải là
xa lạ.
Đối với một hạng người như Sa đại lão bản mà nói, trong phòng ngủ vốn phải có
thứ tiếng động đó, nếu không có mới là chuyện lạ.
Do đó Lục Tiểu Phụng bèn dứng chờ ở ngoài cả nửa ngày, đợi đến lúc tiếng thở
hổn hển ấy ngừng lại, mới đưa tay gõ cửa.
Chàng vừa gõ hai cái, đã nghe có tiếng Sa đại lão bản chửi mắng phía trong, chửi
hết các thứ xấu xa trên đời, cuối cùng vẫn là:
- Cút, bất kể ngươi là ai, bất kể ngươi lại làm gì, tốt nhất là cút cho ta, khỏi mất

công ta đá văng mẹ hết trứng ngươi đi luôn.
Lục Tiểu Phụng không cút, chàng còn đang gõ cửa, cóc cóc cóc, gõ rất có âm điệu,
rất dễ nghe.
Cửa phòng bỗng nhiên bật tung ra, Sa đại lão bản đang trần trùng trục xuất hiện
ngay trước cửa.
Không ai hình dung ra được biểu tình trên gương mặt y.
Có điều tôi tin là rất nhiều người có thể tưởng tượng ra được, dù không nhìn mặt
cũng tưởng tượng ra được.
Lục Tiểu Phụng không muốn tưởng tượng, cũng không muốn nhìn, chàng chỉ mỉm
cười, dùng một tư thế hành lễ rất nhẹ nhàng chào y.
- Xin lỗi.
Chàng nói:
- Tôi thật có lỗi quá, nhưng tôi thề, tôi không cố ý lại làm phiền ông.
Sa đại lão bản làm như bị tắc đầy một bãi cức chó vào trong miệng, tuy muốn nhổ
lại ngay vào mặt Lục Tiểu Phụng, nhưng có chỗ không dám.
- Càng có lỗi lắm là tôi chẳng có trứng gà, trứng vịt gì cả, vì vậy chẳng có trứng gì
cho ông đá văng ra.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Tôi đến đây, là muốn hỏi ông một chuyện.
Sa đại lão bản rốt cuộc cũng phun ra được hai chữ:
- Chuyện gì?
Lục Tiểu Phụng thò tay ra, giữa hai ngón tay lừng danh thiên hạ đó, có một sợi chỉ
đỏ, đầu bên kia lủng lẳng một khối ngọc bội.
- Tôi muốn hỏi ông, trước giờ ông đã từng thấy món đồ này bao giờ chưa?
Sa đại lão bản làm cho Lục Tiểu Phụng giật nãy mình lên, bởi vì y chẳng do dự gì
nói ngay:
- Đương nhiên là đã thấy qua, không những vậy, còn đem tặng cho cung chủ Tố
Vân cung làm lễ.
Lục Tiểu Phụng ngớ mặt ra.
Đối với chàng, đó là một manh mối rất quan trọng, một đường dây rất trọng yếu,

dẫn đến vụ án cực kỳ thần bí.
Không ngờ Sa đại lão bản nói ra nghe hững hờ, không những vậy, chẳng có vẻ gì là
kinh hoảng cả.
Có điều cơn giận của y không phải chỉ có một tý, mà là một hoả lò đang phun lửa
phừng phực lên.
- Nếu như chỉ vì hỏi ta chuyện này, mà ngươi xông vào phòng ta nửa đêm như thế,
ta cho ngươi biết, bất kể ngươi là ai, ngươi đừng hòng ra khỏi nơi này đầy đủ đồ đạc
trong người.
Lục Tiểu Phụng cười khổ thở ra:
- Trong tình cảnh này, tôi chỉ còn nước hỏi ông thêm một chuyện.
- Chuyện gì?
- Khối ngọc bội này vốn có phải là của ông không?
Sa đại lão bản vẫn không hề do dự suy nghĩ trả lời ngay:
- Không phải, ta thường tặng lễ người ta, người ta cũng thường tặng lễ lại.
Y hằn học nhìn Lục Tiểu Phụng:
- Ngươi còn muốn hỏi, ai đã tặng cho ta ngọc bội?
- Vâng.
- Nếu ta không nói cho ngươi biết, ngươi tính làm gì?
Lục Tiểu Phụng thở ra:
- Vậy thì chuyện sẽ trở thành không hay chút nào.
Chàng dùng một thái độ rất bình tĩnh nói với Sa đại lão bản:
- Bây giờ nếu tôi buông tay ra, khối ngọc bội này sẽ rớt xuống đất, lúc tôi nói xong
câu này, tôi sẽ buông tay ra.
- Vậy rồi sao?
- Chẳng sao cả.
Ngọc bội giữa hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng đang lúc lắc:
- Chẳng qua lúc ngọc bội rớt xuống đất, ông sẽ trở thành một người đã chết.
Lục Tiểu Phụng trước giờ ít dở giọng điệu đó ra dọa người ta, nếu chàng đã nói ra,
nhất định không phải chàng đang dọa.
Sa đại lão bản cũng hiểu rõ điểm đó.
Y đã biến hẳn sắc mặt, ngọc bội cũng sắp rời khỏi ngón tay của Lục Tiểu Phụng.
Chính ngay lúc đó, hoàn cảnh bỗng nhiên thay đổi đột ngột, Lục Tiểu Phụng bỗng

nhiên nghe có tiếng một người đàn bà nói:
- Khối ngọc bội này do ta tặng cho y đấy.
Một người đàn bà, trần truồng nhảy từ trong mền ở trên giường Sa đại lão bản
xuống, hai tay chống nạnh, đứng ngay trước mặt Lục Tiểu Phụng:
- Đây là của ông chồng ta cho ta, ta thích cho ai ta cho, trừ lão chồng rùa đen của
ta ra, chẳng ai có quyền xía vào, dù ta có đi tằng tịu với ai, cũng chẳng ai được xía vào.
Mụ ta còn trợn ngược cặp mắt ướt át lên:
- Lục Tiểu Phụng, Lục đại hiệp, Lục công tử, ông nói có đúng không? Ông nói thử
xem, ông có xía vào được không?
Mụ ta còn chưa nói hết câu, Lục Tiểu Phụng đã chạy biệt tăm, làm như chàng vừa
thấy ác quỹ không bằng.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 9
Đao Nhanh Làm Sao

L úc Lục Tiểu Phụng tìm ra Vương Đại Nhãn, cái vị chủ tiệm tạp hóa đội sừng tổ bố này đã uống say nhừ ra, mửa một người đầy những lá, đôi giày trên chân cũng đầy bùn, có điều y vẫn nằm ngáy phom phom trên giường, trong phòng mùi thúi có thể làm chết ngạt cả một đường phố.
Cỡ hạng người lôi thôi lếch thếch như vậy, làm sao có thể là hung thủ giết người,
làm sao giết được một tay danh hiệp giang hồ như Liễu Thừa Phong?
Lục Tiểu Phụng thật tình không tin nổi.
Có điều, bà chủ mình trần như nhộng nhảy từ trong mền một người đàn ông khác
nhảy ra, đã nói khối ngọc bội này do ông chồng tặng cho, thì Lục Tiểu Phụng không thể
nào không đi hỏi thử ông chủ xem sao.
Bất kể bà chủ đã cho ông ta bao nhiêu cặp sừng, ông chồng vẫn chỉ có một ông

chồng.
Muốn một người uống say như chết tỉnh dậy tức thì, cách tốt nhất là đổ vào đầu y
một thùng nước lạnh, nhất là trong thời tiết này, dùng phương pháp ấy quả thật rất hữu
hiệu.
Có điều Lục Tiểu Phụng có chỗ không nỡ lòng.
Chàng cũng biết, người đáng thương ắt hẳn có chỗ đáng ghét, nhưng chỉ đụng vào
người đáng thương, trái tim của chàng sẽ biến thành mềm nhũn.
Vì vậy chàng tốn rất nhiều công phu, rất nhiều thì giờ, mới lôi cái vị Vương đại gia
này tỉnh dậy.
Chàng vốn tính đợi thêm tý nữa cho y tỉnh lại hẳn rồi mới hỏi lai lịch của khối
ngọc bội, không ngờ Vương Đại Nhãn vừa thấy khối ngọc bội đã la lên om sòm:
- Đây là món đồ ta tặng cho bà vợ ta, tại sao lại lọt vào tay của ngươi? Tốt nhất
ngươi mau mau nói rõ ra cho ta biết.
Lục Tiểu Phụng cười khổ.
Chuyện này quả thật khó mà giải thích cho xong, chàng cũng không muốn giải
thích, vì vậy, chàng chỉ còn nước chọn cách đơn giản nhất, phương pháp chàng ít khi
đem ra xài với một kẻ đáng thương.
Phương pháp này đại khái có thể ép người ta rất có hiệu quả, làm cho người ta
không thể không nói thật, Vương Đại Nhãn quả nhiên vội vã cung khai ra ngay ngọc
bội từ đâu ra:
- Đây là do tôi mua mất cả ba lượng bạc về đấy.
- Ai bán cho ông?
- Trừ cái tên tiểu vương bát đản ra còn có ai nữa?
Vương Đại Nhãn còn nói:
- Bình thường tên tiểu vương bát đản đó nghèo tơi tả, nhưng Liễu đại gia chết xong,
hắn bỗng nhiên phát tài ra, tôi vẫn còn cứ nghi hắn thấy của tối mắt, mưu hại người ta.
Bất kể y nói là thật hay giả, phải tìm cho ra cái gã ăn mày mới chứng thực

được.
Huống gì, cái đường dây này, truy tới đây đã gần khúc cuối, truy thêm chút nữa sẽ
lòi ra đầu giây nằm đâu.
Vì vậy, cái gã ăn mày nhất định phải tìm cho ra, không ra không được.
Đại Nhãn tình nguyện tiên phong đi tìm với Lục Tiểu Phụng:
- Cái tên tiểu vương bát đản đó, bình thường ở đâu, tôi biết rõ hơn ai, để tôi tìm
cho.
Có điều y tìm không ra, tìm bảy tám chỗ rồi mà vẫn tìm không ra.

Cái tên tiểu vương bát đản đó, bỗng nhiên không thấy tăm tích ở đâu.
Một người làm sao bỗng dưng mất tích được?
Có phải là vì người ta muốn gán bao nhiêu thứ vào đầu y, vì vậy mới giết y rồi hủy
diệt thi thể?
Hay là y đã biết sự việc đã bị truy tới đầu chỗ y, vì vậy mà đành phải mau mau
đào tẩu?
Lục Tiểu Phụng không cách nào xác định được.
Đến bây giờ, chàng vẫn còn chưa nắm được chứng cớ nào trong tay, không nắm
được chuyện gì ra chuyện gì cả.
Lục Tiểu Phụng trước giờ không dễ tùy tiện phán đoán, dù chàng biết rõ ràng người
đó là hung thủ, nhưng trước khi có chứng cớ, chàng không bao giờ làm cử động gì.
Bất cứ trong tình cảnh nào, chàng đều không muốn oan uổng một ai cả.
Trong giang hồ, rất có nhiều người nói, chàng và một người lúc còn sống đã là
nhân vật truyền kỳ thần thoại Sở Lưu Hương, có nhiều điểm rất tương đồng, thật ra, chỗ
giống nhau của bọn họ không nhiều.
Bọn họ vốn là hai người hoàn toàn khác nhau.
Sở Lưu Hương phong lưu trầm ổn, Lục Tiểu Phụng phi phàm phóng khoáng, tính
cách của hai người cơ bản đã không giống nhau, cách làm việc dĩ nhiên cũng không
giống nhau.

Bọn họ hai người chỉ có một diểm hoàn toàn giống nhau.
Bọn họ đều là những người có lý tính, không bao giờ chọc vào đời tư người khác,
không bao giờ phán đoán bậy bạ, không bao giờ oan uổng người vô tội.
Vì vậy, bọn họ làm người lúc nào cũng thanh thản, bởi vì bọn họ không xấu hổ với
lòng mình.
Bất kể ra sao, gã ăn mày đã trở thành một người bị tình nghi, nếu y có thể là kẻ
hung thủ giết người, thì cả thị trấn này, không còn tin được ai nữa.
Có điều, trong thị trấn này, không có một người nào có lý do gì để giết Liễu Thừa
Phong, cũng không có người nào có khả năng giết y.
Bọn họ đều là những người sinh trưởng ở nơi đây, cả đời chưa hề ly khai khỏi nơi
này, trước giờ cũng không hề gặp qua Liễu Thừa Phong.
Không chừng chỉ có một người là ngoại lệ.
Cung Tố Tố.
Nghĩ đến Cung Tố Tố, là nghĩ tới Cung Bình, Lục Tiểu Phụng lập tức rất bồn chồn,
lúc Cung Bình chia tay với chàng, chàng đã có chỗ hơi lo lắng.
Nàng ta nhất định muốn trở về tìm Cung Tố Tố, nàng ta nhất định muốn truy lùng
cho ra đường dây ngọc bội từ đâu ra, không ai có lý do gì để ngăn cản nàng ta.
Chàng không yên tâm, là vì lúc đó chàng cảm thấy Cung Tố Tố là một nhân vật rất
nguy hiểm, vì vậy, bây giờ chàng cũng quyết định đi tìm Cung Tố Tố.

Tìm người là chuyện rất kỳ quái, có lúc không muốn tìm một người, y cứ tùy lúc lỡn
vỡn trước mặt mình, đợi đến khi muốn đi tìm y, tìm hoài không ra. Lần này hoàn cảnh
không giống vậy.
Lúc Lục Tiểu Phụng đến chỗ bà ta ở, nơi đó chẳng còn ai cả, không những Cung Tố
Tố không ở đó, Cung Bình cũng chẳng thấy đâu, thậm chí bà già ra mở cửa cũng không
thấy đâu.

Căn phòng lúc trước bày biện rất cao nhã thanh tĩnh, bây giờ trở thành bề bộn cả
lên, làm như vừa mới bị bảy tám chục con khỉ chạy qua chạy lại khắp nơi nhảy múa
loạn cào cào.
Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm hẳn xuống, ánh mắt bỗng nhiên lại sáng rực lên.
Chàng thấy một món đồ, tuy trong phòng bề bộn vô cùng, món đồ ấy lại lồ lộ xốn
xang mắt ra.
Món đồ Lục Tiểu Phụng thấy đó, chính là một búi tóc.
Dây cột búi tóc làm bằng vải bố, vốn có màu vàng, bây giờ đã biến ra đen thui,
cũng không biết đã bao lâu rồi chưa giặt.
Tóc vốn màu đen, bây giờ lại biến thành màu vàng, lại đầy bụi bặm, đầy bùn đất,
lại đầy dầu mỡ, lại đầy những cát, hình như cả năm rồi chưa được gội rữa.
Cái mớ tóc đó, Lục Tiểu Phụng nhận ra được.
Búi tóc đó đáng lý ra phải nằm trên đầu gã ăn mày, bây giờ lại nằm giữa một bình
lọ bị vỡ tan tành, và một bình thủy tinh còn nguyên vẹn.
Búi tóc ấy tuy đã bị rối tung loạn xà ngầu, nhưng chỗ bị cắt lại rất chỉnh tề.
Một búi tóc dĩ nhiên không thể nào vô duyên vô cố rớt từ đầu một người xuống.
Hiển nhiên, nó bị người ta chặt cho một đao rớt xuống.
Lục Tiểu Phụng lượm búi tóc lên nhìn chỗ bị cắt, đồng tử bỗng nhiên thu nhỏ lại:
- Đao nhanh làm sao.
Đao nhanh như vậy, có phải là đủ nhanh để đâm vào ngực Liễu Thừa Phong không?
Nhát đao ấy là của ai?

Gã ăn mày có lại nơi đây chỗ Cung Tố Tố ở? Bị một kẻ không biết tuổi tác tên họ
nam nữ ra sao, một đao chém rơi búi tóc, sau đó, không còn ai biết tung tích của y nơi
đâu?
Cung Tố Tố và Cung Bình cũng không biết ở nơi nào, vừa rồi nơi đây xảy ra chuyện

gì, trừ ba người ấy ra, không một ai biết cả.
Lục Tiểu Phụng cầm trong tay búi tóc của gã ăn mày, đứng như si như ngốc ở đó
cả nửa ngày, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.
Không phải là ba người, mà là bốn người.
Trừ Cung Bình, Cung Tố Tố và gã ăn mày ra, còn có bà lão đầu tóc bạc phơ.
Tại sao cũng không thấy bà ta đâu?
Một bà lão đi đã không muốn nổi, không lẽ lại có liên hệ gì đến vụ án giết người
này?
Lục Tiểu Phụng tuy đặt câu hỏi cho mình, nhưng trong lòng cũng biết mình không
có câu trả lời.
Chính ngay lúc đó, đồng tử trong mắt chàng bỗng nhiên lại thu nhỏ lại.
Lần này chàng không thấy gì xốn mắt, nhưng tiếng động xốn tai cũng có thể làm
kích thích cặp mắt như vậy.
Tiếng động Lục Tiểu Phụng nghe thấy không thể gọi là xốn tai, bởi vì, đấy chẳng
qua chỉ là một tiếng rên nhỏ.
Có điều chàng nghe tiếng rên đó, so với kim châm còn muốn điếc cả tai hơn, bởi
vì chàng lập tức nhận ra, đó là giọng của Cung Bình.
Cung Bình còn ở đây? Tại sao nàng ta lại phát ra tiếng rên đau đớn như vậy? Có
phải là đã bị thương nặng lắm không?
Điều an ủi duy nhất là, nếu một người còn kêu ra tiếng được, người ấy còn chưa
chết.
Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật dài, khống chế lại nhịp tim và hơi thở.
Đêm thật yên lặng.
Nhịp tim đập và hơi thở đã bị khống chế hầu như không còn tiếng động.
Vì vậy đợi đến lúc tiếng rên yếu ớt như hơi thở của người bình thường vang lên,
Lục Tiểu Phụng đã khám phá ra nó từ hướng nào phát ra.

Trời thật tối, bởi vì bây giờ chính là lúc trước khi trời sáng, tối tăm nhất, không
những vậy, còn không có trăng, không có sao, không có đèn đuốc gì cả.
Sân nhỏ vốn rất thanh nhã, bây giờ đen như mực, thứ gì cũng không thấy.

Có điều, Lục Tiểu Phụng chẳng mấy chốc đã tìm ra Cung Bình, tìm ra tại nơi không
ai có thể tìm ra được nàng ta.
Sau bức tường ở bên sân nhỏ, có bày bảy tám lu nước để nuôi cá.
Nhà giàu trong thành phố ít ai không nuôi cá vàng, đây là một thứ tập quán, cũng
là một cách để chưng bày gia thế.
Phồn hoa ngày nào tuy đã thành mộng thành khói, cái tập quán ấy không thể cải
biến nổi.
Chỉ tiếc là cái nơi chim không sinh trứng này, ở đâu ra có cá vàng? Ở đâu ra có
nước? Vì vậy, trong sân của cái vị vương phi năm xưa này, chỉ đành bày mấy cái lu
không.
Cung Bình nằm trong cái lu thứ ba đếm từ bên trái.
Dĩ nhiên không phải nàng ta tự ý bò vào trong lu, không ai tự nguyện đem nhét
mình vào trong lu nuôi cá vàng cả.
Nếu nàng ta còn sức phản kháng, nàng ta sẽ không bị người bỏ vào trong đó, chỉ
tiếc là trên người nàng ta có thêm chín mủi kim, mỗi mủi kim đều cắm vào mỗi huyệt
đạo trọng yếu.
Thời khắc tối mịt đã qua, trời đã bắt đầu sáng dần, mủi kim đang phản chiếu lấp
lánh.
Bốn hàng lông mày của Lục Tiểu Phụng hình như vễnh ngược lên.
Chàng nhận ra những mủi kim này do người ta dùng một thứ thủ pháp ném ám khí
rất lợi hại cắm vào trong huyệt đạo của Cung Bình.
Người phóng ám khí từ ngoài song cửa ám toán ông chủ tiệm quan tài, chắc chắn
là người này không ngờ gì nữa.
Cao thủ ám khí tới mức độ đó, ở bất cứ thời đại nào đều không có nhiều.
Người này là ai?
Mủi kim rút ra, Cung Bình mới mở miệng nói được.
- Tôi biết ông nhất định rất lo lắng cho tôi, nhưng chính tôi chẳng lo lắng gì cả, vì
tôi vẫn nghĩ là Cung Tố Tố sẽ không làm gì tôi.

Cung Bình nói:
- Tôi nằm mộng cũng không ngờ được rằng Hứa lão thái chỉ một chiêu đã khống
chế tôi rồi.
- Hứa lão thái là ai?
- Chính là lão bà hôm trước mở cửa cho ông.
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên nhớ ra một người, trong giang hồ con số kẻ có thủ pháp
phóng ám khí lợi hại cỡ đó không quá mười người, đàn bà tối đa chỉ có hai ba người.
Trong đó có một người không những tinh thông ám khí, dị dung thuật, mà còn là loại
thần thâu, Tam Thủ Tiên Cô Hứa Bát, lúc bà ta còn là "tiên cô", đã vang danh lừng lẫy
Đại giang từ nam ra bắc.
Cái lão bà già muốn gãy cả lưng xuống, không lẽ là Hứa Tiên Cô linh xảo như tiên
tử năm xưa sao?
Tại sao bà ta lại đến nơi đây làm gì? Tại sao lại đi lại chỗ một vị vương phi bị đày
làm nô bộc?
Lấy vũ công và danh khí của bà ta, lấy thân phận và địa vị của bà ta trong giang
hồ, trên đời này, đa số các vị vương phi chỉ đáng đi rữa chân cho bà ta.
Không ai nghĩ được rằng, một người đã bị cầm chế bảy chỗ huyệt đạo, còn bị bỏ
trong lu nước, lại được người cứu ra khỏi.
Cung Bình thật tình nghĩ là mình đã chết chắc, Cung Tố Tố không giết nàng ta, chỉ
bất quá cho nàng sống chịu tội thêm tý đỉnh thế thôi.
- Có điều, gã ăn mày thì sao? Lục Tiểu Phụng hỏi Cung Bình:
- Cô có thấy gã ăn mày ở đâu không?
Cung Bình dĩ nhiên là thấy:
- Có điều trước giờ tôi không ngờ rằng y là một người như vậy, y mạo hiểm cứu tôi.
Lục Tiểu Phụng hình như cũng bị cảm động, một hồi thật lâu mới hỏi:
- Có phải y đã bị độc thủ rồi không?
Cung Bình buồn rầu thở ra:
- Dù bây giờ y có sống sót, cũng khó mà sống lâu được.
- Tại sao?

- ... Bởi vì hình như y biết một bí mật gì đó mà người khác không muốn ai biết.
Cung Bình nói:
- Hình như y thấy chuyện gì đó mà y không nên thấy tý nào.
Chuyện đó và bí mật đó hình như có liên hệ cực kỳ mật thiết với cái chết của Liễu
Thừa Phong.
Đấy là một chuyện không thể nghi ngờ gì nữa, vì vậy Lục Tiểu Phụng cũng không
hỏi, chàng chỉ hỏi Cung Bình:
- Bây giờ gã ăn mày đang ở đâu?
- Y đã bị áp giải đi rồi, bị Cung Tố Tố và Hứa lão thái áp giải đi.
- Tại sao bọn họ dẫn đi y?
Lục Tiểu Phụng hỏi:
- Nếu bọn họ muốn giết y để bịt miệng, tại sao không giết quách y ở đây cho rồi?
Cung Bình hỏi ngược lại Lục Tiểu Phụng:
- Nếu ông muốn giết một người, ông có chịu giết trong nhà mình không? Tôi thì tôi
không chịu rồi.
- Bắt một người tự mình đi một nơi nào khác, có phải là dễ dàng hơn giết hắn đi
rồi đem dời chỗ khác không?
- Phải.
Bây giờ Lục Tiểu Phụng đã hiểu rõ ra, gã ăn mày đã bị Cung Tố Tố đem đi nơi nào
khác diệt tung, diệt tích, bịt miệng.
Nơi khác dĩ nhiên là chỗ người ta tìm không ra, bởi vì chẳng ai biết là ở đâu.
Lục Tiểu Phụng cũng không biết luôn.
Chàng có thể làm nhiều chuyện người khác không thể làm được, chàng uống rượu
như uống trà, đùa giỡn với mạng sống như chơi bài bạc, dùng hai ngón tay kẹp vũ khí
trí mệnh của người khác, nhẹ nhàng như một thiếu nữ đa tình ngịch ngợm véo mủi tình
nhân, trong khoảnh khắc sống chết còn nói được một câu trò cười như không.
Có điều, chàng rốt cuộc chỉ là một con người, rốt cuộc cũng còn vô số chuyện
chàng không thể nào đủ sức làm được.

Trước giờ chàng cũng không bao giờ nghĩ tới một con diều sẽ làm cho mình nghĩ
tới gì.
Trong gió lạnh ban mai, dưới ánh sáng lờ mờ trong một ngõ hẽm quanh co, bỗng
có một con diều bay lên.
Một con diều thật lớn, lớn như con chim ưng trên dãy tuyệt đỉnh băng sơn.
Dưới ánh sáng ban mai còn trộn lẫn với màn đêm, trên con diều bỗng nhiên lấp
lánh tám chữ đại tự viết bằng lân tinh:
Yêu trạo họa ương, đả phá ngư hồng.
Tạm dịch:
Nếu muốn tìm họa, cứ phá vỡ lu nước
Tám chữ đó cũng giống như một câu trò cười không ra gì.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 10
Đập vỡ lu cá vàng

N ếu nói "Muốn tìm cá giống, cứ đập vỡ lu nước" cũng là một câu nói, thì dù trong lu không có cá, câu nói ấy cũng còn cho là được đi.
"Muốn tìm hoạ ương, cứ đập vỡ lu nước" hoàn toàn chẳng ra câu gì cả.
Chẳng qua, muốn làm được một con diều lớn như vậy, không phải là chuyện dễ dàng, viết ra tám chữ đại tự đó, cũng phải dùng bao nhiêu là lân tinh, lân tinh cũng không phải là thứ dễ gì kiếm.
Có ai lại đi bỏ công phu ra, làm một chuyện khôi hài quái đản, khổ mình mà chẳng có lợi gì cho ai cả.
Lục Tiểu Phụng đã không thấy buồn cười tý nào, gương mặt ngược lại biến thành nghiêm trang hẳn ra.
Cái trò khôi hài này không phải là trò khôi hài.
Chàng lập tức bước lại kiểm soát mấy cái lu nước, tám cái màu sắc hình dạng như nhau, so với những lu nuôi cá chàng thấy ở kinh thành cũng không sai bao nhiêu, điểm khác nhau duy nhất là, những cái lu này đã bị khô nứt nẻ như da mặt bà già.
Chàng xem xét tám cái lu kỹ càng từng cái một, trừ bụi bặm và đất cát ra, chẳng có gì lạ cả.

Cung Bình chẳng thèm lại nhìn, nhưng nàng ta lượm một cục đá lên, từ xa ném lại. Ở một phương diện nào đó, đàn bà quả thật làm chuyện hữu hiệu hơn đàn ông nhiều.

"Tinh" lên một tiếng, một cái lu đã bị đập vỡ.
Một cái lu trống không bị đập vỡ, sẽ phát hiện ra được gì nhĩ?
Điều duy nhất ắt hẳn sẽ phát hiện ra, là không nên đập vỡ cái lu ấy đi làm gì.
Lục Tiểu Phụng cười khổ, lắc đầu: - Đàn bà làm chuyện gì cũng vậy, cứ cho là mình làm rất thông minh rất dũng cảm, nếu có người đàn bà nào làm một chuyện đàn ông phải phục, người đàn bà ấy chắc không phải là một người đàn bà.
Cung Bình không cãi lại, thậm chí còn không nhìn chàng nửa mắt, hình như không nghe chàng nói gì cả.
Nàng ta đang mãi nhìn cái lu vừa bị đập vỡ kia.
Một cái lu nước trống không bị đập vỡ ra có gì là đáng nhìn? Trăng.

Đáng lý ra chẳng có, nhưng bây giờ bỗng có, lu nước bị đập vỡ ra, đáy lu bỗng nhiên chìm xuống, lòi ra một cái lỗ hang đen ngòm.
Cung Bình chầm chậm quay đầu lại, mở to cặp mắt nhìn Lục Tiểu Phụng ra chiều ngại ngùng hỏi: - Lúc nãy ông đang nói gì?
Lục Tiểu Phụng cũng mở to mắt nhìn:
- Lúc nãy tôi nói gì? Tôi chẳng nói gì cả. Lúc nay tôi chỉ bất quá đánh rắm một cái thế thôi.

o O o
Lỗ hang dưới lu cá, dĩ nhiên là lối vào một đường hầm, nếu không phải vận khí Cung Bình rất tốt, quăng một cái đã trúng ngay cơ quan, thì dưới mỗi cái lu sẽ có một cửa hang như vậy.
Bởi vì tuy cửa hang không lớn lắm, phía dưới lại là một nơi rất rộng, giống như một khách sảnh nhỏ làm bằng đá xanh.
Chẳng qua, cái khách sảnh nhỏ này chẳng có gì cả, chỉ có một cái cửa, cửa bằng đồng.
Mở cách cửa bằng đồng ra, lại vào một gian phòng tương tự, lại có một cánh cửa,
chẳng qua ngoại trừ cánh cửa còn có vài thứ đồ hình cụ rất xưa, thậm chí những thứ hình cụ tàn bạo thời Kiệt Trụ cũng đều có đó.
Những thứ hình cụ đó vốn chỉ có trong truyền thuyết, không ngờ Lục Tiểu Phụng
đều thấy được tất cả ở đây.
Cặp mắt của chàng quả không sai.

Có điều chàng chỉ muốn nôn mửa, tuy chỉ có hình cụ, không có người bị thụ hình,
nhưng chàng vẫn cứ muốn nôn.
Cửa thứ hai đẩy không ra, may mà phía trên có một tấm bài, trên tấm bài cũng đề tám chữ: - Nếu là quân tử, xin mời gõ cửa.
Do đó Lục Tiểu Phụng bèn gõ cửa.
Về một phương diện nào đó, Lục Tiểu Phụng có lúc là một người rất nghe lời, nói chàng uống rượu, chàng lập tức uống ngay, nói chàng gõ cửa, chàng sẽ gõ ngay, nhất là cửa phòng các cô thiếu nữ xinh đẹp, chàng gõ càng nhanh, càng kêu.
Lần này cũng vậy, cửa vừa gõ đã mở ra, người mở cửa quả nhiên là một thiếu nữ rất xinh đẹp.
Ít nhất là một thiếu nữ xinh đẹp hai chục năm về trước.
Người mở cửa lại chính là bà chủ.

o O o
Lục Tiểu Phụng ngớ mặt ra.
Lần này chàng không bị bà chủ dọa bỏ chạy, mà là bị tình huống trong gian phòng
đá đó làm cho kinh hãi đần mặt ra.
Bất kỳ ai thấy tình cảnh trong đó, đều sẽ đần người ra như một tên ngốc.
Lục Tiểu Phụng nhìn thoáng qua, người đầu tiên chính là tên tiểu vương bát đản. Không ngờ rằng, bây giờ tên tiểu vương bát đản lại như một đại gia, nằm ghếch
chân trên bàn, tay trái nắm một cái đầu, tay phải nắm một cái đầu.
Lục Tiểu Phụng nằm mộng cũng không nghĩ được cái đầu của hai người này lại bị gã ăn mày đè lên như thế.
Hai người này chính là tay giàu có, thế lục mạnh Sa đại hộ, và năm xưa nổi danh giang hồ Tam Thủ Tiên Cô Hứa Bát.
Chuyện quái lạ còn chưa phải bao nhiêu đó.
Càng ky quái hơn nữa là, ông chủ tiệm quan tài Triệu Hạt Tử, ông chủ tiệm tạp hóa Vương Đại Nhãn, và vị vương phi bị đày Cung Tố Tố cũng đều ở cả đó, đều như Sa đại hộ, làm tù binh cho gã ăn mày.
Lục Tiểu Phụng không những xếch bốn hàng lông mày lên, nếu chàng có tám hàng lông mày, nhất định cũng sẽ toàn bộ xếch hết cả lên.
- Thế này là thế nào? Chàng đang muốn hỏi.
Chuyện này thật ra rất đơn giản.
Gã ăn mày cười cười, không mở miệng, bà chủ là người đang nói chuyện:
- Liễu Thừa Phong không những là bạn của ông, mà cũng là bạn của chúng tôi, y chết oan uổng quá, chúng tôi cũng như ông, muốn tìm ra hung thủ giết

y là ai, để báo cừu.
"Chúng tôi" đây, hiển nhiên là Cung Bình, gã ăn mày, và chính bà ta. Còn những người kia dĩ nhiên là những người bị tình nghi là hung thủ. Ít nhất cũng có một người là hung thủ trong đó.
- Sa đại hộ, Triệu Hạt Tử, Hứa Lão Thái, Cung Tố Tố và cái ông chồng vô tích sự của tôi, đều có thể là người giết chết Liễu Thừa Phong.
Bà chủ nói với Lục Tiểu Phụng:
- Hôm nay ông thấy tôi nằm trên giường của Sa đại hộ, bởi vì tôi đang tìm cách bắt y lại đây tra vấn.
Bà ta lại thở ra:
- Tôi tin là ông cũng hiểu, muốn bắt một người như Sa đại hộ, chỉ có nước lên giường với ông ta.
Lục Tiểu Phụng vốn không hiểu đầu đuôi thế nào, mãi đến bây giờ, mới bắt đầu có vẻ hiểu dần dần.
Gã ăn mày mở miệng:
- Chỉ cần lên giường, bao nhiêu chuyện đều thoải mái, Sa đại hộ còn bị gạt huống gì là lão vương bát đản.
Y chỉ Cung Tố Tố và Hứa Bát.
- Tôi đối phó hai bà lão này tuy có hơi khác một chút, nhưng ít nhiều gì cũng có chút mỹ nam kế trong đó.
Lục Tiểu Phụng bật cười.
Chính lúc chàng đang bật cười, bèn cười lên không muốn nổi nữa, bởi vì chàng bỗng nhiên phát hiện ra, có hai thứ vũ khí trí mệnh đang nhắm vào chỗ yếu hại trên người chàng bủa vào, một thứ là bàn tay của bà chủ, một thứ là bàn chân của Cung Bình.
Bàn tay mười ngón nhọn hoắt của bà chủ, mỗi ngón đều có gắn một cái móng làm bằng đồng mỏng bén ngót như lưỡi kiếm.
Chân của Cung Bình có gắn một mủi đinh, bàn chân đá ra, có thể tan tành gạch ngói.
Hai thứ đó đều của đàn bà chuyên dùng, cũng giống như lòng dạ đàn bà, vừa độc vừa dữ, vừa khó lường.
Lục Tiểu Phụng mà không phải Lục Tiểu Phụng, lần này đại khái chắc chết đi rồi. ... Lục Tiểu Phụng nếu không phải Lục Tiểu Phụng, thì chẳng chờ đến bây giờ mới chết, nếu chờ đến bây giờ, chàng đã chết đâu mất ba trăm bảy mươi tám lần rồi còn đâu.
Có rất nhiều người cho là Lục Tiểu Phụng không sao chết được. Chờ đến lúc sau này cũng lâu lắm, Lục Tiểu Phụng còn nói:
- Nói thật, cả đời tôi đã từng trải qua bao nhiêu thứ nguy hiểm, có rất nhiều lần xém chút nữa là toi đời, nhưng nguy hiểm nhất còn là lần đó.
Chàng nói:

- Bởi vì lúc đó, tôi không ngờ Cung Bình và bà chủ muốn giết tôi, càng không ngờ bọn họ bản lãnh kinh khủng như vậy.
Lục Tiểu Phụng nói:
- Nếu bây giờ ông muốn tôi liệt cử ra những người đàn bà vũ công cao nhất đáng sợ nhất trong vũ lâm, tôi sẽ bỏ bọn họ vào trong số những người đó, bởi vì cho đến bây giờ, trong giang hồ không mấy ai thắng quá bọn họ.
Chàng nói thật.
Lần đó thoát khỏi hai chiêu công kích trí mệnh của họ, quả thật là toát mồ hôi hột. Lần đó Lục Tiểu Phụng còn giật nãy mình vì bà chủ.
Công phu của bà ta đã qua bao nhiêu khổ luyện, bởi vì luyện thứ công phu này, mà lòng bàn tay và lòng bàn chân của bà ta đều bị nổi mụn lên.
Vì phải cần xinh đẹp, làm cho đàn ông yêu mến, bà ta phải bỏ thêm bao nhiêu công phu dùng thuốc rữa sạch hết mụn trên chân tay.
Bà ta đã chịu khổ không ít, vì vậy đối với bản lãnh của mình rất có lòng tin, tuy bà ta biết Lục Tiểu Phụng không phải là người dễ đối phó, nhưng bà ta vẫn tin chắc vào mình.
Có điều, lần này bà ta phát hiện ra mình đã sai.
Bởi vì bà ta mới đánh ra, vốn là chụp ngay eo lưng của Lục Tiểu Phụng, lấy năm ngón tay bọc sắc bén nhọn chụp lấy huyệt Tiếu Yêu của chàng.
Bà ta chụp được, chỉ là váy quần của Cung Bình.
Lục Tiểu Phụng không biết đã dùng thủ pháp gì, bỗng nhiên lướt một hơi ra sáu bảy thước, váy quần của Cung Bình bị xé toạt, bày ra một cặp đùi.
Một cặp đùi thon dài, rắn chắc đầy đàn tính. Một cặp đùi đàn ông nhìn vào khó mà quên được. Lục Tiểu Phụng có thấy qua cặp đùi đó một lần.
Phía sau sân chỗ tiệm bán quan tài của Triệu Hạt Tử, dưới váy quần màu tím tung bay đó, chàng đã thấy qua cặp đùi này, nhất định là không sai được.
Chàng nhìn ngẫn người ra.
Mỗi người đàn ông, bỗng nhiên thấy một cặp đùi từ trong váy quần bày lộ ra như vậy, đều sẽ không khỏi nhìn ngẫn người ra, chẳng qua, lý do ngớ ngẫn của Lục Tiểu Phụng lần này, so với đại đa số đàn ông khác trên thế gian này, có chỗ không giống nhau, lần này chàng nhìn ngẫn mặt ra, bởi vì, sau khi chàng quen biết con người Cung Bình rồi, chàng không thể ngờ bà già quần tím muốn giết chàng mà để lộ đùi ra đó, lại có thể là Cung Bình.
Tình cảm có lúc làm cho mình bị mờ mắt, thường thường làm cho một người không thấy đường đi, dĩ nhiên là không thấy được những chuyện y phải nên thấy.
May mà bây giờ chàng đã thấy, bất hạnh cũng là bây giờ đã thấy rồi.
Giữa hai cái may mắn và bất hạnh, thường thường là một khoảng trống không. Khoảng trống không, chính là lúc đang ngớ mặt ra.
Lúc ngớ mặt ra là lúc người khác có cơ hội.

Bỗng nhiên bao nhiêu người đáng lý ra không thể động đậy, bỗng nhiên dều động
ậy cả, Sa đại hộ, Triệu Hạt Tử, Vương Đại Nhãn, Cung Tố Tố, Hứa Bát, rõ ràng là
ang bị cầm chế, đều đồng một loạt cử động, không những vậy còn nhanh, còn chính
xác, còn ác độc.
Cái thứ công kích vừa nhanh vừa chính xác vừa hiểm ác đó, không thể là những thứ mà những người sinh trưởng ở một nơi hoang vu hẻo lánh này có thể làm được.
Một người có thể xuất thủ nhanh như vậy, chính xác như vậy, hiểm ác đến trình độ đó, thì những người đó ở bất kỳ tiêu chuẩn nào, cũng có thể được liệt vào trong năm chục tay cao thủ bậc nhất trong giang hồ.
Năm chục nghe thì nhiều lắm, nhưng thử tính xem, có biết bao nhiêu người trong chốn giang hồ, có biết bao nhiêu người phấn đấu để thành danh, có biết bao nhiêu được nổi danh.
Trong giang hồ, mỗi ngày, mỗi đêm, mỗi giờ có bao nhiêu người vì cầu sinh, cầu danh mà đánh nhau chí chết, cũng không biết bao nhiêu kẻ bại, kẻ chết, kẻ thắng.
Nếu mà nghĩ đến điểm đó, sẽ biết rằng chết sống còn mất thắng bại, chỉ lơ lững trong một khoảnh khắc bé nhỏ.
Chính trong khoảnh khắc bé nhỏ ấy, Lục Tiểu Phụng ngã ầm xuống.
Bất cứ ai, bị đồng một lúc có bao nhiêu đó cao thủ tuyệt đỉnh đang dồn hết sức lực đánh ra, nếu còn có thể không bị ngã, thì trên đời này, chẳng còn ai bị ngã nữa.

Đối với một người qua lại trong giang hồ lâu năm, thành danh cũng rất lâu năm, kết bạn vô số, kết thù cũng không biết là bao nhiêu, ngã xuống nghĩa là chết.
Lục Tiểu Phụng mà sao chết được?

o O o
Không ai có thể tin là Lục Tiểu Phụng chết được, cho dù có người chính mắt thấy có người cầm đao cứa cổ chàng, cũng sẽ không tin Lục Tiểu Phụng cứ như vậy mà quy tây.
Có điều lần này, Lục Tiểu Phụng quả thật cứ thế mà quy tây. Chuyện này là làm sao?

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiểu Diện Nhân

Hồi 11
Ba sơn đêm mưa nói chuyện thần kiếm

Đ êm xuân, mưa xuân, Ba Sơn.

Mưa đêm vào mùa xuân cứ muốn làm người ta buồn, nhất là ở Ba Sơn, cảnh núi non tịch mịch, con đường đá dốc, rong rêu đen ngòm, bao nhiêu chuyện xưa của các vị tiền bối danh hiệp đã bị mai một dưới đám rong rêu, bao nhiêu hoa xuân chưa kịp khai, đã bị hoá thành bùn cát.

Trên đám bùn có một hàng dấu chân, tối hôm qua mưa ngừng rơi, vì vậy mới còn
để lại dấu.
Tối nay mưa lại rơi.
Trong màn mưa khói mịt mù đó, ở tận đầu con đường đá, có một tòa đạo quan, lâu ngày không khói lửa gì, cũng không thấy có bóng người lai vãng, Xung Tiêu kiếm khí của năm xưa, bây giờ không biết đã bao lâu rồi chưa được thấy lại.

Từ lúc người đã lấy bốn mươi chín đường Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm năm xưa nổi tiếng giang hồ là Ba Sơn kiếm khách Cố đạo nhân ẩn tích đến giờ, môn đệ của ông ta cũng dần dần tản mác.

Ngôi đạo quan từng được các chàng trai trẻ si mê kiếm đạo tôn làm thánh địa, đã dần dần thê lương, hoang vắng, có còn lại chăng là những truyền thuyết thần thoại, những vết đao gươm dưới rong rêu thế thôi.

Có điều, hai năm nay, mỗi đêm trăng thanh gió mát, những người tiều phu săn bắn thường thường hay thấy hình như trong đạo quan lại có một ngọn đèn leo lét phiêu phiêu dưởng dưởng.

Có đèn, ắt hẳn có người.

Ai đã về lại đạo quan? Vì lẽ gì?

o O o

Đêm nay trời mưa, cây đèn lại le lói, một người ngồi cô độc dưới ánh đèn, y không phải là môn hạ đệ tử Ba Sơn, cũng không phải là một đạo nhân.

Người ở trong tòa đạo quan hoang lương tịch mịch ấy một mình đã được hai năm nay, lại là một hòa thượng.

Một vị hòa thường đã mấy hôm rồi chưa ăn cơm, mấy tháng rồi chưa tắm rữa. Chính trong đêm đó, tòa đạo quan lại có thêm hai người lạ đến viếng. Hai người đó thân hình cao như nhau, mặc chiếc áo đi mưa màu đen cũng như nhau, đội chiếc mũ nĩ màu đen cũng như nhau, vành mũ rất rộng, kéo xuống thấp, che hết cả gương mặt.

Từ cuối con đường đá dốc đi lên đến nơi đây, chân đạp lên không biết bao đóa hoa lạc xuống đã nát thành bùn, một người trong đó xem ra rất mệt nhọc, còn người kia phải ngừng lại đợi y.

Xa xa ngoài mấy trăm trượng, hòa thượng ngồi dưới đèn đã biết bọn họ lại từ lâu. Nhưng hòa thương vẫn ngồi đó bất động.

Ánh đèn tuy lập lòe lúc sáng lúc tối, hòa thượng vẫn ngồi yên đó, không có lấy một tý phản ứng, đến lúc hai người đó xuyên qua sân của đạo quan, vào tận gian phòng nhỏ có đèn, hòa thượng vẫn còn không có tý phản ứng, hòa thượng không già, y đã nhắm mắt nhập định.

Tiếng gõ cửa không có ai đáp lại, người đội mưa vượt núi đó đành phải tự mình xô cửa bước vào.

Ánh đèn tuy không sáng lắm, nhưng vẫn chiếu lên mặt của hai người, chiếu lên cái miệng và hai gò má dấu dưới chiếc mũ rộng vành.

Chiếc cằm của hai người đều nhọn, nhưng đường nét rất mềm mại, vành môi rất đầy và xinh xắn.
Chỉ có đàn bà mới có cái miệng như vậy, một người đàn bà có cái miệng như vậy, phải là một người đàn bà rất quyến rũ.

Hai người đàn bà mỹ lệ, ban đêm trời mưa lại lên Ba Sơn viếng thăm, viếng một hoà thượng đang ngồi nhập định như một lão tăng kia.

Bọn họ có điên không? Có chứng có tật gì không?

Nếu bọn họ không điên không mắc chứng gì, nhất định phải có một lý do phi thường chính đáng, không những vậy còn vì một chuyện phi thường nghiêm trọng.

Hai người đàn bà xinh đẹp đội mưa vượt núi đi tìm một hoà thượng, vì chuyện gì vậy?

Hai người đàn bà tìm một hoà thượng, sẽ có chuyện gì xảy ra?

o O o

Hòa thượng chưa già vẫn ngồi nhập định như một lão tăng già.

Người đàn bà đi lẹ hơn, thể lực khỏe hơn, có vẻ cao hơn, thò bàn tay trắng ngần ra, dùng một tư thế đẹp đẽ như đang múa vậy gỡ cái mũ trên đầu xuống, thuận tay giũ một cái, những hạt mưa đọng trên mũ rơi xuống, dưới ánh đèn như một chuỗi trân châu.
Mái tóc dài vốn đang nằm yên trong mũ, bây giờ xõa ra như một suối nước, che hết một bên mặt, còn nửa bên kia lộ ra. Hai hàng lông mày đen mà dài, cặp mắt sáng mà ướt, miệng tựa như cười, một trời xuân sắc bỗng về đến nhân gian.

Hoà thượng mắt nhìn mủi, mủi nhìn tâm, hình như chẳng thấy trước mặt mình có một người đàn bà như vậy.

Có điều nàng ta đối với hòa thượng lại ra chiều rất quen thuộc, không những vậy còn dở thái độ rất thân mật ra nói với y: - Hòa thượng, người ta nói ông thật thà, trên đời này nếu có một vạn người, hết chín ngàn chín trăm chín mươi chín người nói ông thật thà.

Người đàn bà nói:

- Nhưng mà, tôi xem ông đấy hở, ngay cả một điểm cũng không thật thà tý nào. Người đàn bà này thân hình rất cao ráo mà trang nhã, không những vậy phong tư rất trác ước, mỗi động tác đều ôn nhu mỹ diệu, chỉ có những người xuất thân từ những gia đình quý tộc, chịu qua nhiều giáo dưỡng, mới có phong thái như vậy.

Có điều nàng ta nói chuyện với hoà thượng vừa thần bí vừa quái dị này, thái độ biến thành như của các tiểu ni cô suốt ngày quanh quẩn bên chùa các hòa

thượng đang tu.

Hòa thượng rốt cuộc cũng nhịn không nổi phải mở miệng ra: - Tôi có chỗ nào không thật thà?

- Ông nói với người ta, ông muốn lên Ngũ Đài sơn tọa quan, nhưng lại lén lút trốn đến nơi đây, tôi lên trời xuống đất tìm ông, tìm cả tháng hơn mới tìm ra.
Nàng ta nói:
- Ông nói ông thật thà chỗ nào?
Hòa thượng thở ra.
- Cô tìm hoà thượng có chuyện gì?
Y nhăn mặt khổ sở hỏi:
- Hòa thượng có ăn canh thịt bò đâu?
Cô bé này chính là kẻ gần đây trong giang hồ nổi tiếng là phá phách nghịch ngợm, Ngưu tiểu thơ Ngưu Nhục Thang (canh thịt bò).

- Thật ra ông cũng biết trong bụng, tôi tìm ông nhất định sẽ không có chuyện gì hay ho.

- A Di Đà Phật, Phật Tổ phù hộ, hòa thượng chỉ hy vọng lần này cô tìm tôi không phải vì chuyện gì xấu xa.

- Không những không xấu, mà còn quá tốt nữa. - Sao?

- Lần này tôi tìm ông, là để cho ông làm một chuyện giúp đở bạn bè, cũng là ông nói đấy, đi làm một chuyện đại công đức.

Ngưu tiểu thơ nói:

- Những thứ chuyện này, làm thêm hai ba cái nữa, ông sớm muộn gì cũng sẽ tu thành La Hán.

- Tu thành La Hán loại gì? La Hán trộm gà?

Cặp mắt to của Ngưu tiểu thơ chớp lên một cái, nàng ta cười ngặt nghẽo:

- La Hán trộm gà cũng không sai đấy chứ? Lớn nhỏ gì cũng là La Hán, cũng chẳng khác Hàng Long Phục Hổ bao nhiêu.

Hòa thượng cười khổ:

- Ngưu đại tiểu thơ, cô tha cho tôi lần này được không? Cô tưởng là tôi không biết lần này cô lại đây có chuyện gì sao?

- Ông biết?

- Tôi lấy bàn tọa ra suy nghĩ cũng suy tới nơi, nhất định là cái vị Lục Tiểu Phụng của cô chẳng thấy đâu, vì vậy cô bắt hòa thượng đi tìm.

Hòa thượng nói:

- Chỉ tiếc là hòa thượng không đi làm cái chuyện ngu xuẩn ấy nữa đâu.

Thần tình của Ngưu tiểu thơ bỗng biến thành nghiêm trọng hẳn ra, không những vậy còn có vẻ lo âu và bồn chồn không sao nói được.

- Ông không đoán lầm, Lục Tiểu Phụng quả thật không thấy đâu cả, chẳng qua, lần này không giống lúc trước.

- Không giống chỗ nào?

- Lần này y không cãi cọ gì với tôi, cũng không phải vì người đàn bà nào khác. Ngưu tiểu thư nói: - Lần này trước khi đi, y lại gặp tôi, nói rằng, vì một người bạn thất tung, y phải đi một nơi xa tìm ông ta, với lại không chừng có thể có nguy hiểm.

Dáng điệu của nàng ta hình như đã muốn khóc òa lên:

- Tôi vốn đã quyết tâm đi theo y, nào ngờ y len lén chuồn mất, đi đã lâu rồi không nghe tin tức gì cả, ông nói có sốt ruột người ta không?

- Không sốt ruột, không suốt ruột tý nào cả. Hòa thượng ngập ngừng nói:

- Hòa thượng đã bói số mệnh cho y rồi, y chết không nổi. - Bất kể ra sao, ông phải đi tìm y.

- Tại sao?

- Bởi vì ông là bạn thân của y. Ngưu tiểu thơ nói:

- Trong giang hồ còn ai không biết, Lão Thực Hòa Thượng là bạn thân nhất của Lục Tiểu Phụng, y có gì nguy hiểm, không đi tìm ông ta, không phải để người ta cười cho chết sao?

Hòa thượng này chính là tay đệ nhất du hiệp trong Phật môn, nổi danh thiên hạ, Lão Thực Hòa Thượng.

Nghe nói cả đời y chưa bao giờ nói một câu gì không thật, có điều, nếu có người nào nhất định bắt y nói thực, người đó chỉ sợ trong thời ngắn, sẽ không còn cách nào mở miệng được ra.

Nghe nói, có lần y đang đi thuyền trên sông Hoàng Hà, gặp phải ăn cướp, y nói trong túi không có tiền, ăn cướp cũng tin, đợi đến lúc ăn cướp đi xong, y lại rượt theo, thừa nhận mình nói dối, lấy hết tiền trong người ra giao cho ăn cướp. Ngày hôm sau, những tay ăn cướp đó không ai biết lý do gì bỗng nhiên chết hết trong sào huyệt.

Những chuyện về cái vị hòa thuợng này không phải là ít, và rất thú vị, chỉ tiếc, chuyện cố sự chúng ta đang kể không phải nói về y.

Ngưu đại tiểu thơ muốn nói người nào, nàng ta có thể nói từ chết thành ra sống lại, nhưng Lão Thực hòa thượng chẳng thèm nghe lọt vào tai một chữ.

- Thật sao? - Thật. - Không giả? - Không giả.

Ngưu tiểu thơ thở ra:

- Vậy thì tôi chỉ còn nước nói cố sự cho ông nghe. Nàng ta kể cố sự như sau:

- Hồi xưa có một hòa thượng, người khác nói y thật thà chết người luôn, trước giờ không ăn thịt, lại càng không gần đàn bà, gặp phải dàn bà, y không dám cả nhìn mặt, bởi vì y chỉ cần nhìn một lần, là ít ra phải nhìn đến bảy tám trăm lần.

- Có lần y lại đi nói chuyện tình chuyện ái với một cô thiếu nữ, tên là Tiểu Đậu. - Cô bé ấy thân thế rất đáng thương, sinh trưởng lớn lên trong một phường ca hát, thân thể rất yếu đuối, lại có bệnh, vì vậy hòa thượng thật thà này của chúng ta mới đồng tình, mới thương hại nàng ta.

- Thương hại còn không sao, khổ nổi, từ thương hại dến yêu mến, một khi đã yêu là yêu không hết không xong, chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất là, y là một hòa thượng, không những vậy, còn là một hoà thượng nghèo mạc rệp, không thể nào kiếm đâu ra được vài ngàn lượng bạc chuộc cô bé ra, lại càng không thể mặt dày mày dạn đi bắt cóc nàng ta ra khỏi phường hát.

- Vì vậy, hoà thượng đa tình này chỉ còn cách ôm hận bỏ đi, trốn đến một nơi y cho là không ai tìm được, ngồi đó mà ôm đầu tương tư, hối quá tội lỗi.

Nói đến đây, Ngưu Nhục Thang mới ngừng một chút, nhìn lom lom vào Lão Thực Hòa Thượng hỏi: - Cố sự của tôi nghe có hay không?

Nghe đến đây, gương mặt của Lão Thực Hòa Thượng đã kinh hoảng không còn hột máu nào, một hồi thật lâu, y mới trả lời: - Không hay.

- Tôi cũng cảm thấy không hay. Ngưu tiểu thơ nói:

- Cố sự bi thương như vậy, tôi cũng không thích nghe. Nàng ta thở ra:

- Chẳng qua cố sự này là chuyện thật, người thật mà chuyện cũng thật. - Sao?

Ngưu tiểu thư lại chăm chú nhìn y một hồi, bỗng nhiên hỏi: - Ông có biết trong cố sự này, cái gã hòa thượng ấy là ai không? - Tôi ... tôi biết.

- Ông nói ra đi chứ.

Trên trán của Lão Thực hòa thượng đã thấy có mồ hôi rịn ra, nhưng vẫn còn ráng trả lời: - Hòa thượng trong cố sự này là tôi.

Ngưu tiểu thư mỉm cười, thở dài.

- Bất kể ra sao, Lão Thực hòa thượng quả không hổ là Lão Thực hòa thượng, quả thật trước giờ không hề nói dối.

Ngưu tiểu thơ bỗng nhiên kéo người bạn đồng hành lại trước mặt Lão Thực hòa thượng, cỡi mũ dùm cho nàng ta, lộ ra một gương mặt thanh tú, ốm yếu, tội nghiệp muốn thương, trên gò má còn đọng hai ngấn nước mắt.

- Ông xem lại coi nàng ta là ai? Lão Thực hòa thượng ngẫn người ra.

Dĩ nhiên y biết đây là ai, trời hoang đất lão, trăng tàn, sao lạc, y đều không thể nào không nhận ra được nàng ta.

Tiểu Đậu Tử, tại sao cô ở đây?

Nước mắt của Tiểu Đậu Tử cũng như đậu.

Nhìn biểu tình trên gương mặt của y, Ngưu tiểu thơ đang tính cười, nhưng cười không nổi, nàng ta thậm chí còn tính bỏ đi chỗ khác, xa thật xa, để hai người một mình cùng nhau tỷ tê nổi niềm của mình.

Không ngờ Lão Thực hòa thượng lại kêu nàng ta lại: - Tôi có món đồ muốn cho cô xem.

- Ông muốn tôi xem gì?

Lão Thực hòa thượng không trả lời, chỉ chầm chậm kéo áo tăng bào rộng thùng thình lên, lộ ra hai cặp chân.

Ngưu Nhục Thang đớ mặt ra.

Nàng thấy hai cái chân ấy, không còn giống như hai cái chân, mà như hai đoạn cây khô, không những tong teo ốm yếu, mà còn đang hao mòn dần dần.

Còn làm người ta không ngờ được, là trên mỗi cổ chân đều có buộc một sợi dậy lòi tót bằng sắt.

- Ổ khóa do Thất Xảo đường tinh chế, chìa khóa tôi đã ném xuống tuyệt cốc, trên đời này không còn ai mở ra được.

Hòa thượng nói:

- Dưới núi có một người tiều phu mỗi ngày đem cơm lên đây, còn có thêm bình nước.

Ngưu tiểu thơ nhịn không nổi hỏi: - Tại sao ông lại đi làm như vậy?

Thật ra, nàng ta cũng biết câu đó không nên hỏi, mà hỏi cũng dư thừa.

Một người ngồi dưới ánh đèn trong một đêm mưa ở Ba Sơn, lòng thì đang tơ tưởng đến người thật đáng thương ở chốn phong trần.
Làm sao y còn khống chế nổi mình, không đi gặp nàng ta?
Một người vốn chưa hề bị xao động tình cảm, một khi đã động, phát ra là không thể thu thập, cái tình cảm như núi lở kia, còn ai có khả năng khống chế?

Lão Thực Hòa Thượng rốt cuộc cũng là người, mà còn là người giang hồ, thái thượng còn chưa quên nổi tình huống gì là người giang hồ?

Vì vậy, y chỉ còn dùng có cách đó để kềm chế mình lại, khỏi phiền người ta, khỏi phiền mình.

Cặp mắt của Ngưu đại tiểu thơ hình như ươn ướt.

Trong những tình cảnh đó, nàng ta còn biết nói gì hơn? Nàng ta chỉ còn nước đi, không ngờ Lão Thực Hòa Thượng kêu nàng ta lại.

Bây giờ y không còn đi với nàng tìm Lục Tiểu Phụng được rồi, dù có đi, cũng chẳng cứu nổi Lục Tiểu Phụng.

Y chỉ nói cho Ngưu Nhục Thang nghe:

- Lục Tiểu Phụng tuy nhiên phi phàm phóng khoáng, đùa giỡn bỡn cợt, có lúc miệng ăn nói bậy bạ, nhưng có lúc y cũng nói một câu thật lòng.

Hòa thượng nói:

- Có lần y uống rượu xong, nói một câu, đến giờ tôi vẫn còn chưa quên. - Y nói gì?

- Y nói, chỉ có một người y không dám nói bậy nói bạ trước mặt ông ta. - Tại sao?

- Bởi vì trên đời này, chỉ có người đó là có thể giết được y. Hòa thượng nói:

- Lúc nào y chân chính bị nguy hiểm, cũng chỉ có người đó mới cứu được y.
- Người đó là ai?

- Tây Môn Xuy Tuyết.

o O o

Tây Môn Xuy Tuyết, áo trắng như tuyết, trái tim của y cũng lạnh như tuyết.

Cả đời y hình như chưa yêu một người nào, dù cho đã có yêu, bây giờ cũng đã trở thành kỷ niệm đầy thương đau, không còn đáng để vào lòng.

Y không có thân nhân, không có bạn bè, thậm chí cũng không có cả kẻ thù, trừ "kiếm" ra, y không còn thứ gì sở hữu trên thế gian này.

Hạng người như y, người nào có thể nói cho y động lòng?

- Tôi biết có lần chỉ vì y muốn thử xem hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng có kẹp được thanh kiếm của y không, mà thậm chí không tiếc cùng Lục Tiểu Phụng quyết một trận sống chết.

Ngưu tiểu thơ nói:

- Thậm chí y còn không sợ lỡ tay chém chết Lục Tiểu Phụng. - Tôi cũng có nghe chuyện đó.

Hòa thượng nói:

- Đấy là sau chuyện ở U Linh sơn trang, bên cạnh hồ kiếm ở núi Vũ ương. - Có điều y không hề xuất thủ.

- Bởi vì lần đó, trái tim của Lục Tiểu Phụng đã chết, y cũng không khác gì một người đã chết rồi.

Ngưu tiểu thơ buồn rầu nói:

- Bây giờ không chừng Lục Tiểu Phụng đã thành một người đã chết rồi.

- Nhưng nếu y còn chưa chết, người duy nhất cứu được y là Tây Môn Xuy Tuyết. Lão Thực Hòa Thượng nói: - Hòa thượng trước giờ không hề nói dối, Tây Môn Xuy Tuyết không những kiếm pháp số một, y có trấn tĩnh và trí tuệ không một người nào bì kịp.

- Lão Thực Hòa Thượng, tôi tin ông.

Ngưu tiểu thơ nói:

- Nhưng tôi không biết làm cách nào nói cho y động lòng đi cứu Lục Tiểu Phụng. - Tôi cũng không biết.

- Tại sao ông không biết?

Ngưu tiểu thơ hỏi Lão Thực Hòa Thượng. - Bởi vì thật tình không có cách nào cả. Hòa thượng nói:

- Dù cô có làm cho người chết rồi nói chuyện được, đối với y cũng chẳng ăn thua

gì.

Y đưa ánh mắt tuy đầy vẻ thật thà nhưng ra chiều thần bí, nhìn Ngưu Nhục Thang, ngập ngừng nói: - Chẳng qua, tôi có một câu muốn nói cho cô biết, cô nhất định phải nhớ kỹ trong lòng.

Lão Thực Hòa Thượng nói toàn là những lời thật thà, những lời thật thà dĩ nhiên là rất hữu dụng, Ngưu tiểu thơ dĩ nhiên muốn nghe rõ từng chữ một.

Không ngờ Lão Thực Hòa Thượng chỉ nói có tám chữ, mỗi chữ có thể chọc người ta tức muốn chết lên được.

- Không cách gì, tức là có một cách.

Hòa thượng nào cũng thích nói sấm, hòa thượng nói sấm mới ra một hòa thượng. Nhưng lọt vào tai Ngưu tiểu thơ, nghe như đánh rắm một hơi liên tiếp tám cái liền.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 12
Sát thủ siêu cấp gặp nhau trên núi cao

L úc này Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi trên một tảng đá xanh bằng phẳng, ở một ngọn núi cao, nhìn về phương trời xa xa.

Hoàng hôn, chưa tới hoàng hôn.

Xa xa mây mù bao phủ phiêu dưởng, chẳng thấy gì cả, mà cái gì cũng thấy

Dưới cặp mắt của một đứa bé còn chưa ra đời, hay một người đã quá thỏa mãn về cuốc sống của mình, đây chỉ là một khoảng hư vô, một khoảng hỗn độn, cùng nhất là một bức đồ họa thế thôi, để cho một người vốn đã rất khoan khoái, tới đây để đứng yên lặng chiêm ngưỡng và hưởng thụ.

Nhưng dưới cặp mắt của hạng người như Tây Môn Xuy Tuyết, cái hư vô ấy chính là bản thân của đời sống.

Chỉ ở trong cái hư vô và hỗn độn ấy, y mới thấy được rất nhiều chuyện mà ở nơi khác y sẽ không thấy được, mà cũng chỉ ở một nơi thế này, thời điểm thế này, tâm tình thế này, y mới từ đó thấy ra được cái điểm quan trong trọng nhất.

Mười năm gần đây, Tây Môn Xuy Tuyết hầu như không còn cơ hội tự nhìn lấy mình.

Bởi vì trái tim của y, cặp mắt của y đã bị một lớp máu che phủ lại, dĩ nhiên còn có một lớp băng còn lạnh hơn cả nước đá che phủ lại.

Tây Môn Xuy Tuyết là hạng người như thế nào? Cả thiên hạ hàng ngàn hàng vạn người đều biết, có một con người mang tên "Tây Môn Xuy Tuyết", nhưng có mấy người biết được y xuất thân từ đâu, tư tưởng của y ra sao, tình cảm của y thế nào, quá khứ của y làm sao.

Thậm chí chính y cũng còn không biết.

Dĩ nhiên không phải thật là không biết, mà là đã quên mất hết cả. Sao y quên được?

Cuộc đời con người, có chuyện gì khó hơn là quên đi. Y phải bỏ ra cái giá thật đắt để quên hết những chuyện đó.

Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên nghĩ đến Lục Tiểu Phụng, lúc này giờ này, y vốn không nên nghĩ đến Lục Tiểu Phụng.

Nhưng không may, cái bi ai lớn nhất của nhân loại là, con người thường thường hay đi nghĩ đến những người, những chuyện y không nên nghĩ tới.

Tây Môn Xuy Tuyết và Lục Tiểu Phụng quen biết nhau hầu như đã được hai mươi năm rồi.

Hai mươi năm, một khoảng thời gian quá dài, có người, mới sinh ra đã chết đi mất, có người mới sinh được mấy ngày mấy tháng đã bị chết yểu, đối với họ, hai mươi năm là một khoảng thời gian không thể cầu mà có được.

Dưới cặp mắt của một người vợ mới trong thời kỳ tân hôn, nếu ông chồng chết đi trong thời gian hai ba năm bọn họ đang ân ái nhất, thì hai mươi năm là một thứ hạnh phúc không thể nào cầu xin được.

Đối với một ông lão đã sắp gần đất xa trời, tuy lão ta biết mình sẽ không sống quá hai mươi năm, nhưng hai mươi năm về trước sẽ làm cho lão vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Bởi vì trong cuộc đời của mỗi người, ai ai cũng có hai mươi năm trọng yếu nhất của họ, mỗi ngày trong khoảng thời gian đó, đều có thể có những chuyện làm thay đổi mệnh vận của họ.

Vì vậy, Tây Môn Xuy Tuyết mới nghĩ đến Lục Tiểu Phụng.

Y và Lục Tiểu Phụng quen nhau đã hai mươi năm, có điều, y hiểu rất ít về con người của Lục Tiểu Phụng.

Trước giờ y không hề biết con người ấy từ một hạng gia đình nào sinh ra, lớn lên trong hoàn cảnh nào.

Đấy cũng không chừng là trước giờ y không hề muốn biết tới.

Có rất nhiều bạn bè như vậy, tuy thường ở chung một nơi với nhau, nhưng không hề muốn biết đến dĩ vãng của người kia ra sao, đừng nói là muốn đào sâu vào đời tư của họ.

Bạn bè trong giang hồ, lấy ý khí tình cảm làm quen với nhau, chỉ cần hôm

nay ông có thái độ của một nam tử hán với tôi, dù ông là vương bát đản, cũng chẳng có cái quái gì là quan hệ.

Trong thế giới này, chân chính là kẻ nam tử hán cũng không có bao nhiêu người. Nếu có người nói rằng Lục Tiểu Phụng không phải là một nam tử hán, người đó tốt nhất là nên tìm một cái chùa hẻo lánh nào đó cầu thần linh phù hộ, phù hộ cho y không bị bạn bè của Lục Tiểu Phụng chạm mặt.

Dĩ nhiên là càng phù hộ cho y không gặp phải Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết rất có thể vì một người y không quen biết, thậm chí vì một người y chưa từng gặp mặt bao giờ, bôn ba ngàn dặm, xông hương tắm rửa, trai giới năm ba ngày, đi giết một tên sát thủ trước giờ chưa hề bị bại trận.

Bởi vì y nguyện ý đi làm chuyện đó. Bởi vì y cao hứng.

Chuyện đó có được có thua, có thắng có bại, có sống có chết, y chẳng thèm để trong lòng.

Nếu y không cao hứng nguyện ý thì sao?

Thì chẳng còn cách gì hơn, dù có đem hết bạn bè của y lại trước cửa nhà y bày hàng ra quỳ xuống, y cũng làm như chẳng thấy gì.

Thậm chí vì Lục Tiểu Phụng, cũng đều vậy thôi.

Nếu y không cao hứng không nguyện ý, dù đem Lục Tiểu Phụng ra giết trước mắt y, y cũng chẳng thấy gì cả.

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ thấy có một thứ, thanh kiếm của y.

o O o

Mặt trời đang lặn bỗng từ trong lớp mây mù lộ ra, trong một khoảng trời mênh mang, đỏ ửng lên, rất là đỏ.

Mặt trời đỏ nhất là lúc nó đã sắp lặn vào cuối chân trời. Người thì sao? Có phải cũng như vậy?

Tây Môn Xuy Tuyết trước giờ không bao giờ thèm đi nghĩ những chuyện đó, đời người đại khái thế nào cũng có những lúc bi thương không cách nào làm gì được, thì tại sao lại đi nghĩ đến nó làm gì? Nghĩ đến rồi sẽ được gì?

Y chỉ biết, hiện tại nhất định đã có một người muốn dùng một thanh kiếm trước giờ y chưa thấy, dùng một thứ kiếm pháp trước giờ y chưa thấy, đến đây cùng quyết sống chết với y.

Đấy cũng chỉ là dự cảm của y thôi.

Y đã cầm kiếm ngang dọc giang hồ hai mươi năm nay, vào sống ra chết không biết bao nhiêu lần, bây giờ y còn sống đây, dĩ nhiên y cũng như các tay danh hiệp sát thủ kiệt ngạo giang hồ, đều có một thứ dự cảm gần như dã thú.

Có điều lần này, y bôn ba ngàn dặm, trai giới tắm rửa, đến ngọn núi này, chỉ vì y có hẹn.

Ước hẹn vào lúc này, ước hẹn ở đây.

Y không biết người nào ước hẹn y, có điều dám làm điều đó, chắc hẳn là một người phi thường cẩn thận, không những vậy, phi thường tự tin, tự tin vào tay kiếm của mình.

Người này là ai? Tại sao lại dám đi ước hẹn với một tay kiếm khách như Tây Môn Xuy Tuyết, một kẻ chưa hề có địch thủ nào còn sống sót trở về, một kẻ chưa hề bị thất bại qua lần nào?

o O o

Mặt trời mới ló ra đỏ chói, như hai gò má của thiếu nữ đang thẹn thùng, sau đó thì đỏ như máu tươi của kẻ thù.
Một người đang chầm chậm đi lên núi.
Nếu y dùng khinh công bay nhảy mà lên, hoặc là dùng giây rừng bám vào trèo lên như chớp, người ấy sẽ không đáng là một đối thủ.

Người này đang từ từ đi lên, tốc độ chậm đó, cũng giống như một ông chồng sợ vợ đang nửa đêm mò về nhà, vào tới phòng bà vợ đang ngủ, vừa nhẹ, vừa chậm, chỉ sợ gây ra tiếng động, hận không thể cầm chiếc giày lên tay.

Có điều, bây giờ người dang đi lên núi, mang một đôi giày rất là, rất là nặng, có thể nói là trên đời này, không còn ai mang một đôi giày nào nặng hơn y.

Người này mang một đôi giày bằng sắt, làm bằng sắt ròng đúc thành.

Nếu có một người thợ rèn kinh nghiệm thật phong phú ở đây, muốn y ước lượng đôi giày nặng bao nhiêu, y sẽ nói, ít nhất là nặng bằng hai cặp đùi của một người béo mập.

Nói vậy cũng khó mà biết nặng bao nhiêu, có điều ít nhất cũng là chín cân rưỡi tới mười ba cân.

Tính khoảng chừng, một cái đùi mười cân, hai cái đùi hai chục cân, mang đôi giày sắt thêm hai chục cân nữa, đại đa số người nào như vậy đều đi đứng ầm ầm như sấm vậy, huống gì còn đang bò lên núi, huống gì người đó lại là thứ mập phì siêu cấp.

Có điều gã mập mang đôi giày sắt siêu cấp này, đi từ đất bằng lên ngọn núi cao, tiếng động so với ông chồng đi về nhà, còn chậm, còn êm ái hơn nhiều, êm như một con a đầu đi xuống bếp ăn vụng.

Người này vừa cao, vừa lớn, vừa hùng tráng, vừa béo, nhưng lại nhẹ nhàng như bướm.

Người này đầu to tai lớn, mày thanh mắt sáng, gương mặt cười tít mắt lên, xem ra như một ông phật Di Lặc, có điều người nhận ra y, thà nhìn một trăm con ác quỹ, còn hơn nhìn phải y.

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thèm nhìn người đó, thế giới này không chừng chẳng còn người nào đáng cho y phải nhìn.

Người này không đến quấy nhiễu y, cũng chẳng dùng đôi giày sắt lại đá y, chẳng qua, y lấy trên lưng xuống một bao đồ, móc ra một khối thịt bò rán, hai con gà quay, tám miếng thịt quay làm ở Lãnh Nam, nguyên một con heo béo ngậy, bốn chục cái bánh bao, tám chục cái bánh tiêu, trải một tấm vải ra, để đầy ê hề lên, rồi ngồi xuống đó.

Quả thật là ngồi ngay đó, không làm gì cả, không ăn gì cả, một người béo mập to lớn dường đó, nhìn trân trân vào một đám đồ ăn ngon lành như vậy, vẫn cứ ngồi yên vậy, chỉ nhìn, không ăn.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng chẳng động đậy, cũng chẳng nhìn, nhưng y bỗng nhiên nói một câu rất kỳ quái:

- Tiểu sấu Tử (tên ốm), ta biết không phải ngươi, do đó hôm nay ngươi sẽ không chết. Có điều, hôm nay thật tình ngươi không nên lại đây.

Người mang giày sắt bỗng nhiên gương mặt nhăn nhó lồi lõm lên, không những vậy, thân hình không ngớt run rẩy, như một cục thịt heo trong chão dầu.

Y chẳng phải là một tên ốm yếu gì, y là một người lớn con, nếu Tây Môn Xuy Tuyết nói vậy, chắc đang cảnh cáo một tên ốm nào đó, vậy thì y sợ gì?

Người béo mập sợ, vì hồi nhỏ, y là một tên ốm yếu, vì vậy y mang giày sắt, vì vậy y ráng sức ăn cho nhiều vào cho mập lên.

Y ăn như vậy, làm sao mà không mập cho được?

Vì y muốn thêm trọng lượng, từ nhỏ đã bắt đầu mang giày sắt đi đường, nếu khinh công của y còn không giỏi, thì trời còn có công bằng gì nữa?

Có điều, bây giờ y không thể mập hơn được tý nào nữa.

Vì vậy tuy lúc nào y cũng đem theo những thứ y thường thích ăn, y chỉ còn nhìn, chứ không ăn vào được.

Gã Tiểu Sấu Tử này dĩ nhiên là tay sát thủ siêu cấp mới quật khởi trong giang hồ hai ba năm nay, tên là "Đại Cổ".

Bụng của y lớn như trống, hơi thở của y phì phò như sấm, thậm chí người của y cũng như cái trống vậy.

Một người bình thường tục tằn như y, có ai đi đề phòng bao giờ?

Vì vậy mà mười chín tháng nay, những tay vũ lâm đại hào chết dưới hai bàn tay mập mạp của y, đã lên quá hơn con số người chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhiều lắm.

Có điều Tây Môn Xuy Tuyết biết người này lại đây không phải vì có ước

hẹn. Cái gã béo tròn Tiểu Sấu Tử này, dù có ăn phải mê dược của yêu ma, cũng không dám lại chọc vào Tây Môn Xuy Tuyết.

Ai mà dám động vào Tây Môn Xuy Tuyết.

Lúc này, bỗng nhiên lại vang lên bước chân một người đang lên, cước bộ cực kỳ trầm trọng, hình như là một tên béo mập nặng tám trăm cân mang một đôi giày sắt nặng tám mươi cân vậy.

Có điều, người ấy còn chưa lên đến đỉnh núi, Tây Môn Xuy Tuyết đã biết y không mập, cũng không nặng, mang đôi giày rất nhẹ và mỏng, một cặp hài thêu hoa bằng nĩ

mềm. Nghe bước chân người đó, người béo mập gương mặt đang khẩn trương lập tức thở phào ra! Nhưng ánh mắt của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng biến thành đỏ như máu, lạnh như tuyết.

Chú thích:

Chuyện tiểu thuyết kiếm hiệp viết đã được hai mươi bốn, năm, sáu, bảy năm nay, chưa hề có lời "chú".

Có điều lúc tôi còn nhỏ đã rất thích đọc lời chú giải, bởi vì nó thường thường rất hay, rất tuyệt diệu, thường thường làm người ta đọc xong cười ha hả lên.

Ví dụ như, có người viết "xxx rút kiếm" xong, còn chú giải là "người này vốn đã bỏ kiếm trên bàn, đợi ăn cơm xong, lại đeo vào trong người, vì vậy mà có thể rút ra ngay".

Xem xong lời chú đó, nếu không cười ha hả lên, không lẻ khóc sao?

"Chú" có lúc cũng bộc lộ ra được cái ý tứ và học thức của tác giả, chú giải nói ra được những gì người ta không biết và muốn nghe, có lúc còn giống như vẽ rồng thêm mắt, không có mắt, chẳng thấy có rồng đâu.

Tài tử phê bình, cũng cùng một thứ như vậy, Kim Thánh phê bình bốn vị đại tài tử, chính là một tuyệt tác loại đó.

Tôi viết bài chú này, không liên quan gì đến Lục Tiểu Phụng, lại càng không liên quan gì đến Tây Môn Xuy Tuyết, thậm chí chẳng có tý liên quan gì đến câu chuyện tôi đang viết, có điều, nếu tôi không viết ra, lòng tôi không thoải mái, người khác e cũng không cao hứng.

Bởi vì trong lời chú giải của tôi, xuất hiện ra hai người, dưới mắt của những người thích đọc tiểu thuyết kiếm hiệp thời nay, còn nổi danh hơn cả Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều.

Hai người này dĩ nhiên đều là bạn của tôi, dĩ nhiên, họ là Kim Dung và Nghê Khuông.

Có một đêm khuya thật khuya, tôi và Nghê Khuông ngồi uống rượu, cũng không biết là đã uống lần thứ mấy trăm, mấy ngàn lần rồi, cũng không biết đã nói bao nhiêu chuyện dở khóc dở cười rồi.

Lần này có khác là, hôm đó, tôi đề ra một câu muốn Nghê Khuông làm câu đối. Câu đầu là:

Băng tỷ băng thủy băng (Nước đá so với nước có đá lạnh hơn)

Nước đá nhất định là lạnh hơn nước trong đá, nước đá tan ra, nhiệt độ sẽ tăng lên.

Nước phải tới độ đông mới thành đá được, vì vậy thứ nước nào trên thế giới này đều không lạnh bằng nước đá.
Câu đầu rất có học vấn, sáu chữ đã có ba chữ là "băng", chữ "băng" đầu là danh từ, chữ thứ nhì là hình dung từ, chữ thứ ba cũng vậy.

Tôi và rất nhiều bạn bè có học vấn cùng nhau bàn cứu, trên thế giới này không có thứ văn tự nào có thể diễn tả được nhiều ý nghĩa trong một vài chữ như vậy.

Câu đối vốn là một thứ văn tự độc đáo của người Trung quốc, không phải khó khăn gì lắm, nhưng rất là thú vị.

Không thú vị là, câu trên có rồi, mà câu dưới không biết tìm ở đâu. Tôi nghĩ không ra, Nghê Khuông cũng nghĩ không ra.

Nghê Khuông tuy thông minh hơn tôi xa, cũng rất "chịu chơi" hơn tôi nhiều,

thậm chí, những người đàn bà khó tính lắm gặp ông ta, cũng phê phán rằng: "Người này thật là thú vị quá.", có điều một người rất thú vị cũng có lúc không thú vị lắm, cái câu đối phía trên thú vị là vậy, ông ta lại đối không ra.

Điều đó cũng không kỳ quái.

Kỳ quái là, Kim Dung nghe câu đối trên, cũng như các thứ vấn đề khác ông ta đã khảo cứu, suy nghĩ thật lâu, sau đó, mới nói bốn chữ: "Thử liên bất thông" (Câu đối này không thông suốt).

Nghe đến bốn chữ đó, tôi rất khoan khoái, bởi vì tôi biết, ý tứ của câu "Thử liên bát thông", chính là nói: "Tôi cũng không đối được".

Kim Dung tiên sinh là người thâm tư trí viễn, Nghê Khuông tiên sinh mẫn nhuệ tiệp tài, trong tình huống đó, nếu có một người nào đối được câu "Băng tỷ băng thủy băng", không những vậy, còn đối rất ổn thỏa, thiết thực, Kim Dung, Nghê Khuông và tôi đều nguyện ý kính tặng một bộ chuyện chúng tôi thân bút trước tác, gọi là lòng kính ý của chúng tôi đối với người đó. Bài chú giải này, chỉ sợ là một bài dài nhất trong các bộ tiểu thuyết kiếm hiệp.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 13
Đại Cổ và Tú Hoa Hài

N gười đàn bà vừa mới lên núi, vừa cao vừa ốm, gương mặt dài dài, lông mày và cặp mắt đều xếch lên, trong cái vẻ anh khí còn có mấy phần yểu điệu, tuy nàng ta không đẹp, nhưng có mỵ lực.

Nàng ta khoác một chiếc áo gió rất ngắn, lộ ra cặp giò dài rắn chắc, bàn chân quả nhiên mang một đôi hài thêu hoa.

Một người đàn bà dáng dấp ẻo lả như vậy, tại sao lúc đi lại ầm ầm còn hơn cả Đại Cổ?

Câu hỏi ấy chỉ có một cách trả lời.

Nàng ta cố ý làm vậy, cố ý khoe khoang mình, khoe khoang vũ công của mình. Nàng ta luyện một thứ ngoại môn công phu rất đặc biệt, không những vậy đã thất truyền từ lâu, lúc cần, thậm chí có thể làm cho người mình biến thành ra nặng còn hơn một cục sắt mấy trăm cân.

Loại công phu đó, trước giờ chưa có người đàn bà nào luyện qua, lại càng chưa có người đàn bà nào luyện thành.

Nàng trước giờ vẫn cho đó là vinh hạnh. Tên của nàng ta chính là Tú Hoa Hài.

Dĩ nhiên đó không phải là tên thật, có điều, những người quen nàng ta, không ai biết nàng ta còn có tên gì khác không.

Lúc Tú Hoa Hài lên núi, nàng ta cũng như Đại Cổ, đem theo những thứ đồ kỳ quái với mình.

Dĩ nhiên nàng ta không đem theo đồ ăn.

Nàng ta đem theo một ống tiêu, một cái rương đựng đồ trang sức, một bộ dụng cụ bài bạc làm bằng ngà voi, trong đó có một bộ bài cửu, và bốn bộ bài lá.

Kỳ quái nhất là, phía sau nàng ta còn có một đứa bé rất đẹp trai, mang mền chiếu theo dùm nàng.

Hạng người đàn bà như vậy, quả thật là quá kỳ quái.

o O o

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn về xa xa, không hề quay đầu lại, Đại Cổ gương mặt đã muốn xanh lè, cặp mắt lồi ra như hai cái rốn.

Bọn họ đều biết lai lịch và xuất thân của người đàn bà này.

Nàng ta cũng là một trong những tay sát thủ siêu cấp vừa quật khởi trong giang hồ mấy năm nay, chẳng qua, nàng ta còn có một thứ bản lãnh khác bọn Đại Cổ không sao bì lại.

Nghe nói, nàng ta kiếm tiền, còn nhiều hơn ba bốn lần những tay sát thủ cùng thân phận với nàng ta.

Tại sao vậy?

Vừa gặp Đại Cổ, Tú Hoa Hài đã bật cười lên, lúc đang cười, vẻ mặt nàng ta lại trông càng duyên dáng.

- Đại Cổ huynh, người ta đều nói, tâm khoan thể bạn, ông quả thật là người có trái tim rộng lượng, gần đây quả thật càng lúc càng phát phúc ra.

Đại Cổ đang thở ra:

- Phát phúc thì được gì? Thịt mỡ thì bán được bao nhiêu tiền? Y nói: - Nếu mà phát tài, mới là có bản lãnh.

- Quả thật là vậy.

- Nghe nói cô càng lúc càng phát tài. Đại Cổ nói:

- Nghe nói mấy nhà ngân hàng danh tiếng ở Sơn Tây còn nhờ cô chuyển tiền bạc dùm mà, phải không?

- Cũng không sai lắm. Tú Hoa Hài cũng thở ra:

- Nhiều tiền vào cũng phiền phức lắm, nhưng ai bảo trời sinh tôi ra biết kiếm tiền chi vậy.

Nàng ta bỗng nghiêm trang hỏi Ịại Cổ:

- Ông có nghe nói tôi kiếm tiền còn nhiều hơn cả các ông cộng lại? - Tôi có nghe nói.

- Nhưng ông cũng biết, tôi giết người không có đòi giá cao hơn các ông. - Tôi biết.

- Vậy thì sao tôi kiếm tiền nhiều hơn các ông? Nàng ta tự mình trả lời:

- Bởi vì không những tôi biết cách kiếm tiền, mà cách gì tôi cũng làm. Tú Hoa Hài nói:

- Tôi không giống các ông, chỉ làm ăn có một cách cổ lão thứ hai, ngay cả cách cổ lão thứ nhất, tôi cũng làm.

Đại Cổ cố ý hỏi:

- Tôi biết cách làm ăn cổ lão thứ hai là giết người, cách cổ lão thứ nhất là gì vậy? - Dĩ nhiên là mãi dâm.

Tú Hoa Hài không thay đổi sắc mặt:

- Cách làm ăn lâu đời nhất trong thiên hạ, chính là mãi dâm.

Đại Cổ cười khổ, cười muốn khóc òa lên, nhưng lại có vẻ như muốn nôn mửa ra. Tú Hoa Hài thì hình như chẳng có tý cảm giác gì.

- Người ta muốn gì, tôi bán thứ đó, muốn tôi giết người, được, một vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc, tiền trao mạng tiêu, không bao giờ trật.

Tú Hoa Hài nói:

- Muốn tôi đánh bài, được, người tôi có bộ bài, ai muốn lại cứ lại, chỉ cần có tiền để thua, dù là từ trong nhà thờ moi ra, tôi cũng đều chiếu cố không mất đâu được.

- Tốt.

Đại Cổ cố ý vỗ tay:
- Có tính cách lắm.
- Người ta muốn tôi ca, được, một bài năm ngàn lượng, tiền trao hát ngay.
- Một bài năm ngàn? Có phải là hơi nhiều tý không?
- Không nhiều.
Tú Hoa Hài nói:
- Không những không nhiều, còn có vẻ ít quá đi đấy chứ.
- Ai mà bỏ ra năm ngàn lượng cho cô hát?
- Nhiều người lắm.
- Có phải bọn họ có chỗ khùng khùng không?
- Không khùng tý nào.
- Cô hát hay hơn người khác chỗ nào?
- Không có chỗ nào cả.

Tú Hoa Hài nói:
- Chẳng qua, con người tôi có nhiều chỗ khác với những cô kia.
Nàng ta hỏi Đại Cổ:
- Ông nghĩ xem, những tên phú hộ giàu có mập phì đó, mời được một tay sát thủ nổi danh trong giang hồ bấy giờ, đến nhà mình hát một bài chúc thọ, đấy có phải là một chuyện nở mặt nở mày hay không?

Đại Cổ thở ra: - Quả đúng thật.

- Bọn họ cho ông năm ngàn lượng, ông hát không? - Không.

- Vậy thì năm ngàn lượng có nhiều không?

- Không nhiều.

- Vì vậy, tôi kiếm tiền nhiều hơn các ông, là chuyện quá thiên kinh địa nghĩa. Tú Hoa Hài nói: - Huống gì, tôi còn chịu ngủ với người khác.

- Tôi nhìn ra được. Đại Cổ cười khổ:

- Thậm chí cô còn đem theo đồ chăn chiếu tùy thân.

- Đúng vậy, tùy thân đem theo chăn chiếu, vừa sạch vừa tiện. Tú Hoa Hài nói:

- Ông muốn ngủ với tôi cũng được, cũng một vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc, tiền trao, quần tuột.

Đại Cổ giật nãy mình lên:

- Ngủ một lần cũng bằng như giết người sao? - Dĩ nhiên là như nhau.

Đại Cổ nhìn lên nhìn xuống ngắm nghía nàng ta một hồi, cố ý lắc đầu nói: - Chuyện đó xem ra có vẻ khó đấy.

Tú Hoa Hài không có vẻ giận gì cả:

- Tôi hiểu ý ông lắm, tuy tôi cũng không xấu lắm, nhưng làm sao đáng giá tới một vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc.

Nàng ta nói: - Chẳng qua ...

- Chẳng qua, cô là Tú Hoa Hài danh tiếng lẫy lừng. Đại Cổ giành nói dùm:

- Người đàn bà nổi danh, dù có xấu tý đỉnh, già tý đỉnh, vẫn còn có mấy lão ôn dịch ngu si đâm đầu vào.

- Ông nói đúng lắm. Tú Hoa Hài nói:

- Chúng ta cũng là người làm cùng nghề, nếu khi nào ông kiếm tôi, tôi bớt ông chín chục phần trăm.

o O o

Trời dần tối, màn đêm buông xuống, Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn ngồi đó không động đậy, Tú Hoa Hài hạ giọng xuống hỏi Đại Cổ:

- Người kia là ai vậy?

- Cô không biết y là ai?

- Tôi không chú ý lắm. Tú Hoa Hài nói:

- Nãy giờ tôi chỉ để ý có mình ông. - Bây giờ thì sao?

- Một người không phải là gỗ đá, cứ ngồi yên đó, một thời gian thật lâu, tôi không muốn chú ý đến y cũng không được.

Tú Hoa Hài nói:

- Huống gì, mỗi lần tôi đưa mắt nhìn về hướng y ngồi, bất giác lại thấy lạnh cả người lên.

- Hiển nhiên cô muốn biết y là ai, vậy thì tôi hỏi cô một câu. - Ông cứ hỏi.

- Cô đến đây, có phải có người mướn cô giết người không? - Đại khái là vậy.

Tú Hoa Hài nói:

- Người đó trả cho tôi một vạn bảy ngàn năm trăm lượng, chắc không phải là

mướn tôi lại đây ngủ rồi.

- Cô có biết người phải giết là ai không? - Không biết.

- Vậy thì cô mau mau đi cầu thần linh. - Cầu thần linh gì?

- Cầu thần linh phù hộ cô, kẻ trả tiền cho cô không có điên, người mướn cô giết người không phải là y.

Tú Hoa Hài theo ánh mắt của Đại Cổ nhìn qua bên kia, người ấy vẫn còn ngồi một mình trên phiến đá.

- Tại sao không phải là y? Tú Hoa Hài hỏi: - Y là ai?

- Tây Môn Xuy Tuyết.

- Tú Hoa Hài đần mặt ra, sợ quá đần mặt ra. - Tây Môn Xuy Tuyết?

Nàng ta chưa hề nghĩ rằng chỉ dựa vào cái tên cũng có thể làm cho mình sợ quá như vậy, cả đời nàng ta hình như trước giờ chưa bao giờ sợ quá người nào.

Có điều bây giờ, nàng ta bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người, lạnh muốn chết luôn.

o O o

Trong màn đêm mờ mịt, thân hình của Tây Môn Xuy Tuyết xem ra vẫn trắng như tuyết.

Chính ngay lúc đó, từ trong bóng tối bỗng xuất hiện hai cây đèn lồng, một người chắp tay sau lưng, đi tản bộ lên núi sau hai cây đèn, cả người cũng một thân hình trắng toát.

Cầm cây đèn là hai mỹ nữ tóc xõa xuống như mây, eo thon, chân dài, phong thái cao nhã, dù không phải là cung nga tuyển tập trong cung, thì cũng nhất định là những mỹ nhân "nhà nghề" được Vạn phu nhân huấn luyện kỹ lưỡng.

Bọn họ không những mặt mày xinh đẹp, mà thân thủ cũng rất khá, nếu không ban đêm làm sao đi được lên núi.

... Trừ cái loại thân thủ ấy ra, những loại thân thủ khác dĩ nhiên cũng rất khá. Vì vậy giá trị con người của họ cũng rất cao.

Đi theo sau hai người là một người áo trắng, mặt mày trắng trẻo, áo quần trắng toát, mặt trắng như áo.

Y thắt đai lưng bằng ngọc, lưng deo trường kiếm, kiếm và đai lưng đều là những thứ giá trị liên thành.

Tú Hoa Hài lại hỏi Ịại Cổ: - Ông xem người này thế nào?

- Người này quả thật anh tuấn, dễ nhìn, không những có vẻ lắm, còn có khí phái. - Y còn có tiền.

- Đúng vậy.

- Do đó y là chủ cố của ông? - Đúng luôn.

Đại Cổ cười khổ:

- Rủi thay chủ cố của tôi cũng là y, vì vậy tôi cũng phải cầu thần linh. Thiếu niên mỉm cười: - May mà ta cũng chẳng nhờ các ngươi lại đây giết Tây Môn Xuy Tuyết! Y nói: - Chỉ có người điên mới nhờ các ngươi lại giết Tây Môn Xuy Tuyết! Tú Hoa Hài xem ra có chỗ không phục: - Không lẽ ông cho là Tây Môn Xuy Tuyết nhất định không biết lý lẽ? Nàng ta hỏi thiếu niên.

- Ta không có ý như vậy. Y hững hờ nói:

- Ý ta nói chẳng qua là, nếu ta còn kiên trì muốn giết Tây Môn Xuy Tuyết, các người nhât định sẽ giết ta.

Y thậm chí còn cười nụ nói:

- Muốn giết ta, dĩ nhiên là dễ hơn giết y nhiều. - Đúng vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi yên bỗng thốt: - Giết ngươi dễ, giết ta khó!

Giọng nói của y càng lạnh lẽo:

- Tiếc là bọn họ cũng giết không được ngươi. - Tại sao?

- Bởi vì bọn họ chỉ cần xuất thủ, lập tức sẽ chết dưới lưỡi kiếm của ta. - Kiếm của ngươi đâu?

- Kiếm đây.

- Tại sao tôi không thấy?

Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời, y hỏi lại thiếu niên:

- Ngươi nói không nhờ bọn họ lại đây giết ta? Vậy thì muốn bọn họ lại đây làm gì? - Bởi vì ta muốn ngươi biết rằng, ta là người có thân phận không tầm thường, không những có thể gọi ngươi ra đây, mà còn gọi hai kẻ danh tiếng trong giang hồ đi mở đường trước ở đây chờ ta.

Thiếu niên áo trăng nói:

- Ta biết cặp mắt của ngươi vốn mọc ở trên đỉnh đầu, ít nhất ta phải cho ngươi biết, ta cũng không đơn giản.

- Ý của ngươi có phải là, ngươi bỏ ra bao nhiêu đó tiền bạc tìm bọn họ, chỉ bất quá muốn ta biết thân phận ngươi không tầm thường?

- Đúng vậy.

- Vậy thì cái vị có thân phận này, đến đây làm gì? Tây Môn Xuy Tuyết hỏi: - Tại sao ngươi ước hẹn ta lại đây?

- Ngươi đoán xem?

- Ta xem, cỡ vũ công của người, chỉ lại đây nộp mạng. Thiếu niên áo trắng cười lớn:

- Hạng người thiếu niên giàu có như ta, anh tuấn phong lưu, lại có thân phận, lại có địa vị, không những vậy còn có tiền, nếu nói ta muốn đi tìm chết, trên đời này e rằng ai ai cũng chết sạch cả.

Đấy là lời nói thật.

- Ta đến đây, chẳng qua chỉ muốn mượn thanh kiếm của ngươi xài một tý.

Thiếu niên áo trắng nói.

Tây Môn Xuy Tuyết trầm ngâm.

Y trầm ngâm, vì y không biết nên nói gì, y trầm ngâm một hồi, mới nói một câu: - Kiếm của ta dùng để giết người.

Y trầm ngâm một hồi mới nói câu đó, bởi vì đã lâu rồi y chưa nói những câu hồi còn trẻ y thường nói.

Lúc còn trẻ, cầm kiếm giết người, tung hoành giang hồ, cây ấy nói ra, như kim thiết chạm nhau, biết bao là hào khí.

Có điều thiếu niên áo trắng nghe qua, vẫn còn thấy hào khí, không những vậy, còn có mỵ lực.

Y thậm chí vỗ tay lên.

- Tốt, kiếm của anh hùng, không giết người không lẽ giết heo giết chó? Thiếu niên áo trắng nói: - Ta muốn dùng thanh kiếm của ngươi, vốn là nhờ ngươi đi giết một người. - Giết ai?

- Giết một người đang mưu hại Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng, bao nhiêu năm chưa gặp Lục Tiểu Phụng, trận chiến trên đỉnh Tử Cấm năm nào bây giờ đã lâu lắm rồi.

Nhất kiếm đông lai, Thiên ngoại Phi Tiên. Kiếm khách danh hiệp năm xưa, bây giờ ở đâu?

Cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết không những không có nước mắt, ánh mắt ngược lại thoáng vẻ tàn bạo, y lạnh lùng nói với thiếu niên áo trắng: - Nếu ngươi muốn giết một người mưu hại Lục Tiểu Phụng, ngươi không nên lại tìm ta.

- Tại sao?

- Bởi vì đối tượng của người đó là Lục Tiểu Phụng, không phải ta. Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Người đó và ta không có liên hệ gì với nhau.

Y lại nói với thiếu niên:

- Ngươi muốn giết hắn, ngươi nên đi tìm một người. - Tìm ai?

- Lục Tiểu Phụng. Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ngươi muốn giết kẻ đối đầu của y, dĩ nhiên phải đi tìm chính y. Đấy không những là lời nói thật tình, mà còn rất chí lý.

Càng quan trọng hơn nữa là:

- Lục Tiểu Phụng tự mình lo chuyện mình, chẳng cần đến ta phải ra tay. - Nếu chuyện đó y lo không nổi thì sao?

- Thì y nên đi đâu đó mà chết cho rồi.

- Nếu ta ép ngươi đi làm dùm một chuyện cho y, có phải ngươi cũng muốn ta đi đâu đó chết cho rồi?
Thiếu niên hỏi Tây Môn Xuy Tuyết.
- Đúng vậy.
- Có phải lập tức kêu ta đi chết?
- Đúng vậy.
Tây Môn Xuy Tuyết trả lời vĩnh viễn vẫn đơn giản, vẫn trực tiếp, chính như lưỡi kiếm của y lúc giết người.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 14
Tiểu thơ và đại thâu

Thiếu niên áo trắng bật cười, nếu Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết một người, người ấy chắc là chết rồi, bây giờ Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết y, y vẫn còn cười được, không những là cười, còn cười khoan khoái nữa là khác. Điều đó, thậm chí ngay cả Ại Cổ và Tú Hoa Hài cũng thấy kỳ quái.

Càng kỳ quái nữa là, thiếu niên áo trắng nhìn vào thấy có vẻ thần bí mà kỳ quái ấy, còn nói rằng: - Tây Môn Xuy Tuyết, ngươi được lắm, ta biết trước

giờ ngươi rất được.

Y nói:

- Ngươi muốn giết ai còn dễ hơn người cắt đậu hủ, ngươi muốn giết ta, dĩ nhiên là càng dễ nữa.

Thiếu niên áo trắng không những cười khoan khoái, mà còn làm cho người khác cảm thấy khoan khoái nữa.

- Lúc nãy ngươi đã nói, vũ công của ta rất dở, Đại Cổ và Tú Hoa Hài tuy đều là những tay sát thủ hạng nhất trong giang hồ, có điều trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết, bọn họ đại khái không dám động đậy tý nào.

Đại Cổ và Tú Hoa Hài không phủ nhận được, mà cũng chẳng dám phủ nhận. Thiếu niên áo trắng nói: - Trong tình huống đó, ta nghe ngươi nói tính giết ta, đáng lý ra phải sợ muốn chết mới đúng, có điều ta chẳng sợ tý nào cả.

Y hỏi Tây Môn Xuy Tuyết: - Ngươi có biết tại sao không?

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn y, ánh mắt chẳng tàn bạo, cũng chẳng ôn nhu, ánh mắt của Tây Môn Xuy Tuyết nhìn y, tựa hồ như chẳng thấy gì cả, hình như đang nhìn khoảng trống không.

- Ta không sợ ngươi, bởi vì ta biết ngươi sẽ không giết ta, cũng không thể giết ta. Thiếu niên áo trắng còn dám nói vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng chẳng thấy rút kiếm gì.

- Tây Môn Xuy Tuyết giết người chỉ trong một khoảnh khắc, chỉ trong khoảnh khắc có thể giết vô số người, cỡ hạng người nhỏ bé như ta, dựa vào đâu mà dám nói Tây Môn Xuy Tuyết không dám giết ta nhỉ?

Thiếu niên mặc áo trắng vừa kỳ quái vừa thần bí đó nói:

- Dĩ nhiên là ta có lý do, ít nhất là vài cái lý do! Không ai nghĩ ra được lý do của y.

Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết người, trên đời này còn có lý do gì ngăn cản được y? Có điều, thiếu niên mặc áo trắng lại nói có lý do, mà lý do lại rất

hữu hiệu.

Y nói làm sao?

o O o

Thiếu niên mặc áo trắng nói ra lý do, dĩ nhiên là rất có lý, không những vậy còn là lý do không ai ngờ được.

Hình như y còn vô số chuyện để nói, không ngờ Tây Môn Xuy Tuyết bỗng ngắt lời: - Thật ra nếu ngươi chẳng có lý do gì, ta cũng chẳng đụng vào ngươi một sợi lông. - Thật sao?

Dĩ nhiên là thật, Tây Môn Xuy Tuyết nói ra, trước giờ không ai dám nghi ngờ.

- Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết ai, chẳng cần phải có lý do, Tây Môn Xuy Tuyết không giết, cũng chẳng cần phải có lý do.

- Đúng là vậy.

Thiếu niên mặc áo trắng nói: - Tôi tin lắm.

- Nếu Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết ngươi, dù ngươi là một người đàn bà yếu đuối, dù cho ngươi là tình nhân của Lục Tiểu Phụng, dù cho ngươi là cái con Ngưu Nhục Thang, bây giờ ngươi đã chết dưới lưỡi kiếm của ta.

- Bây giờ tại sao ta còn chưa chết?

- Bởi vì một lý do rất đúng, ta tin rằng thiên hạ không có lý do nào rõ ràng như vậy. - Sao?

- Ừ.

- Lý do gì?

Thiếu niên mặc áo trắng hỏi: - Vì sao?

- Bởi vì tuy ngươi không phải là đàn ông, ngươi còn là con bồ mới nhất của Lục Tiểu Phụng tên là Ngưu Nhục Thang, Ngưu Bì Đường, Ngưu đại tiểu

thơ, nhưng ta lại không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Người đó nói:

- Ta từ đầu tới chân, từ đỉnh đầu đến bàn chân, trừ trên xuống dưới, không có chỗ nào là Tây Môn Xuy Tuyết.

Đại Cổ đần mặt ra, Tú Hoa Hài đần mặt ra, Ngưu Nhục Thang cũng đần mặt ra, bất kể nàng ta là Ngưu Nhục Thang hay không, nàng ta đều đần mặt ra.

Huống gì, nàng ta chính là Ngưu Nhục Thang.

Nàng ta biết Tây Môn Xuy Tuyết là hạng người thế nào, dáng điệu của người này, chính là dáng điệu của Tây Môn Xuy Tuyết, cái dáng điệu vừa cô độc, vừa tịch mịch, vừa lạnh lẻo.

Nếu sáu chữ đó không đủ để diễn tả dáng điệu của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định phải có mười bốn chữ mới đủ, thì mười bốn chữ ấy phải là cô độc, tịch mịch, lạnh lẻo, ngoài sáu chữ ấy còn thêm tám chữ: Kiêu ngạo, kiêu ngạo, vô tình, vô tình.

Người này lúc nãy bộ điệu xem ra giống vậy, nhưng bây giờ lại không giống vậy nữa.

Trên trời dưới đất, Tây Môn Xuy Tuyết có một không hai, trên trời dưới đất, kiếm thần có một không ai.

Một hạng người như vậy, tại sao lại ăn nói như vậy? Nếu Tây Môn Xuy Tuyết muốn người nào chết, tại sao người đó còn sống tới bây giờ?

- Bây giờ tôi biết rồi, ông nhất định không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Ngưu Nhục Thang nhìn lom lom vào người đó nói: - Nếu không phải y, vậy thì ông là ai?

Nàng ta tin rằng người đó là Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì nàng ta đã cảm nhận được trên người y cái thứ kiêu ngạo cô độc và tiêu sách có một không hai đó, cũng cảm nhận được kiếm khí mãnh liệt toát ra từ người y.

Trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai có thể làm người ta cảm nhận ra như vậy?

- Gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết, vốn rất giống mặt người chết, không những trắng bệch không có tý máu, mà ngay cả một nét biểu tình cũng không thấy.

Ngưu tiểu thơ nói:

- Điều trọng yếu nhất là, đại đa số người chỉ cần nhìn một người mặt áo trắng như tuyết ở xa xa, còn đeo một thanh trường kiếm vỏ màu đen vừa dài vừa hẹp nữa, họ đã bủn rũn tay chân ra rồi, còn đâu mà dám nhìn tới mặt y.

Kết luận của nàng ta là:

- Vì vậy lấy lý lẽ ra nói, muốn cải trang thành Tây Môn Xuy Tuyết, cũng không phải là chuyện khó khăn gì lắm.

Lý lẽ đó rất xác đáng, chẳng qua, lý lẽ và sự thực thông thường cách nhau một khoảng cách. Vì vậy Ngưu tiểu thơ nói:

- Thật ra, muốn cải trang thành Tây Môn Xuy Tuyết, lại là một chuyện vô cùng khó khăn.

- Tại sao?

- Bởi vì kiếm khí và sát khí của y.

... Bất cứ người nào, chỉ cần thấy Tây Môn Xuy Tuyết, lập tức sẽ cảm nhận ra được kiếm khí và sát khí trên người y bức vào mình, không những vậy còn thấy bị trấn áp muốn ngạt thở.

- Vì vậy trên đời này, rất ít có người nào cải trang được thành Tây Môn Xuy Tuyết, theo cặp mắt của tôi, hình như không ra quá ba người.

- Ba người nào?

- Tây Phương Ngọc La Sát, Lục Tiểu Phụng và Tư Không Trích Tinh. Ngưu tiểu thơ nói:

- Tây Phương Ngọc La Sát chính là tên giáo chủ Ma Giáo Tây Phương, Tư Không Trích Tinh chính là tên ăn trộm vặt, Lục Tiểu Phụng chính là người

có bốn hàng lông mày.

- Sau chuyện Ngân Câu Đổ Phường, Tây Phương Ngọc La Sát hình như chưa hề xuất hiện lại.

Người áo trắng nói:

- Hà huống y vốn rất ít khi xuất hiện trong giang hồ. - Hình như là vậy.

- Dĩ nhiên ta cũng không phải là tên Lục Tiểu Phụng hổn đản siêu cấp kia. - Tôi xem ông cũng không phải.

- Vì vậy chỉ e ta là Tư Không Trích Tinh rồi. - Chỉ e là vậy.

Người áo trắng thở dài một tiếng nói:

- Con mắt của ngươi quả thật không sai, có điều ngươi còn không đúng một chỗ. - Chỗ nào?

- Tư Không Trích Tinh không phải là tên trộm vặt, mà là trùm ăn trộm, trùm ăn trộm siêu cấp.

- Không những là trùm ăn trộm siêu cấp, mà hình như là vua trong các vua ăn trộm. Ngay cả Lục Tiểu Phụng gặp y cũng nhức cả đầu lên.

Ngưu tiểu thơ nói:

- Làm cho Lục Tiểu Phụng bò trong bùn bắt sáu trăm tám chục con giun, trừ y ra không còn người thứ hai.

Tư Không Trích Tinh cười lớn, sát khí làm cho người ta không rét mà run lúc nãy, đã an biến mất trong vô hình.

Đến bây giờ, Ngưu tiểu thơ mới tin vào lời Lục Tiểu Phụng, cái vị vua trong các vua ăn trộm này, quả thật là một thiên tài, quả thật cải trang ai là ra người đó.

Lục Tiểu Phụng từng nói cho nàng ta nghe:

- Tôi từng thấy ở U Linh sơn trang thấy một người cải trang mình thành một

con chó, có điều người đó lại nói, bản lãnh của y còn không được một phần ba của Tư Không Trích Tinh.

Đại Cổ và Tú Hoa Hài cũng ngớ mặt ra.

Bọn họ tuy cũng từng nghe qua danh tiếng của Tư Không Trích Tinh, danh tiếng của Thâu Vương Chi Vương trong giang hồ cũng không kém gì Tây Môn Xuy Tuyết.

Có điều, bọn họ không ngờ rằng cái vị Thâu Vương này lại cải trang thành Kiếm Thần, không những vậy, còn gạt bọn họ như không.

Bọn họ cũng hiểu thuật dị dung, làm cái nghề của bọn họ, không ai là không biết. Đấy là điều kiện cơ bản quan trọng nhất của một tay sát thủ chuyên nghiệp. Có điều bọn họ không ngờ rằng, một người lại có thể đổi được khí thế và giọng nói của mình chỉ trong một khoảnh khắc.

Muốn cải trang thành dung mạo của một người không khó lắm, nhưng muốn đổi thành giọng nói của một người rất khó, nhất định y phải học được cái bản lãnh chỉ có trong truyền thuyết, có thể khống chế được bắp thịt trong cổ họng.

Vì vậy Đại Cổ chẳng nói gì cả, móc trong người ra một tập ngân phiếu, dùng hai tay đưa tới trước mặt Ngưu tiểu thơ, đặt xuống đất, sau đó lập tức bay đi như một con bươm bướm mập phì.

Tú Hoa Hài cũng chẳng nói gì, cũng đi luôn, lúc ra đi, bước chân so với lúc đến nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tư Không Trích Tinh mỉm cười nhìn nàng ta bỏ đi, bỗng nhiên hỏi Ngưu tiểu thơ: - Tại sao cô không giữ nàng ta lại?

- Tại sao tôi phải giữ nàng ta lại?

- Bởi vì hình như nàng ta còn quên chưa giao một thứ cho cô! Tư Không Trích Tinh nhìn tập ngân phiếu Đại Cổ để dưới đất:

- Cái thứ đồ này, thường thường người ta không dễ quên lắm, dù nàng ta có quên, cô cũng không nên quên.

Y giải thích:

- Bởi vì, cô cũng là một người đàn bà. Tuy kinh nghiệm của tôi đối với dàn bà không nhiều bằng Lục Tiểu Phụng, cũng không coi là ít lắm.

Tư Không Trích Tinh lại bổ sung:

- Theo kinh nghiệm của tôi, những thứ kim ngân châu báu, lọt vào trong tay đàn bà, hình như rất giống một vò rượu Nữ Nhi Hồng để ba chục năm lọt vào tay Lục Tiểu Phụng, muốn y nhổ ra, chỉ e còn khó hơn lên trời.

- Lần này ông sai rồi.

- Chính vì tôi là đàn bà, vì vậy tôi mới không giữ nàng ta lại. - Tại sao?

- Tại vì tôi quên mất.

Ngưu tiểu thơ cười như một đóa hoa Bách Hợp thuần chân: - Bởi vì tôi quên đưa tiền cho nàng ta.

- Cô không quên đưa cho Đại Cổ, nhưng cô quên đưa cho nàng ta? - Ừ.

- Tại sao?

- Bởi vì nàng ta là đàn bà, tôi cũng là đàn bà. Ngưu tiểu thơ nói:

- Người khác nghĩ là đàn bà chỉ đề phòng đàn ông, đấy là chuyện thật sai lầm. - Không lẽ đàn bà đề phòng đàn bà hơn?

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Không lẽ đàn bà chỉ đề phòng đàn bà? - Đúng rồi.

- Đàn bà đối với dàn bà, dù gì cũng hiểu rõ hơn tý đỉnh, đúng không? - Bây giờ, tôi chỉ có một điều không rõ.

Ngưu Nhục Thang hỏi Thâu Vương: - Ông nói cho tôi nghe được không? - Được.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Tuy tôi không phải là Lục Tiểu Phụng, nhưng tôi cũng không biết từ chối một cô bé xinh dẹp khả ái như cô.

Ngưu Nhục Thang cười:

- Ít ra, ông cũng có một thứ không kém gì y, miệng của ông cũng giống y như hệt. - Cô biết miệng của y ra sao, cô muốn thử miệng của tôi không?

Ngưu tiểu thơ không những xinh đẹp khả ái, mà còn thông minh, cỡ hạng người đàn ông như Lục Tiểu Phụng và Tư Không Trích Tinh, trong lòng muốn làm gì, không cần phải đợi bọn họ nói ra làm ra, nàng ta đều biết.

Vì vậy nàng ta không cho y có một cơ hội để mở miệng, lập tức giành nói:

- Tôi muốn Lão Thực Hòa Thượng viết dùm tôi một lá thơ ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết, sao ông lại biết được?

- Sao cô biết là tôi biết?

- Nếu ông không thấy qua, tại sao lại đi mạo nhận Tây Môn Xuy Tuyết lại đây?

- Điều ấy hình như rất dễ hiểu. Tư Không Trích Tinh đang thở ra:

- Tôi tin là cô nhất định cho là chuyện nó như vậy. Y thở ra thườn thượt: - Chỉ tiếc lần này cô sai rồi.

- Không lẽ chuyện không phải vậy? - Không phải.

- Không phải vậy, thì còn là gì nữa?

- Chuyện này, bây giờ tôi còn chưa muốn nói cho cô nghe. Tư Không Trích Tinh nói:

- Bây giờ tôi chỉ muốn húp một tô canh thịt bò vừa nóng vừa thơm. - Không những vậy, còn do chính tay tôi làm.

Tư Không Trích Tinh cười lớn: - Lần này cô nói đúng lắm.

o O o

Tô canh thịt bò đem lên, quả nhiên vừa nóng hổi vừa thơm, không những vậy, còn để trong một cái tô lớn, nước canh nấu nhừ còn hơn cả cháo, thịt trong canh lấy từ ba chỗ ngon nhất trên con bò nấu chung lại, con bò là thứ bò ngon nhất.

Tô canh thịt bò như vậy, dù có đem hai trăm tám chục thứ đồ ăn Mãn Hán Đại Toàn lại đổi, Tư Không Trích Tinh cũng sẽ nói: - Không đổi.

Dĩ nhiên là không đổi, đổi là thứ rùa đen.

Tư Không Trích Tinh không phải là rùa đen, cũng không phải là vương bát, Tư Không Trích Tinh là khách ăn, là hành gia, không những vậy, mà còn là đại hành gia.

Y húp vài miếng canh, ăn vài miếng thịt, xong nhắm mắt lại, trong mủi từ từ thở ra một hơi.

- Thịt trừng tử, thịt tiểu hoa quyến thoái tử, thịt ba rọi, thêm một tý gân bò. Tư Không Trích Tinh thở ra một hơi hỏi Ngưu tiểu thơ: - Con bò này còn ngon nữa là, có phải nuôi bằng rượu từ nhỏ không? - Phải.

- Tô canh thịt bò này có phải đã nấu nhừ bốn năm tiếng đồng hồ rồi không? - Phải.

- Nhưng tôi mới ngồi xuống, cô đã đem tô canh thịt bò lại!

- Tôi cầu người ta điều gì, tô canh thịt bò đại khái đã chuẩn bị sẵn đâu ra đó.

Ngưu tiểu thơ nói:

- Bởi vì, bà ngoại tôi có nói tôi một câu, tôi không bao giờ quên. - Bà ta nói sao?

- Bà ta thường thường bảo tôi rằng, tôi muốn chụp dính trái tim người đàn ông nào, con đường nhanh nhất là đi dụ khị cái bụng của y.

- Bà ta nói hay thật.

Tư Không Trích Tinh cười lớn:

- Ông ngoại của cô chắc chắn là có phúc khí hơn hết mọi người đàn ông trên thế gian này!

Ngưu tiểu thơ nhoẽn miệng cười nói:

- Ông ấy cũng mập hơn hết đại đa số đàn ông.

Tư Không Trích Tinh cười, Ngưu tiểu thơ cũng cười, tiếng cười của hai người bỗng ngưng bặt lại, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Người mở miệng trước, dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh, bởi vì y đã ăn xong tô canh, tô canh thịt bò không phải thông thường ăn khơi khơi được như vậy.

- Tây Môn Xuy Tuyết là người như thế nào, cô cũng đã biết. Y hỏi Ngưu tiểu thơ: - Thơ của y có phải ai ai cũng xem được không?

- Không.

- Vì vậy, tôi không hề xem qua thơ của y. Tư Không Trích Tinh nói:

- Chẳng qua tôi thấy một gã hòa thượng, một gã lão thực hòa thượng không thật thà tý nào.

Ngưu tiểu thơ cười:

- Gà hòa thượng đó quả nhiên có chỗ không được thật thà. - Có điều gã hòa thượng đó thông minh hơn cô.

- Y có chỗ nào thông minh hơn tôi?

- Y biết Tây Môn Xuy Tuyết xem xong thơ, phong thơ ấy biến thành như trái tim của một người đàn bà muốn tìm đường tự tử.

- Ông nói vậy là có ý gì?

- Một người đàn bà tại sao lại đi tìm đường tự tử?

- Bởi vì trái tim cô ta đã bị tan vỡ, bị một người đàn ông xé tan. - Phong thơ ấy cũng thế thôi.

Tư Không Trích Tinh cười nói:

- Phong thơ ấy cũng bị một người đàn ông xé tan, người đàn ông đó là Tây Môn Xuy Tuyết.

Ngưu tiểu thơ cũng cười, nàng ta không thể không cười.

- Gã hoà thượng biết chắc Tây Môn đại kiếm khách sẽ không đi phó ước với một tên vô danh tiểu tốt, bởi vì con mắt của đại kiếm khách trước giờ vẫn nằm trên đỉnh đầu.

- Nếu vị đại kiếm khách cứ đi phó ước kiểu đó, e rằng chẳng có thời giờ đâu sinh con.

- Dĩ nhiên ông ta không lại, vì vậy ông lại. Ngưu tiểu thơ hỏi Tư Không Trích Tinh: - Nhưng ông vì lý do gì lại đây?

- Bởi vì tôi là bạn của Lục Tam Đản, Tây Môn Xuy Tuyết không đi cứu y, dĩ nhiên là tôi phải đi.

- Lục Tam Đản? Ngưu tiểu thơ kỳ quái: - Lục Tam Đản là ai?

- Lục Tam Đản là Lục Tiểu Phụng. Tư Không Trích Tinh nói:

- Bởi vì, y không những là một tên hỗn đản, y còn là quang côn đản, có lúc thậm chí còn là tên ngốc đản.

Ngưu tiểu thơ muốn cười, mà cười không được. - Lần này ông sai rồi.

Nàng ta làm nghiêm mặt nói cho Tư Không Trích Tinh nghe:

- Lục Tiểu Phụng không phải là đản (trứng), bất kể y là thứ gì khác đều có thể, nhưng tôi bảm đảm y nhất định không thể là đản.

- Tại sao?

Ngưu tiểu thơ bật cười lên:

- Ông có bao giờ thấy một cái trứng có bốn hàng lông mày không? Nàng ta hỏi Tư Không Trích Tinh.

Tư Không Trích Tinh trước giờ chưa bao giờ đầu hàng ai, dù y có thi lộn vòng với Lục Tiểu Phụng, y cũng không bao giờ đầu hàng.

Có điều, lần này y đầu hàng.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân

Hồi 15
Cặp vợ chồng thần bí ngồi trong góc

T ây Môn Xuy Tuyết trước giờ chưa hề thổi tuyết, tuyết rơi xuống bất cứ nơi nào, y cũng không lại đó thổi, đại khái không có ai trên đời này đi thổi tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết chỉ biết thổi máu. Máu trên lưỡi kiếm của y, máu của kẻ thù.

Nước trong bồn còn ấm, còn thơm mùi hoa Khu Quỳ.

Tây Môn Xuy Tuyết đã rữa mình mẩy sạch sẽ không chừa một chỗ nào. Bây giờ y đang thay đồ, búi tóc, mài dũa móng tay.

Y đã để sẵn cho mình một bộ đồ mới, từ áo lót quần lót ra tới ngoài áo dài, toàn một màu trắng tinh, trắng như tuyết.

Thậm chí, y đã trai giới hai ngày nay, chỉ ăn những thứ đồ ăn đơn giản đơn thuần, uống toàn nước lã trong vắt, bởi vì, y cho rằng, cái chuyện mình sắp làm đây, là một chuyện thần thánh cao quý vô cùng.

Y muốn đi giết người.

o O o

đông, cũng rất náo nhiệt. Nhất là đang lúc ăn uống.
Bây giờ đang là lúc ăn uống, trên Trạng Nguyên lâu đang ồn ào náo nhiệt vô cùng, Trạng Nguyên lâu là tửu lầu lớn nhất ở nơi đây, làm ăn rất thịnh vượng, khách rất như một nồi bắp rang đường. Náo nhiệt như một nồi cơm thập cẩm lớn đang chiên, có điều, bây giờ nơi này bỗng nhiên yên lặng hẳn ra.
Bởi vì, ở cầu thang bỗng có hai người đang đi lên.
Người đi đầu, là một thiếu nữ đẹp vô cùng man dại, mạnh khỏe, rắn chắc, toàn thân đầy nhựa sống và dã tính, đẹp man dại muốn chết người.

Cỡ một thiếu nữ như cô ta, đáng lý ra phải là người được chú ý nhất, bất kể là xuất hiện ở nơi nào cũng vậy.

Có điều, hôm nay thì khác, hôm nay, những người ở trên tửu lầu, hình như chẳng ai thấy cô ta.

Bởi vì người thứ hai đang lên lầu, chỉ trong khoảnh khắc đã thu hút hết ánh mắt của mọi người qua bên người y.

Người này gương mặt trắng bệch, ốm yếu, lãnh đạm mà kiêu ngạo, toàn thân trắng như tuyết.

Trên người y hình như còn có một thứ hàn khí lạnh hơn cả tuyết, có thể làm cho người ta đang nói đang cười bỗng dưng im bặt lại.

Hai người này dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh và Ngưu Nhục Thang.

Tư Không Trích Tinh ở bất cứ nơi nào xuất hiện, cũng đều bị người khác chú ý, y vốn không thích bị người ta chú ý.

Y chỉ thích lúc người ta không chú ý đến mình, yên ổn đi làm chuyện y muốn làm. Những chuyện y muốn làm, thường thường là ăn trộm.

Một người lúc nào cũng bị người khác chú ý, làm sao ăn trộm được? Làm sao làm được Thâu Vương Chi Vương?

Một người bị người khác chú ý, còn đi ăn trộm, thì bây giờ y sẽ không xuất hiện ở một nơi tửu lầu sáng sủa như thế này, bởi vì, bây giờ có lẽ y đã sớm bị nằm chèo queo trong một nhà lao vừa nhỏ vừa u ám, đang ngồi hy vọng

sáng sớm hôm sau, có tý ánh nắng mặt trời chiếu từ cửa sổ tuốt trên cao vào chỗ y đang nằm, để cho y bắt được vài con rận trong người.

Một người có rất nhiều kinh nghiệm về phương diện này đã từng nói, nếu trên người mình chỉ có dăm ba con rận, nó sẽ cắn cho mình ngứa chịu không nổi muốn chết luôn. Nhưng nếu có ba trăm con rận trên người, tùy nó cắn gì thì cắn, mình đều chẳng thấy ngứa ngáy gì, dù có cắn chết đi, cũng chẳng ngứa một mảy may.

Chuyện có thể tin được không?

Tư Không Trích Tinh có phải vốn là người hay bị chú ý? Không ai biết được, bởi vì chẳng ai thấy bộ dạng thật sự của y.

Mọi người chỉ biết rằng, bình thường y xuất hiện nơi nào, đều có bộ điệu của một người khó thương, dù y có quỳ xuống lạy, cũng không ai thèm nhìn.

Có điều, hôm nay không phải như vậy.

Hôm nay, y không phải là một tên cầu bơ cầu bất đáng tởm đáng thương, chẳng ai thèm để mắt đến, hôm nay y cũng không phải là Tư Không Trích Tinh.

Hôm nay, thậm chí có thể nói, y chẳng giống ai cả, bởi vì, y là một Tây Môn Xuy Tuyết trên trời dưới đất có một không hai.

Thanh kiếm trên trời dưới đất có một không hai. o O o Kiếm đeo bên hông, như tên đang đặt trên dây cung.
Trước ba mươi tuổi, thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết lúc nào cũng đeo xéo sau lưng, dùng một thứ nút dây rất xảo diệu mà thực dụng, cột vào một vỏ kiếm hình dạng cổ kính vừa dài vừa hẹp.

Bởi vì y cảm thấy chỉ có cách đeo kiếm như vậy mới có thể làm cho hành động của mình được linh động, mà cũng rút kiếm ra được nhanh nhẹn.

Bây giờ "linh động" và "nhanh" không còn là chuyện y phải chú trọng.

Về phương diện đó, y đã hoàn toàn siêu đẳng, vượt quá chính mình, vượt quá kiếm.

Vượt quá cực hạn của chính mình, vượt quá cực hạn của kiếm.

"Siêu đẳng" không phải là một chuyện đơn giản, càng khó hơn nữa là, muốn siêu đẳng, nhất định phải trả một cái giá.
Một cái giá lớn tương đương.
Tắm rữa, búi tóc, mài dũa móng tay, những thứ chuyện đó, vốn là những chuyện Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thèm làm.

Mỹ nữ, danh kỷ, đủ các thứ các dạng đàn bà, đều có thể làm dùm những chuyện đó cho y, nhưng y không làm vậy.
Bởi vì, y là một thứ quý tộc trong loài người, một vị kiếm thần. Lục Tiểu Phụng thậm chí còn nói rằng:
- Tây Môn Xuy Tuyết, vốn không phải là một con người.
Một chuyện ai ai cũng thích, y không thích, một chuyện ai ai cũng muốn làm, y không muốn.

Hình như y đã ly khai thế giới loài người, thanh kiếm đã cách trở y và người trên thế gian này ra làm hai nơi.

Chính y cũng muốn vậy.

Chuyện không ngờ là, y vẫn còn bị đụng phải một thiếu nữ, đụng phải một thiếu nữ làm cho y không thể không trở về lại thế giới loài người.

Chuyện đó không ai có thể tránh khỏi, ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng không cách nào tránh khỏi.

Vì vậy, y làm những chuyện mà người thường làm, yêu thương, lập gia đình, sinh con.

Thậm chí, y còn có tình cảm của con người.

Vì vậy y suýt bị thua, suýt chết, thua tức là chết, trong trận chiến "nguyệt viên chi dạ, tử cấm chi điên" (đêm trăng rằm, trên đỉnh Tử Cấm cung) đó, y suýt chết dưới tay Nhất Kiếm Tây Lai Thiên Ngoại Phi Tiên Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành.

Tây Môn Xuy Tuyết có thể chết, nhưng không thể thua.

Kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết vĩnh viễn không thể nào bị thua, không

những vậy, đó là chuyện y phải nhất định duy trì, bởi vì, đó không những là trách nhiệm, mà cũng là mệnh vận của y.

Vì vậy, y nhất định phải bước vào lại cái nơi của kiếm thần. Vì vậy, y nhất định phải chia tay với loài người.

Vì vậy, lúc vợ y sinh xong đứa con trai, lúc người vợ yêu quý của y sinh ra đứa con duy nhất, thân thuộc nhất trong đời y, y chia tay với bọn họ.

Đấy cũng là cái giá y phải trả.

Tây Môn Xuy Tuyết lại lẳng lặng đeo kiếm vào người, lẳng lặng đi ra khỏi cửa nhà quen thuộc của mình.

Bất kể cái cửa ấy ở đâu, nó đều thuộc về y, thuộc về duy nhất một mình y. Bởi vì y là Tây Môn Xuy Tuyết.

Bởi vì cái cửa ấy, chính là ngưỡng cửa của sống chết.

o O o

Tư Không Trích Tinh đã bắt đầu gọi món ăn.

Phổ ky trong tiệm đang cung cung kính kính thẳng lưng đứng đợi y kêu thức ăn, tuy đang đứng thẳng người ra đó, cặp giò cứ run rẩy cả lên.
Có điều, đợi y gọi thức ăn xong, bộ điệu của tên phổ ky hình như có chỗ thay đổi. Tư Không Trích Tinh muốn ăn... một dĩa rau xào, một dĩa đậu hủ trơn, hai cái trứng luộc trơn, hai cái mạn đầu trơn, một bình nước trong.

Trên đời này không biết có bao nhiêu thành phố trấn tập, trong đó không biết có bao nhiêu quán ăn tửu lầu, trong đó lại càng không biết có bao nhiêu là phổ ky.

Một điều duy nhất có thể xác định chắc chắn là, bất kể ở nơi nào, bất kể ở trong quán ăn nào, bất kể một tên phổ ky thuộc loại nào, nghe thực khách gọi mấy món ăn như vậy, gương mặt cũng đều biến đổi, không biến đổi mới là chuyện quái lạ.

Tên phổ ky trong Trạng Nguyên lâu, đang nhìn Tư Không Trích Tinh giống như đang nhìn một vị công tử hào hoa bỗng biến thành một gã thái giám.

Không những vậy, còn có một nữ thái giám đang ở bên cạnh.

Nét biểu tình trên mặt Ngưu Nhục Thang dù không có vẻ kinh ngạc hay thê thảm, thì cũng không khác vậy nhiều lắm.

Nàng ta nhịn không nổi muốn hỏi Tư Không Trích Tinh: - Lúc nãy ông gọi món ăn gì vậy?

- Cô có phải người điếc không? - Không phải.

- Lúc nãy tôi gọi món ăn gì, cô không nghe sao? - Tôi có nghe.

Ngưu đại tiểu thơ nói:

- Chẳng qua tôi có nghi ngờ tý đỉnh. - Nghi ngờ gì?

- Nghi ngờ ông.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Nghi ngờ ông có phải là cái gã Thâu Vương Chi Vương tiêu tiền như nước không? - Sao?

- Nghe nói, cái gã Thâu Vương đó, tuy trước giờ không ăn trộm đồ gì quý giá, nhưng lại giàu có hơn ai cả. Bởi vì những thứ đồ y ăn trộm, đều là do mọi người nhờ y đi ăn trộm.
Ngưu Nhục Thang nói:
- Không những vậy, bất cứ ai nhờ y đi ăn trộm, cũng đều phải trả rất nhiều tiền, nghe nói, có lần, có người nhờ y đi ăn trộm một cái bô, người đó phải trả cho y năm vạn lượng.

Nàng ta hỏi Tư Không Trích Tinh: - Có chuyện đó không?

Tư Không Trích Tinh thở ra:

- Nếu có một vị tiểu cô nương vừa xinh đẹp vừa khả ái, nhất định nói có chuyện đó, làm sao tôi dám nói không có?
Ngưu Nhục Thang bật cười.
Nụ cười của nàng ta không có tý gì là "ngưu" là "nhục" là "thang".
Nếu có người nhất định nói lúc nàng ta cười lên trông giống một tô canh, thì

tô

canh này không phải là một tô canh thịt bò, mà là một tô chè hạt sen ngọt ngào thơm phứt.

- Nếu như y ăn trộm một cái bô kiếm được năm vạn lượng bạc, thì cái gã Thâu Vương ấy có phải là kẻ có nhiều tiền lắm không?

- Ắt hẳn là vậy.

- Người có tiền chắc là rộng rãi hơn tý so với người nghèo kiết, gã này chắc là ngoại lệ.

- Sao?

- Huống gì, hình như y tiêu tiền cũng giống Lục Tiểu Phụng vậy, có lúc thậm chí còn lẹ hơn cả Lục Tiểu Phụng.

- Kiếm tiền được không phải là có tài, kiếm tiền được mà xài được mới là có tài. Tư Không Trích Tinh nói:

- Xài những gì không kiếm ra, là hỗn đản, là vương bát. Ngưu đại tiểu thơ phì cười.

- Làm hỗn đản xem ra còn khá hơn làm vương bát tý đỉnh. - Nhất định là vậy.

- Do đó ông là một tên vương bát. Ngưu tiểu thơ nói:

- Ông chẳng phải là tên hỗn đản xài những gì mình không kiếm ra, cũng không phải là gã Thâu Vương tiền vào đầy cả hộc tủ, ông chỉ bất quá là một tên vương bát kiếm được tiền mà tiêu không được thôi, một tên vương bát siêu cấp.

Tư Không Trích Tinh hình như bị mắng cho đần mặt ra, suốt một đời y, quả thật chưa bao giờ bị ai mắng cho như vậy.

Y là vua ăn trộm, cũng giống như Tây Môn Xuy Tuyết là kiếm thần, cũng giống như Lục Tiểu Phụng là Lục Tiểu Phụng.

Hạng người như bọn họ, không mắng người ta đã là lễ phép lắm rồi, làm sao để người khác mắng mình được?

Cái vị Ngưu tiểu thơ này phải chăng đã say rồi? - Cô có say không vậy?

- Đây là nước lã, nước lã làm sao say được? Ngưu tiểu thơ nói:

- Chẳng qua tôi chỉ lấy làm kỳ, một kẻ ăn cắp cái bô là kiếm được năm vạn lượng bạc, tại sao đi ăn với một người đàn bà vừa xinh đẹp vừa khả ái, lại gọi toàn món ăn trơn như vậy?

- Trơn?

- Thức ăn trơn, đậu hủ trơn, mạn đầu trơn, nước lã trơn. Ngưu đại tiểu thơ thở ra:

- Tôi xem, cái gã hòa thượng không lão thực ấy nhất định còn ăn ngon hơn là ông chút xíu.

- Tại sao?

- Chỉ ăn có bao nhiêu đó thứ, sức lực đâu đi sinh hòa thượng con? Tư Không Trích Tinh không cười, y chỉ thở ra:

- Bây giờ tôi mới biết, tại sao cái gã Lục Tiểu Kê đi thích một người như cô. Tư Không Trích Tinh nói: - Giọng điệu của cô, y đúc như là hắn.

- Y rốt cuộc là Lục Tam Đản, hay là Lục Tiểu Kê? - Đều là hai thứ.

Tư Không Trích Tinh nói:
- Có lúc, y còn là Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Cẩu.

- Lục Tiểu Phụng tôi còn hiểu được, y bay lên quả thật giống như một con gà. - Hừ!

- Nhưng Lục Tiểu Cẩu, tôi chẳng hiểu tý nào. Ngưu tiểu thơ hỏi: - Tại sao lại có người gọi y là Lục Tiểu Cẩu?

- Bởi vì cái mủi của y còn thính hơn cả chó, tám ngàn dặm xa thật xa, có bãi

cức, y còn ngửi thấy.

Ngưu đại tiểu thơ muốn cười, nhưng nhịn lại, nghinh mặt lên trừng mắt nhìn Tư Không Trích Tinh cả nửa ngày.

- Còn ông thì sao? Ông rốt cuộc là Tư Không Trích Tinh hay là Mãn Địa Ngật Xí (Ăn cức đầy nhà)?

Tư Không Trích Tinh ngớ ra:

- Là người tại sao lại đi nói là Mãn Địa Ngật Xí? Ngưu đại tiểu thơ dĩ nhiên có lý lẽ riêng của nàng ta.

- Mãn địa đối với lại Tư Không, Trích Tinh đối với lại Ngật Xí, chữ nào cũng đối được với nhau sát rạt.

Ngưu tiểu thơ nói:

- Huống gì, những thứ đồ ông gọi đó, chẳng khá gì hơn cức chó nhiều lắm. - Lần này cô sai rồi.

Tư Không Trích Tinh không tức giận chút nào:

- Tôi gọi những thức ăn ấy, bởi vì bây giờ tôi không phải là Tư Không Trích Tinh. - Thế thì bây giờ ông là gì?

- Tây Môn Xuy Tuyết. Tư Không Trích Tinh nói:

- Mãn địa đối với lại Tây Môn, Xuy Tuyết đối với lại Ngật Xí, không phải là đối quá hay sao?

- Đối quá hay đi thôi. Một người nói:

- Đủ tư cách ăn một bãi cức chó, rồi lãnh thêm một nhát đao.

Trong góc tửu lầu có để một cái bàn, có cặp vợ chồng ngồi dó, tuổi tác xem ra cũng lớn, ông chồng thì ốm yếu khô khan, bà vợ thì mập mập béo béo, ông chồng mặt mày sầu khổ, bà vợ tươi cười hớn hở.

Trên đời này có rất nhiều cặp vợ chồng như vậy, nếu hai vợ chồng đều nhiệt

tình đi làm một chuyện gì đó, ông chồng đại khái phải chịu lép tý đỉnh, nhượng bà vợ cao hứng một chút, vì vậy mình thì càng ngày càng ốm yếu khô héo đi, mặt mày vàng vọt ốm o đi.

Lão già và bà vợ vốn đang ngồi ở tuốt đầu xa trong một góc, bỗng nhiên, lão già đã ngồi trên chiếc ghế ngay bên cạnh Tư Không Trích Tinh và Ngưu đại tiểu thơ.

Nói câu ăn cức chó và lãnh nhát đao vừa rồi, chính là lão ta. Tư Không Trích Tinh dĩ nhiên không thể không hỏi lão: - Có phải vừa rồi lão nói tôi nên lãnh một nhát đao không? - Phải.

- Tại sao tôi phải lãnh một nhát đao?

- Bởi vì ngươi không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Lão già nói:

- Nếu ngươi là Tây Môn Xuy Tuyết, ta đành phải là Mãn Địa Ngật Xí thôi. Tư Không Trích Tinh lại ngớ mặt ra.

Lão già ngồi ở tuốt đằng xa, còn y và Ngưu Nhục Thang nói chuyện ngay cả người ngồi cạnh bàn còn chưa nghe được. Lão già này lại nghe được hết.

Lão già này là ai?

Nếu Tư Không Trích Tinh biết lão già này là ai, chỉ sợ rằng y sẽ ngất xỉu.

Trên trời dưới đất, còn chuyện gì có thể làm Tư Không Trích Tinh ngất xỉu được?

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân

Hồi 16
Tư Không trích tinh ngất xuống ngôi sao gì

Nếu có người nói tài dịch dung của Tư Không Trích Tinh không phải đệ nhất thiên hạ, thì trên thế gian này, cũng chẳng có ai dám xưng rằng thuật dịch dung của mình là đệ nhất thiên hạ.

"Dị dung thuật" nghe có vẻ là một thứ gì xa vời, làm người ta cảm thấy nó có vẻ thần bí, làm người ta liên tưởng đến những chuyện hắc ám phi thường hung hiểm trong giang hồ.

Thật ra, thuật dịch dung chỉ là một thứ kỹ thuật rất bình thường. Một cô thiếu nữ xinh đẹp, đang trình diễn một vở kịch, cải trang mình thành một người điên rồ, không phải là đã dùng thuật dịch dung sao?

Chuyện này cũng giống như bao nhiêu chuyện khác, muốn học, rất dễ dàng, học cho tinh, thì lại rất khó.

Thuật dịch dung của Tư Không Trích Tinh đã đạt đến trình độ nào rồi nhĩ?

Không có cách nào có thể hình dung ra được, cũng không có cách nào giải thích được, cũng giống như hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, không ai có thể hình dung ra họ đã đạt đến mức độ nào.

Thậm chí không ai có thể tưởng tượng ra.

Chẳng qua, ít nhất, một điều có thể khẳng định được là, thuật dịch dung có giới hạn của nó.

Nói một cách khác, trong thiên hạ không có thứ dịch dung nào có thể làm một người biến thành người khác, thêm nữa, có thể dấu được một người bạn hay thân nhân của người đó.

Thuật dịch dung có cao thâm tinh xảo đến đâu, cũng chỉ biến được một người thành một người không hề tồn tại bao giờ, hoặc là một người không có bạn bè thân thuộc bên cạnh, làm cho người ta không nhận được y là ai.

Làm được tới đó, thuật dịch dung đã có giá trị lắm rồi, đáng cho hàng ngàn hàng vạn người bỏ công ra tập luyện.

Thuật dịch dung của Tư Không Trích Tinh chắc chắn đã tới mức đó, thậm chí còn muốn vượt qua.

Y thậm chí có thể làm cho Lục Tiểu Phụng nhận không ra được y.

Làm cho một người tinh linh cổ quái như Lục Tiểu Phụng không nhận ra được, đó là một bản lãnh cao siêu biết dường nào.

Có điều, bây giờ, cái lão già ngồi trong góc lầu nãy giờ lại nhận ra được. Thử hỏi xem, bản lãnh của lão già cao siêu dường nào.

Bản lĩnh của lão ta cao siêu đến độ, thậm chi có thể làm cho Tư Không Trích Tinh giật bắn người lên.

Càng kỳ quái là, lão già này có thể nghe được bọn họ nói gì trong một không khí ồn ào náo nhiệt, và lão còn ngồi cách cả mấy cái bàn, và bọn họ nói chuyện thì thầm rất nhỏ.

Tư Không Trích Tinh chẳng nhìn ra được tý lai lịch gì về lão già, chuyện như vậy làm sao y không giật bắn cả người lên?

Y rốt cuộc đầu hàng, thở ra, cười nhăn nhó: - Tôi bội phục lão rồi.

Tư Không Trích Tinh nói với lão già:

- Tôi biết lão cũng dùng thuật dịch dung cải trang, tôi nhìn không ra lão là ai, nhưng lão lại nhận ra được tôi.

Lão già trề môi, cũng chẳng biết là đang cười hay không, lão ta chỉ nói với Tư Không Trích Tinh rằng:

- Ta chẳng thèm ngươi bội phục, ngươi cũng chẳng cần biết ta là ai, ta lại càng không muốn biết ngươi là ai.

Lão già nói:

- Ta chỉ biết ngươi không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lão già nói với Tư Không Trích Tinh bằng dáng điệu làm cho người ta ghét quá chừng: - Ngươi là Trương Tam Lý Tứ rùa đen vương bát đều không sao cả, ta chỉ cần biết ngươi không phải Tây Môn Xuy Tuyết là đủ rồi.

Lão già nói:

- Chuyện này không phải chỉ một mình ta biết thôi. Lão ta còn nói thêm:

- Người có tin tức linh thông một tý trong giang hồ, chỉ sợ chẳng ai tin Tây Môn Xuy Tuyết lại xuất hiện ở đây vào lúc này, với một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp mỹ miều, ngồi trong quán ăn mạn đầu trơn.

- Tại sao?

- Bởi vì người có tin tức linh thông một tý trong giang hồ đều biết rằng, Tây Môn Xuy Tuyết hiện giờ không có ở Giang Nam, cũng không có ở Trung nguyên.

Lão già nói:

- Trong tình huống đó, làm gì có một Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi nơi đây.

Điều đó chỉ có một cách trả lời: Tây Môn Xuy Tuyết đang ngồi đây nhất định là giả mạo.

Lão già nói:

- Chỉ trong tình huống đó, ta mới biết chắc ngươi không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lão ta nói:

- Nếu không, làm sao ta nhận ra được, thuật dịch dung của hạng người như ngươi, còn ai mà nhận được ra?

Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên, đúng là một chân lý ngàn đời không hề biến đổi, ngay cả hạng người như Tư Không Trích Tinh cũng không thể không phục.

Hiện tại y đã quá phục.

Bây giờ y đã bắt đầu cảm thấy lão già không có vẻ khả ố như lúc nãy, thậm chí còn có chỗ muốn dễ thương ra.

Chẳng qua, y vẫn còn không thể không hỏi:

- Nếu Tây Môn Xuy Tuyết quả thật không ở Giang Nam, cũng không ở Trung nguyên, vậy thì y đi tới chỗ quỹ quái nào?

- Y đúng là đi tới một chỗ quỹ quái.

Tư Không Trích Tinh nhìn nhìn Ngưu đại tiểu thơ, Ngưu đại tiểu thơ nhìn nhìn Tư Không Trích Tinh, hai người hầu như hỏi cùng một lúc: - Cái chỗ quỹ quái này có phải là ở tái ngoại?

- Đúng vậy.

- Cái chỗ quỹ quái này có phải là Hoàng Thạch Trấn? - Đúng vậy.

Ngưu đại tiểu thơ nhìn nhìn Tư Không Trích Tinh, Tư Không Trích Tinh nhìn nhìn Ngưu đại tiểu thơ, hai người đều ngớ mặt ra.

Cuối cùng, người mở miệng ra đầu tiên không phải là đàn bà, mà là đàn ông, Ngưu tiểu thơ đang bặm miệng lại.

- Tây Môn Xuy Tuyết tuy ra ngoài chỉ uống toàn nước lã, và thức ăn đơn giản, nhưng y là một người rất giảng cứu, và rất biết hưởng thụ.

Tư Không Trích Tinh hỏi dò lão già:

- Lần này y vì lý do gì rời khỏi cái sơn trang rộng ngàn mẫu, phồn hoa đô thị đó, bôn ba ngàn dặm, đến một nơi quỹ quái hoa không thơm, chim không hót, ngay cả thỏ cũng không ỉa?

Không có tiếng trả lời, nhưng lại có tiếng hỏi:

- Ngươi có biết y bôn ba ngàn dặm, vì một kẻ trước giờ chưa quen biết, mà báo thù không?

- Hình như tôi có nghe qua.

- Chuyện này, không những Tư Không Trích Tinh có nghe rồi, trong giang hồ hầu như ai ai cũng đã có nghe qua.

- Y từng vì Nhất Đao Trấn Cửu Châu Triệu Cương, ngựa không ngừng vó đi ba ngày ba đêm, tới giết Dương Quy Bát Đao Hồng Đào.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Ngọc Liên Hoàn Dương Quy Bát Đao của Hồng Đào, chiêu nào chiêu nấy độc địa vô cùng, ít có để lại mạng nào sống sót dưới lưỡi đao, còn Triệu Cương là người y vốn chưa bao giờ quen biết gặp mặt.

Tư Không Trích Tinh thở ra một hơi:

- Có thể thấy, cái vị vô tình đại kiếm khách của chúng ta, thường thường hay vì một lý do không có lý do, đi làm những chuyện đó.

Y hỏi lão già:

- Lão nói y là một người rất tuyệt không? - Không tuyệt.

Câu trả lời của lão già lại rất tuyệt.

- Mỗi người đều thường thường làm vài chuyện không có đầu có đuôi, ngay cả ngươi cũng không ngoại lệ.

- Lần này Tây Môn Xuy Tuyết đến Hoàng Thạch Trấn, có phải là vì một lý do không đầu không đuôi không?

- Đúng vậy.

- Lần này y cũng vì một người. Lão già nói:

- Chẳng qua, lần này y phá lệ một lần thế thôi. - Phá lệ gì?

- Phá lệ của chính y đặt ra. - Tôi còn chưa hiểu.

- Y xuất thủ, trước giờ rất ít khi vì bạn bè, bởi vì y hầu như không có bạn bè, dù y có bạn bè, cũng chẳng có ai muốn y giúp đở.

Lão già nói:

- Vì vậy, y xuất thủ, hầu như đều vì một người không quen biết. - Tôi cứ tưởng y thường thường xuất thủ vì chính mình.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Cả đời tôi chưa từng thấy ai chỉ biết có mình mình như y. Y giải thích thêm: - Chỉ biết có mình, chính là ích kỹ.

Lão già bật cười.

Tư Không Trích Tinh xem thường Tây Môn Xuy Tuyết, trong giang hồ, rất có nhiều người biết, chỉ vì Tây Môn Xuy Tuyết xem thường y.

- Không chừng ngươi nói đúng, có điều lần này, ta biết y chẳng vì mình, cũng chẳng vì người lạ.

Lão già nói:

- Lần này, y vì một người bạn.

Tư Không Trích Tinh ực ly nước lã xuống cổ họng như ực ly rượu, y cười nhạt hỏi:

- Cái vị kiếm thần đại gia của chúng ta cũng vì một người bạn đi làm chuyện đó sao?

- Ngẫu nhiên cũng làm.

- May mà bạn bè y không nhiều. Tư Không Trích Tinh lạnh lùng nói:

- Y giết người còn gấp trăm số lần y kết bạn. - Không chừng còn không chỉ gấp trăm. Lão già nhịn cười nói: - Bởi vì bạn bè của y rất có thể chỉ có một người. - Người bạn đó dĩ nhiên là Lục Tiểu Cẩu.

- Cái tên Lục Tiểu Cẩu, dĩ nhiên cũng là Lục Tiểu Kê, Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Trùng, Lục Tiểu Quỹ, Lục Tam Đản.

Lão già nói:

- Cũng phải có bao nhiêu đó đản mới gom lại thành được một con người Lục Tiểu Phụng.

Ngưu đại tiểu thơ nãy giờ đang ngồi rất yên tĩnh, hình như là một đại tiểu

thơ con nhà khuê các vậy.

Có điệu nàng ta bỗng nhảy nhổm lên, giống như một con mèo cái bị người ta đạp phải đuôi, trừng mắt nhìn lão già, chỉ trừng một cái, bỗng nhiên lại ra chiều ôn nhu ngồi xuống, ôn nhu ngậm miệng lại, một câu cũng không nói, một chữ cũng không thốt ra.

Chúng ta có thể xưng tụng nàng ta, lần này, nàng ta còn không đánh lấy một cái rắm.

Đánh rắm là do một người khác.

- Lão nói Tây Môn Xuy Tuyết vì Lục Tiểu Phụng bôn ba ngàn dặm tới cái nơi chim không đẻ trứng Hoàng Thạch Trấn?

Tư Không Trích Tinh hỏi lão già thần bí: - Có phải lão đánh rắm không?

- Không phải.

Lão già lấy bộ điệu của một kẻ khiêm nhượng ra nói với Tư Không Trích Tinh: - Trước mặt ngươi, ta không có ngay cả tư cách để đánh rắm, dù có rắm để đánh, cũng phải nhịn vào trong bụng, nếu hiện giờ có người đang đánh rắm, không phải là của ta đâu.

Không phải lão ta đánh rắm, dĩ nhiên là Tư Không Trích Tinh.

o O o

Chính lúc này, Tây Môn Xuy Tuyết đang đẩy cửa bước ra.

Ngoài cửa là một "dãy cát óng ánh như vàng", một vầng trăng sáng rỡ. Tư Không Trích Tinh bắt đầu ăn mạn đầu.

Y ăn mạn đầu, bởi vì bụng y đã đói, đói muốn chết người, y đang vận dụng trí não, bụng y thường hay đói.

Có điều y vận dụng trí não kiểu nào đi nữa, y vẫn nghĩ không ra, lão già đang ngồi trước mặt mình là ai, làm sao lại biết được những chuyện đó.

Dù y có vận dụng trí óc đủ để cho y ăn ba vạn tám ngàn cái mạn đầu, y cũng

còn chưa nghĩ được ra.

Nhưng lão già lại nghĩ ra được trong đầu y đang nghĩ gì, không những vậy, còn nhận ra được y là ai.

- Tư Không tiên sinh, bây giờ có phải ngài nên mời cái vị cô nương xinh đẹp này ăn một tý thức ăn không nhạt nhẻo lắm không?

Tư Không Trích Tinh xém chút nữa là nhảy dựng lên. - Ngươi nói gì? Tư Không tiên sinh là ai?

- Tư Không tiên sinh không chừng không phải là một người.

Lão già không để cho Tư Không Trích Tinh nổi giận lên, lập tức nói tiếp:

- Tư Không Trích Tinh không chừng là cả trăm cả ngàn cả vạn người, bởi vì cái vị Thâu Vương này có tài dịch dung tinh diệu nhất thiên hạ, không ai bì kịp.

Lại là bản cũ soạn lại.

Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên! Bản cũ không có đạo lý, làm sao mà thành cũ được.

Huống gì, những câu nịnh nọt của lão già cứ liên tục nổ ra, lốp bốp không ngừng: - Ta biết ngươi không phải Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì ta biết y ở tái ngoại.

Lão già nói:

- Ta biết ngươi là Tư Không Trích Tinh, chỉ vì ta biết, ngoài Tư Không Trích Tinh ra, không có người thứ hai nào có thể giả trang thành Tây Môn Xuy Tuyết được, cũng chẳng có ai dám làm.

Tư Không Trích Tinh bật cười, y bắt đầu phát giác ra, lão già thần bí này càng nhìn càng thấy dễ thương. Vấn đề là, lão già này rốt cuộc là ai?

- Cái vấn đề này còn chưa giải quyết được, dù Tư Không Trích Tinh có là con ngựa, mông đít của y được xoa ba vạn tám ngàn cái, y vẫn nhất định không buông tha lão già này được.

Vì vậy y nhất định phải hỏi:

- Bây giờ lão đã biết tôi là ai, tôi có thể biết lão là ai được không?

Câu trả lời của lão già thần bí làm người ta giật nãy mình lên, lão ta trả lời thẳng băng: - Có thể.

- Có thể?

Tư Không Trích Tinh hình như không tin vào lỗ tai của mình: - Có thể thật sao?

- Thật.

Lão già trả lời thật gọn ghẽ: - Ta đã nói có thể, là có thể.

- Vậy thì lão có thể nói cho tôi biết bây giờ không?

Câu trả lời của lão già thần bí lại làm người ta giật bắn lên, bởi vì lão ta trả lời: - Không thể.

- Không thể?

Tư Không Trích Tinh nhìn lão già, hai tròng mắt muốn rớt xuống đất: - Tại sao lại không thể?

- Bởi vì ngay cả chính ta cũng không biết mình là ai, làm sao ta nói cho ngươi nghe được!

- Trên đời này, còn người nào có thể nói cho tôi biết, lão là ai không? - Đại khái còn có một người.

- Ai?

- Là bà lão ngồi trong góc đó.

o O o

Bà lão lúc nào cũng chỉ có bao nhiêu đó dáng điệu, không chừng bà ta còn

chưa già lắm, không chừng bà ta đã già rồi, không chừng bà ta là người rất dễ nhìn, không chừng bà ta không dễ nhìn lắm.

Một người đàn bà có phải là một bà già hay không, chẳng có liên quan gì đến câu chuyện, bà lão này cũng không biết là đẹp là xấu, là trẻ là già, có điều bất kể ra sao, nhìn thấy bà ta ngồi an tĩnh, thái bình, quy cũ ở một góc lầu rất an toàn đó, dù là một người trước giờ chưa hề thấy đàn bà bao giờ, cũng biết bà ta là một bà lão.

Tư Không Trích Tinh nãy giờ không hề xem bà ta không phải là một bà lão. Ba ngôi sao.

Ý tứ của ba ngôi sao, thường thường là ba ngôi sao.

Có điều hiện tại, Tư Không Trích Tinh bỗng nhiên phát giác ra, bà lão này không hẳn là một bà lão.

Y không thấy có chỗ gì nhìn thấy được, nhưng y cảm giác được ra.

... Lục Tiểu Phụng khám phá ra ngụy trang của y, cũng nhờ vào thứ cảm giác đó. Tư Không Trích Tinh hiểu rõ cái đạo lý đó.

Y biết lần này, người đang ngồi đối diện với y, không phải là một người, mà là một ngôi sao.

Những ngôi sao như Lục Tiểu Phụng, Tây Môn Xuy Tuyết, Bạch Vân Thành Chủ vậy.

Một ngôi sao cũng như chính y.

Đợi đến lúc y biết cái ngôi sao mình đang ngắt đó là ngôi sao nào, y thật tình xỉu xuống.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 17
Đao nước tắm trong trướng lều

N gưu đại tiểu thơ về sau nói với bạn bè: - Hôm đó, tôi chính mắt trông thấy. Nàng ta nói:

- Tôi thấy Tư Không Trích Tinh bước lại trước mặt bà lão, bà lão cong ngón tay, ra dấu cho y đưa đầu lại, thì thầm mấy câu vào bên tai y.

- Rồi sao?

- Rồi sau đó, tôi thấy cái gã Tư Không Trích Tinh giả trang làm Tây Môn Xuy Tuyết cố ý làm ra vẻ tàn bạo đó, bỗng nhiên biến hẳn sắc mặt, trừng hai cặp mắt lớn lên nhìn bà lão, làm như tròng mắt sắp rớt xuống đất.

Ngưu đại tiểu thơ nói. - Rồi sao?

- Rồi sau đó, y ngồi bệt xuống ghế, mồ hôi chảy dầm dề từ trên đầu xuống, cặp mắt trừng trừng, hết nửa ngày mới tỉnh hồn lại, mới đứng dậy đi về chỗ cũ, miệng lầm bầm như đang niệm kinh, chẳng ai biết y đang nói gì.

- Cô cũng không nghe gì sao? - Không.

- Bà lão ấy rốt cuộc là ai?

- Ông không bao giờ nghĩ ra được. Ngưu đại tiểu thơ nói:

- Tôi dám bảo đảm, dù là Gia Cát Lượng có sống lại, nhất định cũng đoán không ra bà lão ấy là ai.

Nàng ta nói:

- Hôm đó, Tư Không Trích Tinh về lại chỗ ngồi của mình, biểu tình trên gương mặt giống như vừa gặp một con quỹ to đầu. Một con quỹ có cái đầu còn lớn hơn cả cái cối xay.
Ngưu đại tiểu thơ nhìn nét mặt của Tư Không Trích Tinh lúc y về lại bàn, nhịn không nổi hỏi: - Có phải ông vừa thấy một con quỹ to đầu không?

- Không.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Tiếc là tôi không gặp, tiếc là nơi đây không có quỹ to đầu.
- Tiếc? Tiếc nghĩa là sao?

- Tiếc nghĩa là, tôi thà gặp một con quỹ to đầu còn hơn. Ngưu tiểu thơ hạ giọng hỏi: - Không lẽ bà lão đó còn đáng sợ hơn con quỹ to đầu? - Hừ.

- Bà ta là ai? - Hừ.

- Hừ nghĩa là gì?

- Hừ có nghĩa là, dù tôi có biết cũng không thể nói. Tư Không Trích Tinh nói: - Huống gì, tôi chẳng biết gì cả.

- Ông đang nói dối. Ngưu đại tiểu thơ nói:

- Lần này tôi nhận ra rõ ràng, ông đang nói dối. Lần này Tư Không Trích Tinh ngay cả hừ cũng không. Ngưu đại tiểu thơ cố ý thở ra:

- Không ngờ danh tiếng lẫy lừng như Thâu Vương Chi Vương Tư Không Trích Tinh lại là một người như vậy, không những biết nói xạo, còn là tên nhát gan, người ta chỉ bất quá thì thầm vào tai y vài câu, y đã sợ muốn thụt đầu vào như con rùa, ngay cả rắm còn không dám đánh một cái.

Tư Không Trích Tinh bỗng nhiên đứng dậy, toét miệng nhìn nàng ta cười một cái, và nói: - Tái kiến.

Hai tiếng ấy còn chưa thốt xong, người y đã biến mất tăm mất dạng.

Ngưu đại tiểu thơ đứng đần mặt ra nơi đó, tức tối cả nửa ngày, ngớ mặt cả nửa ngày, mà chẳng biết làm gì hơn.

Tư Không Trích Tinh muốn đi, có ai cản được y? Có ai rượt theo kịp y? Ngưu đại tiểu thơ thần thông quảng đại cách mấy, cũng chỉ có nước trừng mắt nhìn.

Nàng ta thật tình tức giận muốn chết luôn.

Cái gã ăn trộm vặt này rõ ràng đã chịu theo nàng tới Hoàng Thạch Trấn, bây giờ y bỏ đi rồi, có tức giận cũng chẳng ích lợi gì, trừ tức mình ra còn tức ai được nữa?

Cặp vợ chồng thần bí kia còn đang ngồi trong góc lầu, không biết đang lãi nhãi nói gì, lâu lâu còn quay đầu lại nhìn nàng ta cười cười. Ngưu đại tiểu thơ rốt cuộc chịu không nổi nữa.

Nàng ta bỗng nhảy lên như một con châu chấu, lớn bước qua bên đó. Qua đó rồi, Ngưu đại tiểu thơ lại càng thêm tức giận.
Cái lão già mặt mày vàng vọt ốm yếu, và cái bà lão lưng còng đó, ăn còn hơn cả hai con ngựa. Càng tức hơn nữa là, ngựa chỉ ăn cỏ, bọn họ ăn, không phải cỏ, mà cũng không phải đồ trơn.

Bọn họ ăn toàn đồ ưa thích của những kẻ thân thể tráng kiện, ăn uống khỏe mạnh. Ngưu đại tiểu thơ của chúng ta tấu xảo lại là một người thân thể tráng kiện, ăn uống khỏe mạnh, không những vậy, nàng ta còn đang rất đói bụng.

Càng làm cho người ta tức giận là, hai cái lão rùa đen ấy chẳng hề mời nàng ta ngồi, không những vậy, ngay cả dáng điệu muốn mời cũng không thấy đâu.

Vì vậy, Ngưu đại tiểu thơ bỗng nhiên hạ ngay quyết tâm, cái vị Ngưu đại tiểu thơ này mà đã hạ quyết tâm, chuyện gì nàng ta cũng làm được.

Nàng ta bỗng nhiên ngồi xuống, ngồi ngay chỗ Tư Không Trích Tinh vừa ngồi, cầm đôi đũa lên, bắt đầu ăn, không những vậy, còn ăn rất bạo, không chút khách khí.
Bà lão còng lưng kinh ngạc nhìn nàng ta, nhìn cả nửa ngày, nhịn không nổi thở ra một hơi:

- Thời buổi này quả thật là biến đổi, hồi thời chúng ta còn con gái, có như vậy đâu. - Thời bà còn con gái ra sao?

Ngưu đại tiểu thơ vẫn không ngừng đũa.

- Thời đó, dù có người mời chúng ta ăn tý gì, chúng ta còn không dám động đũa. - Thời đó bà thật tình không động đũa?

Ngưu đại tiểu thơ chớp mắt:

- Thời đó, không lẽ bà ăn bằng tay?

Lão già bật cười, bà lão trừng mắt nhìn, Ngưu đại tiểu thơ nằm phục trên bàn cười ngặt nghẽo, quên nhai cả miếng thịt vịt.

Nàng ta bỗng nhiên phát giác ra, hai lão rùa đen này cũng không phải khả ố như lúc nãy mình tưởng tượng.

Không ngờ, bà lão bỗng nhiên làm một chuyện nàng ta không thể chịu nổi.

Bà ta bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, không những vậy còn làm ra dáng điệu rất đồng tình, rất ôn nhu, nói với nàng ta:
- Tiểu cô nương, cô cũng nên hiểu chuyện một tý, không nên buồn khổ quá như vậy.

- Tôi buồn khổ?

Ngưu đại tiểu thơ hình như cảm thấy kinh ngạc quá, bất ngờ quá: - Ai nói tôi buồn? Tôi chẳng buồn tý nào.

Bà lão hình như còn kinh ngạc, bất ngờ hơn: - Cô không khổ? Cô không khổ tý nào sao? - Tại sao tôi phải buồn?
Ngưu đại tiểu thơ hỏi:

- Lão thái thái, không lẽ bà không nhận ra tôi là người rất hiểu chuyện lắm sao? Lão thái thái chỉ thở ra, không nói gì nữa.

Ngưu đại tiểu thơ cũng không nói gì, nàng ta đang chuẩn bị ăn tiếp, có điều, bỗng nhiên nàng ta nuốt không trôi nữa.

Giữa lão già và bà lão thần bí đó, hình như có thứ gì làm cho nàng ta nuốt không trôi.

Thứ gì đó dĩ nhiên chỉ là cảm giác. Một thứ cảm giác vô cùng kỳ quái, thậm chí có thể hình dung ra, đó là thứ cảm giác kỳ quái muốn chết người.

Vì vậy, Ngưu đại tiểu thơ buông đũa xuống: - Lão thái thái.

Nàng ta nói:

- Lúc nãy bà khuyên tôi không nên buồn khổ? - Hỷ.

Bà lão không nói gì, chỉ thở ra.

- Vậy thì, xin hỏi lão thái thái, có phải tôi có lý do phải buồn khổ lắm không? - Hỷ, ta cũng chẳng biết.

Lão thái thái nói:

- Thời buổi này thay đổi quá, chuyện gì cũng đổi, ta cũng chẳng biết chuyện đó còn làm cho người ta buồn khổ nữa nay không.

Bà ta thở ra nói:

- Ta chỉ biết là, lúc ta còn con gái, nếu gặp phải chuyện như vậy, không những đau khổ lắm mà còn đi đâu đó một mình ngồi khóc thút thít cả mười ngày nửa tháng.

Ngưu đại tiểu thơ thình lình quýnh quíu lên: - Lão thái thái, chuyện đó rốt cuộc là chuyện gì? Lão thái thái không trả lời, hỏi lại:

- Cô có biết Tây Môn Xuy Tuyết đã tới Hoàng Thạch Trấn rồi không? - Tôi vừa mới nghe.

- Cô có biết y vì lý do gì lại đó không? - Y lại đó tìm Lục Tiểu Phụng.

Ngưu đại tiểu thơ nói:

- Bởi vì, y rốt cuộc cũng còn coi Lục Tiểu Phụng là bạn bè. - Cô sai rồi.

Lão thái thái nói:

- Không phải y đi tìm Lục Tiểu Phụng, bởi vì trên đời này không còn ai tìm được Lục Tiểu Phụng.
- Tại sao?

Ngưu tiểu thơ càng quýnh lên: - Tại sao?

- Bởi vì một người sống, sẽ không đi tìm người chết. Lão thái thái nói:

- Một người còn sống mà đi tìm người chết, chỉ còn nước phải chết theo. Bà ta nói: - Tây Môn Xuy Tuyết không phải đi tìm chết, y đi báo thù cho Lục

Tiểu Phụng. ... Lục Tiểu Phụng đã bị chết ở Hoàng Thạch Trấn, tin tức đó chắc chắn sẽ được truyền bá vô cùng nhanh chóng ra khắp giang hồ.

Hai vị lão tiên sinh và thái thái hiển nhiên không phải là kẻ nói dối, nếu không làm sao dọa được Tư Không Trích Tinh?

Ngưu tiểu thơ cũng không biết mình làm sao xuống được tửu lầu, lại càng không nhớ mình phản ứng ra sao lúc nghe tin tức đó.

Nàng chỉ biết bây giờ nàng đang ngồi trên một cây cổ thụ cao chót vót, không những vậy, còn khóc thê thảm, khóc tràng giang đại hải.

Thời này và thời kia cũng vậy thôi, bất kể là thời buổi nào, một người thiếu nữ có một tình cảm bình thường thôi, sẽ ngồi đó mà đau lòng vì một người đàn ông nàng ta yêu mến.

Ngưu đại tiểu thơ làm chuyện gì xem ra cũng không bình thường lắm, nhưng về phương diện tình cảm, nàng ta nhất định không khác một thiếu nữ bình thường nào khác.

Nước mắt nàng ta khóc ra, dĩ nhiên so với người khác cũng không ít hơn.

o O o

Vẫn là cao nguyên cát vàng, gió lốc.

Hoàng Thạch Trấn hình như là một nơi bị thời gian quên bẵng, không chừng, người trong Hoàng Thạch Trấn cố ý quên bẵng đi thời gian.

Bất kể là bị thời gian quên đi, hay quên đi thời gian, giữa hai thứ đó, có một chỗ giống nhau: bất biến.

Hoàng Thạch Trấn không biến đổi đi tý nào.

Lúc Tây Môn Xuy Tuyết đi vào Hoàng Thạch Trấn, y cũng giống như Lục Tiểu Phụng, người y thấy đầu tiên, chính là một con đường bần cùng, và một người cùng cực muốn chết đi được.
Cái người cùng cực muốn chết đi được đó dĩ nhiên chính là gã Hoàng Tiểu Trùng tự xưng là đệ tử Cái bang đời thứ hai mươi ba.

Lúc Hoàng Tiểu Trùng vừa thấy Tây Môn Xuy Tuyết, cặp mắt y sáng rực lên, như lúc y gặp Lục Tiểu Phụng.

Chỉ tiếc Tây Môn Xuy Tuyết không phải là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi thăm y khách sạn ở đâu, còn Tây Môn Xuy Tuyết thì đưa cặp mắt lạnh lẽo nhìn y đăm đăm.

Ánh mắt lạnh như băng đó, như hai lưỡi kiếm sắc bén, xuyên thấu vào tâm khảm của Hoàng Tiểu Trùng. Y rụt rè hỏi:

- Ông muốn tìm khách sạn?

Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời. Chẳng qua, có lúc, yên lặng cũng là một thứ trả lời. Đối với một người quen đoán nét mặt người khác như Hoàng Tiểu Trùng, Tây Môn Xuy Tuyết yên lặng có nghĩa là đã trả lời.

Căn nhà gỗ nhỏ tý xíu phía sau tiệm tạp hóa của Lại Nhãn, cũng không hề biến đổi, vẫn là một chiếc giường gỗ, trên giường vẫn trải một tấm vải trắng, điều duy nhất không giống là, tấm vải trắng đó rất sạch sẽ mới mẻ, như y phục trên người của Tây Môn Xuy Tuyết vậy.

Ánh mắt của Hoàng Tiểu Trùng nhìn tới cặp mắt của Tây Môn Xuy Tuyết, ánh mắt của Tây Môn Xuy Tuyết nhìn tới tấm giấy màu đỏ trên giường, chính là tấm giấy đề rõ giá tiền vật dụng, tá túc phòng ở.

Hoàng Tiểu Trùng muốn tìm trong biểu tình trên gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết một chút gì có thể đoán được, nhưng biểu tình trên gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết là một tấm băng lạnh ngàn năm, vừa lạnh vừa cứng, kiếm còn đâm không thủng huống gì là cặp mắt?

Vì vậy Hoàng Tiểu Trùng chỉ còn nước cười giả lả, nói:

- Đây là nơi duy nhất có thể tá túc được trong Hoàng Thạch Trấn, công tử không vừa lòng sao?

- Dĩ nhiên là vừa lòng rồi, nơi đây ngoài bao ăn bao ngủ, chuyện gì cũng hầu hạ chu đáo, sao lại không vừa lòng được?

Người trả lời dĩ nhiên không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì giọng trả

lời rất cao mà thánh thót, rõ ràng là giọng của một người đàn bà.

Tùy theo tiếng nói, bà chủ tiệm tạp hóa của Lại Nhãn đi õn ẽn vào một hơi.

Bà ta nở nụ cười thật phong tao, ngoe nguẩy thân hình đi lại trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết, nói: - Công tử ...
Không những giọng nói bà chủ bỗng khựng lại, nụ cười trên mặt bà ta cũng biến đâu mất tiêu.
Tuyết, gặp phải ánh mặt trời ấm áp, dĩ nhiên sẽ tan ra, nhưng một khối băng lạnh cứng cả ngàn năm sẽ không bị tan, không những không tan, còn làm cho ánh mặt trời bỗng lạnh hẳn ra, bỗng biến mất cả màu sắc.

Gương mặt lạnh lẽo của Tây Môn Xuy Tuyết, đã làm bà chủ chịu hết muốn nổi, y chẳng thèm nhìn bà chủ một nửa con mắt, quay người lại đi ra ngoài, câu nói của bà chủ, còn cách nào tiếp tục cho được? Nụ cười của bà ta làm sao không biến đâu mất tiêu?

- Công tử ... Công tử ...

Hoàng Tiểu Trùng chạy theo Tây Môn Xuy Tuyết, không ngớt hô hoán. Tây Môn Xuy Tuyết như một người điếc, y lừng lững đi ra khỏi tiệm tạp hoá. Đối với Hoàng Tiểu Trùng, đó cũng không khác gì là một câu trả lời.

Hoàng Tiểu Trùng thất vọng cực kỳ, y đưa mắt nhìn Vương Lại Nhãn và bà chủ ra vẻ không làm cách gì hơn, đang tính mở miệng mắng chửi Tây Môn Xuy Tuyết một phen.

Y vừa mở miệng ra, cả người bỗng cứng lại, cặp mắt nhìn trừng trừng ra khung cửa. Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết đi ra rồi, bỗng nhiên quay trở lại.

Gương mặt của bà chủ, thoáng chốc lại tươi lên như một đóa hoa đang nở.

Chỉ tiếc là Tây Môn Xuy Tuyết rốt cuộc cũng là Tây Môn Xuy Tuyết, y vẫn không thèm nhìn bà chủ lấy nửa mắt, ánh mắt của y, không phải đang nhìn một người, mà là đang nhìn một thứ đồ.
Bàn tay của y, cũng thò ra chỗ y đang nhìn.
Đấy là một cây hỏa pháo làm hiệu.
Bàn tay trái y thò ra lấy hỏa pháo, ngón tay bên kia búng một cái, một thỏi

bạc văng ra rớt trên quầy.

Động tác của Tây Môn Xuy Tuyết, tự nhiên là làm cho bọn bà chủ nổi tính hiếu kỳ lên. Bọn họ bất giác đi theo ra ngoài cửa.

Tây Môn Xuy Tuyết mua hỏa pháo làm gì?

Câu hỏi đó chỉ trong thoáng chốc đã được trả lời.

Bởi vì bàn chân của Tây Môn Xuy Tuyết vừa đạp ra tới con đường cái của Hoàng Thạch Trấn, hỏa pháo trong tay y đã "hiu" lên một cái, bay thẳng lên không trung.

Những đốm lữa vừa bùng lên sáng rỡ thành đóa hoa, trong chốc lát đã bị gió cát thổi bay mất tăm mất dạng.
Chẳng qua, tăm dạng của Tây Môn Xuy Tuyết, bọn bà chủ vẫn còn biết, bởi vì, y không hề rời khỏi Hoàng Thạch Trấn.

Không những y không hề rời khỏi Hoàng Thạch Trấn, y còn ngồi xuống trên một tảng đá bên vệ đường, như một nhà tăng nhập định, như một tảng băng quanh năm không gặp ánh nắng mặt trời.

Mắt trời đã lặn, phương tây đỏ rực lên một màu hoàng hôn. Hoàng hôn chiếu trên màu áo trắng y phục của Tây Môn Xuy Tuyết, hình như cũng nhuốm luôn màu đỏ au.

Gió càng thổi mạnh. Có điều, tiếng gió không lấp nổi tiếng vó ngựa đang chạy gấp rút lại.

Khoái mã chạy như bay, mà ngừng cũng lẹ.

Vừa đến chỗ Hoàng Thạch Trấn chừng hai mươi trượng, hai chục con ngựa ngừng vó lại, người ngồi trên ngựa không nói tiếng nào lẳng lặng nhảy xuống, hai chục con ngựa bao quanh thành một khoảng trống vuông vắn.

Bọn họ là ai? Bọn họ đến đây có chuyện gì?

Đấy là những câu hỏi đang nằm trong đầu bọn bà chủ.

Hai chục người vừa nhảy xuống ngựa, lập tức tiến hành công tác rất thuần

thục, thuần thục như bọn họ đã từng làm vậy từ nhỏ tới lớn.

Vì vậy câu hỏi trong đầu bọn bà chủ, không đầy một tuần trà đã có câu trả lời. Câu trả lời không phức tạp tý nào: bọn họ đang dựng một cái lều lên.

Vải lều trắng như tuyết, còn trắng hơn cả y phục trên người của Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì y phục của y, bây giờ đã bị gió cát của Hoàng Thạch Trấn thổi mấy tiếng đồng hồ liên tục thành vàng khè.
Lại có tiếng vó ngựa vang lên.
Lần này, tiếng vó ngựa hình như chỉ có một con độc nhất.
Hai chục người đó, vừa dựng xong lều đàng hoàng rồi, lập tức nhảy lên ngựa lẳng lặng bỏ đi.

Trong lớp bụi mịt mù của hai chục con ngựa đó, một chiếc xe ngựa đang chạy lại. Người đang đánh xe, cũng ăn mặc như những người kia, kình trang một màu đen tuyền.

Xe ngựa chạy một mạch tới trước lều, sau xe có bốn gã đại hán cũng kình trang màu đen nhảy xuống, bốn người nhảy xuống đất cùng một lúc, bởi vì trên người bọn họ đều có đòn gánh.
Trên đòn gánh có một thùng gỗ, trong đó có hơi nóng không ngớt bốc ra.
Bọn họ khiêng cái thùng gỗ lớn đó vào lều.
Lúc bốn gã đại hán đi ra, trên tay chỉ còn thừa đòn gánh. Bọn họ cũng không nói một lời nào, nhảy vào lại trong xe, gã đánh xe lại đưa roi lên đánh một cái, ngựa lập tức xoay đầu lại, xe chạy trở về đường cũ.
Chính ngay lúc đó, lại có hiện tượng mới lạ xảy ra.

Rõ ràng là chỉ có một cổ xe chạy trở ra, nhưng bỗng nhiên lại biến thành tiếng động của hai cổ xe ngựa đang chạy
- Bọn họ đang làm bùa phép gì vậy?
Gã ăn mày Hoàng Tiểu Trùng thật tình nhịn không nổi cất tiếng hỏi.
- Ngươi hỏi ta?
Bà chủ nhìn ăn mày:
- Vậy thì ta phải đi hỏi ai?
Bà chủ cũng chẳng cần hỏi ai, bởi vì bà ta đã thấy hai cổ xe đang chạy ngược chiều qua.

Hiện tượng quái lạ đó, chẳng qua vì có thêm một cổ xe nữa tới Hoàng Thạch Trấn thế thôi.

Gã đánh xe trên cổ xe ngựa này cũng ăn mặc in hệt như gã đánh xe bên cổ xe vừa rồi, hiển nhiên cũng cùng một bọn với nhau.

Cổ xe ngừng lại đúng vào vị trí cổ xe vừa rồi đã ngừng. - Ngươi xem lần này ai lại đây?

Gã ăn mày nhìn bà chủ hỏi, biểu tình trên gương mặt của y, làm ra vẻ đã biết trong xe có thứ gì vậy.

- Ngươi cho là trong đó lại có thùng gỗ nữa sao? Ngươi cho ngươi là Thiên Lý Nhãn hay Gia Cát sống lại đấy sao?

Bà chủ hỏi.

- Làm sao bà biết tôi cho là trong đó có thùng gỗ? Gã ăn mày hỏi.

- Bởi vì ta cũng ngu giống như ngươi. Bà chủ nói.

Bà chủ nói mình ngu là có lý do, bởi vì bà ta đã thấy những người trong xe bước ra là ai.

Không phải là những người mặc áo đen. Không phải là những người mặc kình trang, mà là những thiếu nữ phong tư kiều diễm.

Bốn cô thiếu nữ, hai cô hai tay cầm hai cây đuốc, một cô hai tay ôm một bộ y phục trắng toát, còn một cô hai tay ôm một tấm khăn tắm.

Bốn cô vừa vào trong lều, cổ xe ngựa lập tức chạy đi. Còn căn lều thì sáng rực lên.

Bất cứ căn lều nào, có bốn cây đuốc để bốn góc, đều phải sáng rực rỡ lên, huống gì một căn lều trắng toát như vậy.

- Ta biết đám người này lại đây làm gì.
Gã ăn mày dở giọng tự đắc nói. - Ngươi biết? Ngươi biết thật sao? Bà chủ hỏi.

- Tôi biết, tôi biết thật mà. - Bọn họ lại đây làm gì?

- Bọn họ lại đây dựng buồng tắm lên.

Bà chủ đưa tay lên, tính gõ vào dầu ăn mày, nhưng bàn tay bà ta không gõ vào đầu của gã, không phải vì gã tránh né, mà là bà ta bỗng hiểu ra, bà ta hiểu ra không phải gã ăn mày đang trêu chọc mình. Những người này quả thật đến đây để làm buồng tắm. Vì vậy bà ta mở to mắt ra, mở to miệng ra hỏi:

- Y quả thật là Tây Môn Xuy Tuyết sao?

- Nói thừa, trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai không nói không rằng xông thẳng vào Hoàng Thạch Trấn như vậy?

Gã ăn mày nói.

- Đúng, trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai thích sạch sẽ, không chịu ở trong khách sạn hào hoa duy nhất của Hoàng Thạch Trấn do ta làm chủ này?

Ông chủ tiệm tạp hóa bỗng nhiên biến thành thông minh hẳn ra.

- Đến Hoàng Thạch Trấn, ăn hết một ngày bụi cát, trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra, còn ai nghĩ đến chuyện tắm rữa, thay đổi y phục?

Gã ăn mày càng lộ vẻ đắc ý.

Cặp lông mày của bà chủ bỗng cau lại. - Sao vậy bà?

Gã ăn mày hỏi.

- Còn làm sao! Ngươi không thấy Tây Môn Xuy Tuyết đem bao nhiêu người đó lại Hoàng Thạch Trấn sao?

Gã ăn mày bật cười, y nói:

- Bà yên tâm, Tây Môn Xuy Tuyết mà ỷ đông người thủ thắng, y chẳng phải là Tây Môn Xuy Tuyết đâu. Tây Môn Xuy Tuyết mà là Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì trước giờ y chỉ hành động có một mình.

- Nhưng mấy tên mặc áo đen ngươi giải thích sao đây?

- Những tên đó chỉ là nô bộc hầu hạ y thôi. Về phương diện đó, Tây Môn

Xuy Tuyết là một tên công tử hào hoa, không phải là một tay kiếm hiệp.

Do đó, cặp lông mày của bà chủ lại dương ra thoải mái.

Bọn người mặc áo đen quả nhiên lại đây dựng phòng tắm cho Tây Môn Xuy Tuyết, bởi vì sau khi mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa, Tây Môn Xuy Tuyết bèn đứng dậy bước vào lều.

- Chúng ta đi thôi.

Ông chủ tạp hóa thấy Tây Môn Xuy Tuyết bước vào lều, bèn quay lưng lại tính về tiệm.

- Đi? Các ngươi muốn đi thì đi trước đi. Bà chủ nói.

- Tại sao? Không lẽ bà muốn nhìn trộm Tây Môn Xuy Tuyết tắm? Gã ăn mày mở to cặp mắt lên hỏi.

- Ngươi thông minh thật. Bà chủ cười nói: - Đoán một cái là trúng ngay. - Tắm rửa có gì mà coi? Ông chủ tiệm tạp hóa hỏi:

- Người khác tắm thì chẳng có gì, một tay kiếm khách như Tây Môn Xuy Tuyết tắm thì lại là quang cảnh rất thú vị.

Ông chủ tiệm tạp hóa chau mày một cái, quay người bỏ đi. - Chờ một chút.

Gã ăn mày bỗng nhiên nói.

- Sao? Không lẽ ngươi cũng muốn xem trộm Tây Môn Xuy Tuyết tắm? - Ha, ngươi nghe thử.

Gã ăn mày nói.

Tiếng vó ngựa, một người đang cưỡi ngựa lại.

Ông chủ tiệm tạp hóa nhìn nhìn gã ăn mày, gã ăn mày nhìn nhìn bà chủ, bà chủ nhìn nhìn ông chủ tiệm tạp hóa.

Cũng không trách bọn họ nhìn nhau, lều đã dựng lên đàng hoàng, buồng tắm chuẩn bị xong xuôi, y phục đem lại đầy đủ, bốn cô thị tỳ cũng đã lại, người

kỵ sĩ này còn lại đây làm gì nữa?

Chẳng mấy chốc, đã thấy ngựa phi lại, đã thấy kỵ sĩ trên lưng ngựa. Người cưỡi ngựa không phải là một đại hán mặc áo đen, mà là một thiếu nữ mặc áo hoa sặc sỡ.

Cô thiếu nữ này cho ngựa chạy lại gần lều, nhảy xuống ngựa, xông vào trong. Nàng ta chỉ vào một chốc lát, đã chạy trở ra. Lúc trở ra, nàng ta không nhảy lên ngựa, mà lại kéo cương ngựa sải bước đi về hướng bọn bà chủ đang đứng.

- Khách hàng của bà đang lại đó. Gã ăn mày nói với bà chủ.

- Khách hàng gì?

- Căn phòng rách nát sau tiệm của bà, hôm nay có người lại tá túc rồi đó. - Sao ngươi biết?
- Bà không thấy cô ta bước vào lều lập tức trở ra sao? Nhất định là cô ta xin ở tạm một góc lều của Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng bị y đuổi ra. Tây Môn Xuy Tuyết nhất định đã lùa cô ta qua cái khách sạn hào hoa có một không hai ở Hoàng Thạch Trấn này.
- Từ lúc ngươi gặp Tây Môn Xuy Tuyết tới giờ, y nói với ngươi được mấy tiếng?
Ông chủ tiệm tạp hóa hỏi.
- Không một câu nào.
- Vậy ngươi cho rằng Tây Môn Xuy Tuyết sẽ phí hơi sức ra nói cho cô ta biết cái khách sạn hào hoa của ta sao?

Gã ăn mày gãi đầu mấy cái, nói:

- Không đẩy cô ta qua đó cũng không đúng, Hoàng Thạch Trấn cũng chỉ có một cái khách sạn đó, nếu cô ta muốn ở qua đêm, nhất định hôm nay ông sẽ có khách hàng.

Ông chủ tiệm tạp hóa không trả lời y, vì thiếu nữ đã đến sát bọn họ. - Tính ở trọ phải không?

Gã ăn mày vừa thấy cô thiếu nữ xinh đẹp đã sáng rỡ cặp mắt lên. - Đúng vậy, chẳng qua, đó chỉ là chuyện thứ hai.

- Tôi biết chuyện thứ nhất của cô là chuyện gì. Gã ăn mày càng cười tươi rói.

- Ngươi biết thật sao?

- Dĩ nhiên, người đi tìm chỗ ở trọ, thường thường là những kẻ đã đi một đoạn đường thật xa, trong bụng nhất định là đói meo, chuyện đầu tiên của họ là muốn ăn cái gì trước đã, do đó chuyện thứ nhất của cô nhất định là muốn biết nơi nào có đồ ăn, đúng vậy không?
- Sai rồi.
- Sao?
- Thứ nhất, ta có muốn ăn, cũng chỉ ăn đồ ta nấu, thứ hai, trước khi ta lại đây, ta đã ăn no nê rồi.
- Vậy thì chuyện thứ nhất của cô là chuyện gì?
- Ta lại đây chuyển lời.

- Chuyển lời? Chuyển lời của ai?

- Chuyển lời dùm cho Tây Môn Xuy Tuyết.

Gã ăn mày nói không ra lời, y chỉ há hốc mồm ra. - Y muốn cô chuyển lời gì?

Bà chủ mở miệng hỏi.

- Vừa rồi ta vào lều, bà biết y nói gì không? - Nói gì?

Gã ăn mày hỏi. - Y nói: Đi chỗ khác.

- Vậy thì cô bỏ lại đây, y có chuyển lời gì đâu. Gã ăn mày nói.

- Có.

- Có? Tôi không hiểu. Gã ăn mày gãi đầu.

- Ngươi hiểu bây giờ đây. Bởi vì y nói đi chỗ khác, không phải là nói ta đi chỗ khác, mà là nói các người đi chỗ khác.

- Làm sao cô biết y không phải nói cô đi chỗ khác? Làm sao y biết bọn tôi mà nói đi chỗ khác, cô vào lều của y cơ mà?

- Đúng vậy, có điều, ta vào lều không có chuyện gì sai, người coi trộm kẻ khác tắm mới là sai.

Cô Thiêu nữ nhìn bà chủ nói:

- Y muốn chuyển lời lại các người, tuy chỉ nói là đi chỗ khác, nhưng ý tứ trong ba chữ đó cũng có nghĩa là, muốn ta lại đây nói với các người, đừng đi nhìn trộm người đang tắm.
- Cô là gì của y?
Bà chủ hỏi:
- Cô là con giun trong bụng của y sao? Nếu không, sao cô biết ý của y ra sao?
- Dĩ nhiên là ta biết.
- Tại sao?
- Bởi vì ta là bạn của y, Tây Môn Xuy Tuyết trước giờ chưa hề đuổi bạn bè.
Bà chủ không nói gì nữa, ông chủ tiệm tạp hóa và gã ăn mày không nói gì nữa. Sau khi nhìn thấy tấm giấy màu đỏ đề giá tiền trong căn phòng gỗ nhỏ xíu đó, cô thiếu nữ nói với bà chủ:

- Ta sẽ trọ ở đây, bà muốn giao tiền trước phải không? - Dĩ nhiên.

Gã ăn mày nói.

- Ta không hỏi ngươi, rốt cuộc ai là chủ nơi đây? Gã ăn mày câm miệng lại.

Bà chủ nhận năm chục đồng xong, đưa mắt ra hiệu cho gã ăn mày, quay người đi ra khỏi phòng.

- Chờ một chút. Thiếu nữ gọi.

- Sao? Không lẽ còn muốn chuyển lời cho Tây Môn Xuy Tuyết nữa sao?

- Kỳ quái, sao bà biết hay thế?

... Có phải thật là lời của Tây Môn Xuy Tuyết không? Gã ăn mày bất giác gãi đầu liền liền, nói:

- Có phải cô nói, cô vào lều, y chỉ nói có ba chữ đi chỗ khác với cô không? - Đúng vậy, nhưng ba chữ đó, bao gồm biết bao là ý nghĩa, ngươi có hiểu không? - Làm sao tôi hiểu được? Tôi nhận thấy cô quả thật là người vô lý

cực kỳ.

- Bây giờ ngươi mới biết sao? Ngươi biết ta tên gì không? Tên ta là Ngưu Nhục Thang, cái tên đã đủ vô lý quá đi rồi phải không?

Gã ăn mày không nói gì nữa.

- Ngươi nghe đây, Tây Môn Xuy Tuyết nói rằng, những người trong trấn này, ngày mai lúc mặt trời mọc, mọi người ai ai cũng phải thay phiên nhau lại lều của y, y có chuyện muốn hỏi từng người.

- Y cho mình là ai? Hoàng đế sao? Gã ăn mày hỏi.

- Đúng vậy, bây giờ y là hoàng đế của cái tiểu trấn này. Ngưu Nhục Thang nói.

- Còn như bọn ta không lại thì sao? Bà chủ hỏi.

- Không lại? Không lại cũng được, chẳng qua, nếu không lại, chỉ sợ sau này không qua không lại được nữa thôi.

- Tại sao?

- Người không có chân, làm sao đi đứng?

o O o

Ánh mặt trời làm cho bụi cát càng chói mắt. Ánh mặt trời cũng làm cho căn lều ngoài Hoàng Thạch Trấn chiếu rực rỡ cả lên, phía trước lều vén lên một khoảng trống, có thể nhìn vào thấy một cái bàn, bên cạnh bàn có hai người đang ngồi.

Một người gương mặt lạnh lẽo là Tây Môn Xuy Tuyết, người kia mặt mày sáng rỡ tươi cười trông thật xinh đẹp là Ngưu Nhục Thang.

Trên bàn có đồ ăn, đồ ăn điểm tâm. Trên bàn cũng có rượu, rượu mạnh.

Ngưu Nhục Thang đưa ngón tay chỉ một bóng người đang đi từ Hoàng Thạch Trấn lại, nói: - Đến rồi! Đến rồi.

Gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết vẫn lạnh lẽo không một tý biểu tình. Ngưu Nhục Thang hình như không để ý đến cái vẻ lạnh lẽo đó, nàng ta vẫn cất giọng thánh thót nói:

- Hôm qua tôi tự một mình chủ trương, bảo tất cả mọi người trong Hoàng Thạch trấn lại đây, ông xem, bây giờ người thứ nhất đã lại rồi đó.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn chưa mở miệng. Cử động duy nhất của y là bàn tay từ từ đưa ly rượu lên miệng nhấp nhấp.

- Bọn họ lại đây rồi, tôi sẽ đại biểu ông, hỏi bọn họ tin tức của Lục Tiểu Phụng đang ở đâu, ông xem có được không?
Vẫn còn chưa mở miệng.
- Chẳng qua tôi phải nói trước, những lời tôi sẽ nói đây, đều là ý kiến của ông, nếu có chuyện gì xung đột, bọn họ muốn dở trò gì ra, thì ông phải lãnh chuyện đó mới xong đấy.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn chưa nói gì, ánh mắt lạnh lẽo của y đang nhìn người bước vào lều.

- Ai lại đó?

Ngưu Nhục Thang hỏi.

Người này nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, vừa chạm vào cặp mắt lạnh như hai mủi tên của y, lập tức vội vã nhìn qua Ngưu Nhục Thang ở bên kia.

- Tôi họ Triệu, tên là Triệu Hạt Tử.

- Cặp mắt ngươi không mù, tại sao lại tên là Triệu Hạt Tử?

- Chuyện này vô lý sao? Cũng giống cô nương thôi, cô không có mùi canh thịt bò gì, cũng chẳng có vẻ là tô canh nóng hổi, tại sao lại gọi là Ngưu Nhục Thang?

- A, cái miệng của ngươi thật đáo để, ta chẳng đấu khẩu với ngươi, bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi nghe cho rõ đây, ta hỏi ngươi câu nào, không phải là ta nói, mà là cái vị Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp này nói đấy, ngươi phải thật thà trả lời, nếu không, hừ hừ, nếu tên ngươi cũng giống như người của ngươi thì không hay lắm đâu đấy.

- Cô nương muốn hỏi chuyện gì?

- Không phải ta hỏi, vị Tây Môn đại hiệp này muốn hỏi. - Vâng.

- Được, ta hỏi ngươi, ngươi gặp qua Lục Tiểu Phụng chưa? - Có gặp.

- Ở đâu?

- Ở dây, ở Hoàng Thạch Trấn. - Được, y đang ở đâu?

- Chết rồi. - Chết rồi?

Ngưu Nhục Thang mở to cặp mắt ra, há hốc mồm ra. Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết chẳng có tý biểu tình gì. - Ngươi không gạt ta đấy chứ?

Giọng nói của Ngưu Nhục Thang có vẻ run rẩy. - Nếu cô không tin, cô thử hỏi những người lại sau. - Dĩ nhiên là ta không tin.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ai mà tin Lục Tiểu Phụng chết được? Ông có tin không?

Ngưu Nhục Thang nhìn Tây Môn Xuy Tuyết, lấy giọng run rẩy ra hỏi lại: - Ông có tin không?

Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời, ánh mắt của y đang nhìn chăm chú vào một người nữa đang bước vào.

Người này là gã ăn mày.

Sau đó là ông chủ tiệm tạp hóa, sau đó là bà chủ. Bọn họ nói qua nói lại cũng đều nói rằng: - Lục Tiểu Phụng chết rồi.

Ngưu Nhục Thang có tin không?

- Tôi không tin, còn có một người nữa, nếu y cũng nói Lục Tiểu Phụng chết rồi, không chừng tôi còn tin.

- Ai?

Bà chủ trước khi ra còn hỏi. - Sa đại hộ.

Sa đại hộ không lại, chỉ có một đứa ở trong nhà của y lại.

Đứa ở trình lên tấm thiệp đại khái nói ngưỡng mộ đại danh của Tây Môn Xuy Tuyết, muốn mời y lại ăn cơm tối nay.

Ngưu Nhục Thang xem xong tấm thiệp nói gì, vừa tức giận vừa nóng nảy, bỗng nhiên nàng ta lấy trong người ra ba cái đồng hồ cát.

Nàng ta đặt ba cái đồng hồ cát trên bàn, nói với đứa ở: - Ngươi thấy ba cái đồng hồ cát này chứ?

Đứa ở gật đầu.

- Cái đầu tiên, cát rớt xuống hết phía dưới, là lúc ngươi về tới chỗ Sa đại hộ, ngươi hiểu chưa?

Đứa ở gật đầu.

- Cái thứ hai, ta chờ cái thứ nhất rớt hết xuống rồi, sẽ đổ cái thứ hai, cát rớt xuống hết rồi, chính là lúc Sa đại hộ lại đây, ngươi có hiểu không?

Đứa ở gật đầu.

- Còn cái thứ ba đấy à, nếu Sa đại hộ lại rồi, chẳng có gì cả, nếu y chưa lại, cái thứ ba này còn chưa rớt xuống hết, cái đầu của Sa đại hộ chẳng còn thấy đâu, ngươi có tin vậy không?

- Tôi tin, tôi tin.

- Vậy thì ngươi mau mau chạy về nhà thôi, bây giờ ta bắt đầu đổ cái đầu tiên đây. Đứa ở sợ quá gương mặt không còn tý máu, y chạy như bay ra như một con chó dại.

o O o

Cái đồng hồ đầu tiên đã rớt hết cát xuống bên dưới, Ngưu Nhục Thang nhìn Tây Môn Xuy Tuyết một cái nói: - Thằng ở chắc đã về tới nhà rồi chắc?

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng nói gì, cặp mắt cũng chẳng nhìn tới đồng hồ.

Ngưu Nhục Thang lại đổ cái đồng hồ cát thứ hai. Bàn tay nàng ta cầm đồng hồ hình như có vẻ run rẩy.

Có phải nàng ta sợ Sa đại hộ sẽ lại đây? Có phải nàng ta sợ y cũng nói rằng Lục Tiểu Phụng đã chết rồi?

Bất kể nàng ta đang sợ hay không, phải lại đây vẫn là phải lại đây thôi.

Sự thực, như những hạt cát đang rơi xuống, từng chút từng chút một thành hình dạng phía dưới.

Cái đồng hồ thứ hai cũng sắp rớt hết xuống dưới.

Tuốt đằng xa, cái bóng của Sa đại hộ đang vội vả chạy lại. Cả thân hình của Ngưu Nhục Thang cũng rung lên từng cơn.

Tây Môn Xuy Tuyết lần này phát giác ra Ngưu Nhục Thang đang rung rẩy, y mở miệng nói: - Trấn tĩnh.

Hai tiếng lạnh lẽo ấy lại có cái công hiệu của ấm áp, làm cho Ngưu Nhục Thang ngừng lại không run nữa.

Ngưu Nhục Nhang quả thật bình tĩnh ra, nàng ta lấy giọng trầm tĩnh hỏi Sa đại hộ đang bước vào lều:
- Ngươi là Sa đại hộ?
- Đúng vậy, người trong trấn đều gọi ta là Sa đại hộ.
- Đúng vậy, ngươi quả thật rất giống một tên đại hộ.
- Cô nương quá khen.
- Ta không khen gì ngươi, làm đại hộ, nhất định là kẻ thức thời vụ, những kẻ không thức thời vụ, làm sao thành đại hộ ở cái xứ này?

Sa đại hộ đang cười, y chỉ biết cười. Ngưu Nhục Thang lại nói:

- Chẳng qua, từ đây về sau, ngươi còn làm đại hộ hay không, cũng không phải là chuyện phải nhất định.

- Sao? Tại sao vậy?

- Bởi vì còn phải xem, bây giờ ngươi vẫn còn là kẻ thức thời vụ hay không. - Không thức thời vụ, tôi có đứng ở đây đâu?

- Vậy thì tốt, bây giờ ta đại diện cho Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp hỏi ngươi một câu, ngươi phải thành thật trả lời.

- Câu gì? Có phải là cái câu đã hỏi mọi người trong trấn hôm nay không? - Ngươi đã biét vậy, thì cứ trả lời thẳng ra thôi.

- Tôi phải trả lời ra sao? Sa đại hộ hỏi.

- Cứ chiếu sự thực trả lời.

- Chiếu sự thực trả lời? Chiếu sự thực các người có tin đâu!

Gương mặt của Ngưu Nhục Thang đã biến đổi, biến thành trắng bệch ra. Nàng ta mở miệng mà nói không ra lời.

Một giọt lệ từ từ tích tụ ở khóe mắt, rốt cuộc chầm chậm lăn xuống gò má. Nàng ta lại mở miệng ra, nghẹn ngào hỏi: - Có phải ông nói ... y đã ... y đã chết rồi phải không?

Giọng nói của Sa đại hộ bỗng nhiên trở thành rất lạnh lùng, y nói: - Đúng vậy, đã chết rồi!

Ngưu Nhục Thang nói không ra lời, hai bàn tay của nàng ta đã đưa lên úp vào mặt mình.

Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết bỗng hỏi một câu: - Ngươi có chứng cứ?

- Có.

o O o

Chứng cứ tốt nhất, dĩ nhiên là đi xem thi thể của Lục Tiểu Phụng. Muốn xem thi thể của Lục Tiểu Phụng, dĩ nhiên phải lại tiệm quan tài. Đấy là lời nói của Sa đại hộ.

Người chết đều phải đem chôn, tại sao thi thể lại đem vào tiệm quan tài?

Bởi vì không có người thu liệm, người trong Hoàng Thạch trấn không đem đi chôn. Đấy cũng là lời nói của Sa đại hộ.

Sa đại hộ nói xong, tiệm quan tài cũng đã thấy trước mặt, hình như y đã tính đúng, nói xong chuyện là sẽ đến nơi, không thiếu một câu, không dư một câu.

Triệu Hạt Tử hình như đã sớm dự đoán bọn họ sẽ lại, hừ lên một tiếng, nói:

- Tôi nói các người không tin, Sa đại hộ nói các người đều tin. Hỷ, đúng là sự thực cũng dựa vào quyền uy thế lực. Y nói rất có đạo lý, tiếc là lời nói của y cũng như không, bởi vì bao nhiêu người ở đó, chẳng ai để ý gì đến y, chỉ sải bước tiến vào tiệm quan tài.
Ngưu Nhục Thang kỳ này quả thật khóc ròng, không những khóc, còn khóc lớn lên. Thật ra, nhìn thấy quan tài, nhìn thấy linh vị trên quan tài, có ai mà không đau lòng?

Ngay cả gương mặt lạnh lẽo của Tây Môn Xuy Tuyết cũng tựa hồ thay đổi chút xíu. Bởi vì trên linh vị, có viết hàng chữ: Cố hữu Lục Tiểu Phụng.

Tây Môn Xuy Tuyết lại mở miệng ra, y nói, vẫn là đơn giản hai chữ: - Mở ra.

- Tôi biết sẽ có người lại nhìn mặt, vì vậy tôi vẫn chưa đóng đinh lại. - Mở ra.

Tây Môn Xuy Tuyết nói, vẫn chỉ là hai chữ.

Triệu Hạt Tử nhìn Sa đại hộ một cái, hai người vội vã khiêng nắp quan tài đặt xuống đất. Ngưu Nhục Thang lại càng khóc to tiếng hơn.

Triệu Hạt Tử bỗng nhiên nhìn Ngưu Nhục Thang nói:

- Cô cứ khóc vậy, có chắc là người nằm trong đó là Lục Tiểu Phụng mà cô nói không?

Ngưu Nhục Thang ngừng khóc, nàng ta mở to mắt nhìn Triệu Hạt Tử. Một hồi lâu, nàng ta mới từ từ bước lại quan tài.

Ngưu Nhục Thang nhìn người chết trong quan tài kỹ càng một hồi, nàng ta nhìn mặt của y, nhìn vết đao trước ngực của y.

Sau đó, nàng ta bỗng cười sằng sặc lên.

Nàng ta ngẩng đầu lên cười, đưa ngón tay ra chỉ vào mặt Triệu Hạt Tử nói: - Ngươi thật là có ý tứ, còn nói y không phải Lục Tiểu Phụng ...

Tiếng cười của nàng ta bỗng biến thành thê lương.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn thi thể của Lục Tiểu Phụng một hồi thật lâu, biểu tình trên gương mặt của y không hề thay đổi.
Y nhìn đăm đăm cho đến lúc tiếng cười thê lương của Ngưu Nhục Thang biến thành tiếng khóc, từ tiếng khóc biến thành tiếng nấc nghẹn ngào, y mới mở miệng, nói hai chữ: - Đóng lại.

Quan tài đã đóng lại rồi, Ngưu Nhục Thang cũng đã hết khóc lóc, Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên lại nói hai chữ: - Xuống đây.

Tây Môn Xuy Tuyết nói hai chữ đó, đầu không ngẩng lên. Người ngẩng đầu là Ngưu Nhục Thang, Triệu Hạt Tử và Sa đại hộ.

Bọn họ ngẩng đầu lên, lập tức thấy một người, thân hình đang đu ngược tòn teng ngoài cửa sổ, quay mặt vào trong.

Cái mặt ấy bỗng nhiên biến mất, người đó vừa bò vừa lăn từ phía trên xuống: gã ăn mày. Triệu Hạt Tử buột miệng nói:

- Ngươi núp bên ngoài làm gì thế? Tính ăn trộm quan tài sao?

- Câm mồm ngươi đi. Ta ăn trộm quan tài làm gì? Nếu có ăn trộm, cũng chỉ là cho ngươi đấy thôi.

- Vậy thì ngươi đang tính làm gì vậy?

- Tôi chẳng làm gì cả, tôi chỉ lại đưa thiệp mời. - Thiệp mời? Cho ai?

- Dĩ nhiên là không phải cho ngươi, cái bản mặt âm dương quái khí của ngươi, ai mà đi mời? Mời vị Tây Môn đại hiệp này đấy.

Nội dung trong thiệp rất đơn giản, chỉ có ba mươi hai chữ:

- Nghe đại hiệp ở xa lại, rất là ngưỡng mộ, thiếp tuy bị đày phương xa, cũng không thể không có lòng thành kính, trưa mai tiệc trà, mời chàng thưởng cố.

Chỉ có ba mươi hai chữ đó mà Tây Môn Xuy Tuyết sẽ lại sao?

Dĩ nhiên là không. Y lại đây tìm Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng chết rồi, y phải tìm ra nguyên nhân cái chết của chàng, công đâu đi uống trà.

Có điều, y vẫn đi.

Bởi vì, trên thiệp còn có một hàng chữ:

- Nguyên nhân cái chết của Lục đại hiệp, thiếp có biết chút đỉnh.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân

Hồi 18
Tiệc Không Phải Là Tiệc Có Hảo Ý

Nếu muốn biết trong giang hồ ai là người không biết lễ mạo, câu trả lời sẽ rất là đơn giản: Tây Môn Xuy Tuyết.
Một người trước giờ không muốn mở miệng, dĩ nhiên là không biết nói những lời khách sáo.
Vì vậy nếu nói một cách nghiêm chỉnh, chỉ cần hiểu rõ con người của Tây Môn Xuy Tuyết, không ai sẽ cho y là một người không biết lễ mạo.
Do đó, trong giang hồ, chỉ còn lại một người duy nhất không biết lễ mạo.
Đó là Ngưu Nhục Thang.
Không những nàng ta không biết lễ mạo, mà còn không đếm xỉa gì đến lễ mạo.
Bởi vì nàng ta vừa gặp Cung Tố Tố, lập tức đã dở giọng hạch hỏi người ta ra nói:
- Ngươi biết nguyên nhân cái chết của Lục Tiểu Phụng?
Nếu muốn nói người nào có hàm dưỡng nhất trong giang hồ, phải kể tới Cung Tố Tố trong đó.

Bởi vì Cung Tố nghe Ngưu Nhục Thang hỏi vậy, mà không thấy bà ta tức giận gì,
mặt mày cũng không thay đổi, biểu tình vẫn lãnh đạm cao quý như lúc nào.
Bà ta chỉ thở ra một hơi dài nói:
- Một người giỏi giang như vậy, tại sao lại phải bị chết yểu?
- Ai giết y?
Ngưu Nhục Thang hỏi.
Cung Tố Tố lại thở ra một hơi dài nói:
- Lục Tiểu Phụng là người tôi rất ngưỡng mộ, bây giờ lại chết ở Hoàng Thạch Trấn này, làm tôi đau lòng không tả được.
- Nói đến chuyện đau lòng, người đau lòng nhất phải là tôi mới đúng.
Ngưu Nhục Thang nói.
- Tại sao?
- Không lẽ bà không biết liên hệ giữa tôi và y?
Ngưu Nhục Thang nói:
- Bà mau mau nói cho tôi biết, ai giết y? Tôi nhất định sẽ báo thù cho y.
- Ai giết y? Ai mà giết được Lục Tiểu Phụng? Giết được Lục Tiểu Phụng, chỉ có
người thân nhất của y, là người y không hề đề phòng đến.
- Là ai?
- Cô sẽ biết ngay bây giờ. Tôi đã sai người đem những người đó lại, bọn họ còn
chưa lại, tại sao mình không uống vài ly rượu, đưa tiễn anh linh của Lục đại hiệp?
Cung Tố Tố lại thở ra một hơi dài, nâng ly lên, uống cạn một hơi.
Ngưu Nhục Thang cũng nâng ly lên uống cạn một hơi.
Ngay cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng dùng động tác nhanh nhẹn ít khi thấy y làm, ực
một hơi cạn ly rượu. Uống xong, y bỏ ly rượu xuống bàn.
Lúc này, bàn tay phải y đang cầm ly rượu.
Lúc này, động tác của y là bỏ ly rượu xuống mặt bàn.
Lúc này, tấm màn phía sau lưng y bỗng bay ra một người.
Một người trong tay cầm một thanh kiếm, một người đàn bà.
Trong khoảnh khắc lúc Tây Môn Xuy Tuyết bỏ ly rượu xuống bàn, chính là lúc đâm
lén y tốt nhất, bởi vì y vừa mới uống rượu xong, sức chú ý còn chưa tập trung, không
những vậy còn đang bỏ ly xuống, bàn tay phải động tác còn đang lỏng lẻo.
Người đàn bà này tựa hồ đã tính đúng vào chuyện chỉ đánh một phát là trúng.

Nàng ta lầm.
Nếu Tây Môn Xuy Tuyết dễ dàng bị đâm trúng như vậy, y đã không phải là Tây
Môn Xuy Tuyết từ lâu, y đã là một người chết.
Người chết không biết cử động, Tây Môn Xuy Tuyết biết.
Thân hình của Tây Môn Xuy Tuyết, chỉ cần dựa vào cái sức đặt ly rượu xuống, đã
hướng về bên phải tà tà bay ra.
Người đàn bà hành thích y đâm một nhát không trúng, chẳng thèm đuổi theo, nàng
ta đứng đó, đứng ngay giữa sảnh đường, đối diện với Tây Môn Xuy Tuyết.
Tây Môn Xuy Tuyết vẫn đứng lạnh lùng ở đó, nhìn nàng ta với cặp mắt như không
nhìn thấy gì cả.
Cung Tố Tố đứng dậy, lớn tiếng la mắng:
- Cung Bình, ngươi tính làm gì thế?
- Tôi nghe Tây Môn Xuy Tuyết kiếm thuật đã luyện đến mức độ không dùng kiếm,
tôi muốn lãnh giáo một phen.
- Hừ, ta xem ngươi không muốn sống nữa thì phải.
Ngưu Nhục Thang nói.
Cung Bình chẳng thèm nhìn Ngưu Nhục Thang đến nửa con mắt, cặp mắt nhìn
đăm đăm vào Tây Môn Xuy Tuyết, nói:
- Rút kiếm đi thôi.
- Ta xem ngươi quả thật hết muốn sống rồi.
Ngưu Nhục Thang nói:
- Ngươi dám khiêu khích Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm? Ngươi có biết hậu quả sau
khi y rút kiếm ra không?
Cung Bình vẫn không thèm để ý đến nàng ta.
Ngưu Nhục Thang lại nói:
- Ngươi chết chắc rồi.
Cung Bình cười nhạt nói:
- Chuyện nào cũng có ngoại lệ của nó.
Nói xong câu đó, nàng ta đâm ra liên tiếp hai mươi bốn chiêu kiếm.
Thân hình của Tây Môn Xuy Tuyết liên tiếp biến đổi hai mươi bốn tư thế, sau đó,
ánh kiếm lóe lên một cái.
Không ai thấy Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm ra sao, cũng chẳng ai thấy Tây

Môn Xuy
Tuyết đâm vào Cung Bình như thế nào, bọn họ thấy chỉ là một ánh kiếm lóe lên.
Sau đó, Cung Bình ngã gục xuống.

o O o

Cung Bình ngã xuống đất kêu lên một tiếng, tiếp theo đó là tiếng cười của Sa đại hộ.
- Hảo kiếm pháp.
Sa đại hộ vừa vỗ tay, vừa bước từ ngoài vào.
- Tây Môn Xuy Tuyết đã đạt đến mức độ không dùng kiếm, quả thật danh bất hư
truyền.
Phía sau Sa đại hộ, còn có bà chủ, ông chủ tiệm tạp hóa, và gã ăn mày Hoàng Tiểu
Trùng.
Ông chủ tiệm tạp hóa nhìn Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang, nói:
- Thật ra, ta đã biết hung thủ là ai từ lâu.
- Là ai?
Ngưu Nhục Thang hỏi.
Ông chủ cười cười không trả lời, người trả lời là bà chủ:
- Thật ra y chẳng biết ai là hung thủ.
- Làm sao bà biết là tôi không biết ai là hung thủ?
- Ông mà biết, ông còn không nói ra ngay?
- Nói ra ngay? Nói ra ngay, làm sao tôi còn sống nhăn tới bây giờ?
Gã ăn mày bây giờ bỗng xen vào:
- Ông không sợ hung thủ giết ông bịt miệng sao?
- Giết ta bịt miệng? Như vậy y không sợ bị bại lộ ra sao?
- Rốt cuộc ai là hung thủ?
Ngưu Nhục Thang hỏi rà tới.
- Hung thủ rất có nhiều người.
Câu nói ấy ở ngoài cửa vọng vào.
- Tại sao?
Gã ăn mày hỏi Triệu Hạt Tử là người đang bước vào.
- Tại sao? Hung thủ càng nhiều, tiệm quan tài của ta càng làm ăn thịnh vượng
thêm, ha ha ha ha.

Gương mặt lạnh lẽo của Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên thoáng qua một nụ cười
nhạt, y mở miệng ra nói, không những vậy còn nói không ít:
- Hung thủ có rất nhiều người.
Một câu nói như vậy, dĩ nhiên là làm cho mọi người nghe muốn giật nãy mình lên.
Vì vậy, ngay cả Ngưu Nhục Thang cũng cùng một bọn, đứng ngớ mặt ra ở đó, bao
nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về Tây Môn Xuy Tuyết.
Ngưu Nhục Thanh nhịn không nổi cất tiếng hỏi:
- Là những ai?
- Y.
Tây Môn Xuy Tuyết chỉ vào Sa đại hộ.
- Y.
Tây Môn Xuy Tuyết chỉ vào ông chủ, rồi lại chỉ vào bà chủ, Triệu Hạt Tử, gã ăn
mày, nói liền một mạch bốn chữ "y".
- Còn nữa.
Tây Môn Xuy Tuyết bỗng nhiên lại thêm hai chữ.
- Còn nữa?
Ngưu Nhục Thang mở to mắt ra nhìn.
- Bà ta.
Tây Môn Xuy Tuyết chỉ vào Cung Tố Tố.
Trong sảnh đường bỗng nhiên có tiếng cười vang dội lên.
Tiếng cười dĩ nhiên không phải là từ Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang, mà
là những hung thủ Tây Môn Xuy Tuyết đã chỉ mặt ra.
Bọn họ cười rất đắc ý, điều làm cho Ngưu Nhục Thang kinh ngạc là, chỉ có bao
nhiêu người đó, Tây Môn Xuy Tuyết nhất định sẽ thu thập được cả bọn, tại sao bọn họ
còn cười lên như vậy? Không lẽ bọn họ đều không phải là hung thủ mới cười như vậy?
Câu hỏi ấy đã được trả lời ngay lập tức.
Bởi vì Cung Tố Tố đã ngưng bặt tiếng cười, bà ta nói:
- Tây Môn Xuy Tuyết, ngươi đoán đúng lắm, mỗi người trong Hoàng Thạch Trấn
này, đều là hung thủ đã giết Lục Tiểu Phụng.
- Chỉ rất tiếc.
Bà chủ nói:

- Ngươi biết cũng hơi muộn.
- Không, không muộn tý nào cả.
Triệu Hạt Tử nói.
- Tại sao lại không muộn?
Gã ăn mày hỏi.
- Bởi vì vừa đúng lúc vào ngủ trong quan tài của ta.
Biểu tình trên gương mặt của bọn họ đều biến thành ra rất khoái trá.
Còn gương mặt trước giờ không thay đổi của Tây Môn Xuy Tuyết, bây giờ bỗng biến
khác hẳn ra.
Không những biến đi, mồ hôi còn chảy ra dầm dề trên trán.
Ngưu Nhục Thang thấy biểu tình trên gương mặt của Tây Môn Xuy Tuyết, nàng ta
cũng biến hẳn sắc mặt, há hốc mồm ra, ma chẳng nói được tiếng nào.
Cung Tố Tố nhìn Ngưu Nhục Thang, cười đắc ý nói:
- Chắc cô muốn hỏi, trong rượu có độc hay không, có đúng không?
Ngưu Nhục Thang càng mở tròn to mắt lên.
- Ta nói cho cô nghe, trong rượu có độc.
Cung Tố Tố càng cười đắc ý.
Gã ăn mày bước lại trước mặt Ngưu Nhục Thang, thò tay ra béo vào má nàng ta
một cái, cười hi hi nói:
- Bây giờ có phải càng lúc cô càng không thấy gì trước mặt không?
Gã ăn mày lại vỗ nhẹ hai cái vào hai bên má nàng ta, nói:
- Cô còn đắc ý gì nữa không? Cô còn có lời nói gì của Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp
để chuyển lại không, cứ việc nói cho bọn ta nghe.
Ngưu Nhục Thang loạng choạng bước lại chỗ Tây Môn Xuy Tuyết, chỉ bước có hai
bước, nàng ta ngã ầm xuống, ngón tay nàng ta vừa chạm vào mủi giày của Tây Môn
Xuy Tuyết.
Bàn tay yếu đuối không có tý sức lực gì của nàng ta, một cái đụng nhẹ không có gì,
mà làm như là bốn lạng đẩy ngàn cân, đẩy Tây Môn Xuy Tuyết bổ nhào ra.
Tiếng cười đắc ý, lại vang lên cả sảnh đường.
o O o
Trên một con đường phố náo nhiệt phồn hoa, trong một quán rượu đang làm ăn tấp
nập, còn ai đi chú ý đến một cặp vợ chồng già nua?

Tuy không có ai chú ý, tuy lão già và bà lão đang ngồi trong một góc, bọn họ nói
chuyện với nhau cũng rất nhỏ.
Lão già chau mày lại, nhìn bà lão, nói:
- Bây giờ bà đi Hoàng Thạch Trấn sao?
- Bây giờ không đi, còn đợi lúc nào?
- Dĩ nhiên là đợi sự tình rõ ràng hết rồi mới đi.
- Tôi sợ là trễ quá.
- Làm sao mà trễ được?
- Đợi đến lúc vụ án này phá xong, tiểu bằng hữu của chúng ta chỉ sợ bị hại mất.
- Tây Môn Xuy Tuyết cũng bị hại sao?
- Chính là vậy.
- Y mà bị hại? Bà nói chuyện gì cho mới mẻ tý xíu đi.
- Ông cho là buồn cười lắm sao?
- Chẳng buồn cười tý nào. Bà đừng quên rằng, Liễu Như Cương chết trong Hoàng
Thạch Trấn, Lục Tiểu Phụng cũng chết trong Hoàng Thạch Trấn.
Lão già càng chau tít lông mày lại. Lão ta bỗng nhiên đứng dậy.
Bà lão nắm tay lão ta lại hỏi:
- Ông tính làm gì thế?
- Làm gì nữa? Tới Hoàng Thạch Trấn chứ làm gì.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 19
Nụ Cười Thần Bí Của Bà Lão

T rong các tiêu cuộc của mười ba tỉnh nam bắc, nếu tổng tiêu đầu của Trung
Nguyên tiêu cuộc là Bách Lý Trường Thanh đứng ra nói rằng, tiêu cuộc của ông ta chỉ là một cái tiêu cuộc nhỏ bé, thì ông ta có ý nói là, phóng tầm mắt ra khắp thiên hạ, cũng tìm không ra một tiêu cuộc nào khác có thể gọi là lớn.
Mười ba tỉnh nam bắc còn có tiêu cuộc nào xưng là đệ nhất? Không có cái nào cả,
bởi vì tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc là Bách Lý Trường Thanh

cũng chỉ nói, Trung Nguyên tiêu cuộc là đệ nhị thôi.
Trung Nguyên tiêu cuộc có bao nhiêu phân cuộc trong mười ba tỉnh? Điều đó e
rằng chính Bách Lý Trường Thanh cũng đếm không ra.
Phân cuộc quá nhiều, danh tiếng quá nổi. Bao nhiêu đó cũng quá đủ cho Bách Lý
Trường Thanh suốt ngày ở nhà trồng hoa nuôi ngựa, hưởng phúc thanh nhàn.
Thật ra, Bách Lý Trường Thanh đã mười bảy năm nay chưa phải đi bảo tiêu lần
nào. Dù hàng lớn cách mấy, cũng chỉ có phó tổng tiêu đầu là Kim Bằng đi theo bảo
tiêu.
Mười bảy năm qua, tất cả các chuyện lớn nhỏ, Bách Lý Trường Thanh đều giao cho
Kim Bằng xử lý, Kim Bằng trở thành cánh tay mặt của lão, không những vậy, y chưa hề làm chuyện gì sai lầm.
Vì vậy, lúc Kim Bằng báo cáo với lão ta, mọi chuyện đều đã thu xếp ổn thỏa, lão ta
nên gật đầu nghe theo, khoan khoái mà cười lên một tiếng mới phải.
Nhưng lần này, lão ta không cười.
Không những không cười, mà thần sắc còn ra chiều nghiêm trọng hỏi:
- Điều tra hết tất cả rồi đấy chứ?
- Tuyệt đối an toàn.
Kim Bằng nói:
- Vì chuyện này, chúng ta đã chuẩn bị gần một năm nay, nguyên một đoạn đường
phải đi qua, đều đã được chuẩn bị rất an toàn, tổng tiêu đầu có thể an lòng được rồi.
- Mười mấy năm nay, cũng may nhờ có ngươi, trước giờ chưa hề có điều gì sai lầm,
ta cũng rất yên tâm, có điều chuyến này, quá quan trọng đi.
- Tôi cũng biết thế, ba ngàn năm trăm vạn lượng vàng, bao nhiêu là tiền bạc? Làm
bao nhiêu chuyện tám mươi đời cũng không hết.
- Đúng vậy đó, vì vậy chuyến bảo tiêu này nhất định không thể có gì trục trặc, nếu
không, đừng nói ta và ngươi, chỉ sợ nguyên cả sự nghiệp của tiêu cuộc, đều bị tiêu hủy
trong một thoáng chốc. Không những vậy, đây là chuyện chết chém cả nhà

đó.
- Tôi biết, vì vậy mà trong kinh có phái ra Liễu Thừa Phong đại hiệp, bảy tháng
trước đã chiếu theo con đường chúng ta đi mà an bày mọi chuyện ổn thỏa.
- Liễu Thừa Phong bên đó có tin tức gì đem về đây không vậy?
- Cứ mỗi mười năm hôm là ông ta gởi tin tức về.
Kim Bằng nói.
- Đều chỉ là hai chữ.
- Hai chữ gì?
- An toàn.
- Nếu đã an toàn rồi, thì cũng nên khởi hành đi thôi.
Chuyến tiêu này, Bách Lý Trường Thanh thân hành đi theo bảo vệ.
o O o
Ngưu Nhục Thang thật tình nóng ruột quá, cả đời nàng ta chưa hề nóng ruột như
lần này.
Nàng ta thà người ta đem nàng ra một đao chém quách, còn hơn ngồi trong tù, đợi
đến lúc bị đem ra hành hình.
Bởi vì chờ đợi chỉ đem lại sốt ruột, mà sốt ruột chỉ làm cho người ta chịu không nổi.
Thật tình nàng ta chịu không nổi nữa.
Nàng ta đập liều vào bốn bức tường chung quanh, lớn tiếng hô hoán lên.
Trừ tiếng hồi âm dội lại, chỉ có một cặp mắt nhìn nàng ta trừng trừng.
Một cặp mắt lạnh lẽo.
Cặp mắt ấy không chừng cũng không nhìn gì nàng ta, chỉ đang nhìn về khoảng hư
không chỗ nàng ta đang đứng thế thôi.
Tây Môn Xuy Tuyết là một hạng người thế đó, đối với mọi thứ chung quanh y, hình
như y không bị ảnh hưởng một mảy may.
Ngưu Nhục Thang bỗng nhiên ngừng lại không đập vào tường nữa, nàng ta bước lại
đứng trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết.
Nàng ta nhìn trừng trừng vào Tây Môn Xuy Tuyết bằng cặp mắt tuyệt vọng:
- Bọn họ sẽ giết chúng ta phải không?
Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thèm nhìn nàng ta nửa mắt, hình như câu hỏi này không
đáng được trả lời.
- Bọn họ sẽ giết chúng ta phải không?

Ngưu Nhục Thang hỏi lại lần nữa, lần này, nàng ta dùng sức lay hai vai của Tây
Môn Xuy Tuyết.
- Không.
Đấy hình như không phải là lời của Tây Môn Xuy Tuyết, mà là của Ngưu Nhục
Thang lay một hồi mới ra, từ trong bụng lay ra tới cổ họng, từ cổ họng ra tới miệng, lay
ra tới bên ngoài.
Một câu trả lời chẳng có sinh khí gì cả, nhưng lại đem đến hy vọng cho Ngưu Nhục
Thang. Ánh mắt của nàng ta không còn có vẻ tuyệt vọng trong đó, mà đã sáng rỡ lên.
Nàng ta nói:
- Thật không? Bọn họ sẽ không giết chúng ta?
Tây Môn Xuy Tuyết chẳng lắc đầu, cũng chẳng gật đầu.
Nhưng Ngưu Nhục Thang đã cao hứng muốn nhảy múa cả lên, nàng ta lại nói:
- Tôi hiểu ý của ông, ý của ông là, bọn họ bỏ thuốc mê vào trong rượu, chứ không
phải thuốc độc, điều đó có nghĩa là, bọn họ không hề có ý giết chúng ta, đúng không?
- Không đúng… không đúng… không đúng.
Ngưu Nhục Thang tự mình trả lời:
- Nếu như bọn họ không giết chúng ta, tại sao lại giam chúng ta trong này?
...
Đấy hình như là một câu hỏi cần phải suy nghĩ kỹ càng.
Tại sao lại đem Ngưu Nhục Thang và Tây Môn Xuy Tuyết giam lại mà không giết
đi?
Bọn họ đâu có giá trị gì.
Lục Tiểu Phụng đã chết rồi, bọn họ lại đây để trả thù, không giết bọn họ, chỉ có
thêm phần nguy hiểm, không có gì hay cả. Vấn đề này, Ngưu Nhục Thang không thể
nào trả lời được, dù nàng ta có nghĩ bể cả đầu ra, cũng không cách nào trả lời được.
Bởi vì, câu trả lời nằm ở trong đầu của bọn hung thủ.
Tây Môn Xuy Tuyết hình như đã nghĩ tới điểm đó từ lâu, vì vậy y nhắm mắt lại

chẳng thèm nghĩ gì cả.
- Tại sao không giết Tây Môn Xuy Tuyết cho rồi?
Đấy là câu hỏi của Sa đại hộ.
Xem ra, vấn đề này, ngay cả Sa đại hộ cũng không biết luôn.
- Đúng vậy, tại sao không giết Tây Môn Xuy Tuyết cho rồi?
Đấy là câu hỏi của ông chủ tiệm tạp hóa và ông chủ tiệm quan tài.
Cái vấn đề này hình như chỉ có một người biết.
Bởi vì những người hỏi câu đó, đều nhìn về phía một người.
- Nguyên do không giết hắn đi.
Cung Tố Tố đứng dậy nói:
- Là vì kiếm phổ của hắn.
- Kiếm phổ?
Sa đại hộ hỏi:
- Chúng ta còn muốn kiếm phổ của hắn làm gì?
- Ngươi không muốn học một thân kiếm pháp tuyệt thế vô song sao?
- Muốn thì muốn, nhưng bây giờ không muốn nữa.
- Tại sao?
- Bởi vì chúng ta đã sắp biến thành đại phú hào, học kiếm pháp làm quái gì?
- Có tiền rồi, là vũ công gì cũng chẳng thèm luyện nữa sao?
Cung Tố Tố hỏi.
- Bà nói cũng đúng. Bà biết mỗi người chúng ta có thể chia ra được mỗi người bao
nhiêu tiền không?
Sa đại hộ hỏi.
- Ta tính không ra.
- Tôi cũng tính không ra, chẳng qua tôi biết, mỗi người chia tiền ra, xài đến tám
chục đời cũng còn chưa hết.
Sa đại hộ nhìn quanh một vòng rồi nói:
- Có bao nhiêu đó tiền, không đi tiêu cho khoái lạc một phen, còn đi luyện kiếm
pháp làm gì?
Gương mặt như người chết của ông chủ tiệm quan tài, bỗng nhiên có tý máu hiện
ra, hình như y đã biến thành một người khác, từ một người chết biến thành hoàng đế
vậy, y nói bằng một giọng rất hứng khởi:
- Đúng vậy, có tiền rồi, chúng ta chỉ việc tha hồ mà tiêu, lo gì đến chuyện học
kiếm?

- Không những vậy, để Tây Môn Xuy Tuyết ở đó, chúng ta còn có thêm một áp lực
lớn lao.
Sa đại hộ nói.
- Các ngươi yên tâm, cái nhà lao đó, quỹ còn thoát ra không nổi, huống gì một gã
Tây Môn Xuy Tuyết?
Cung Tố Tố nhìn mọi người nói:
- Các ngươi chỉ ham tiền, chẳng thèm kiếm phổ, vậy thì chuyện của Tây Môn Xuy
Tuyết, để cho ta lo liệu vậy.
- Có điều ...
Sa đại hộ muốn nói mà ngừng lại.
- Ngươi sợ hắn bay ra khỏi nhà lao của ta sao? Ngươi cứ yên tâm, chuyện đấy có ta
lo.
- Tại sao lại để cho bà lo? Chuyện này mọi người ai ai cũng phải lo.
Gã ăn mày ba chân bốn cẳng chạy vào nói câu đó.
- Ngươi biết chúng ta đang nói chuyện gì không?
- Chuyện gì?
- Chuyện chúng ta đã nói đi nói lại rồi đó!
- Bọn họ lại rồi sao?
Gã ăn mày gật đầu, nói:
- Bọn họ đã lại.
Bọn họ? Bọn họ là ai?
o O o
Lão già hình như rất quen thuộc với đường xá trong Hoàng Thạch Trấn, lão ta cố ý
đi quẹo qua bên này, lách qua bên kia, đi đến tận đầu bên kia của Hoàng Thạch Trấn,
vừa đúng lúc mặt trời lặn xuống.
- Bà xem, tôi nói có sai đâu?
Lão già nhìn mặt trời lặn nói:
- Tôi đã nói đến Hoàng Thạch Trấn là đúng hoàng hôn, có phải gạt bà đâu?
- Điều đó ông chẳng gạt tôi, có điều ông gạt tôi chuyện khác.
Lão bà nói.
- Chuyện khác? Tôi gạt bà chuyện gì?
- Ông gạt tôi đi qua đi lại oan uổng hết cả nửa ngày trời.
- Vậy thì tôi chẳng phải gạt bà.
Lão già nói:

- Tôi đã nói với bà rồi, đến Hoàng Thạch Trấn là vừa đúng hoàng hôn, bà nói phải
là lúc trời đang giữa trưa kia.

o O o

Cờ hiệu của Trung Nguyên tiêu cuộc, nghinh theo gió chiều, bay phần phật. Bách Lý Trường Thanh ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hai mắt loang loáng rất có
thần.
- Kim Bằng, phía trước có phải là Hoàng Thạch Trấn ngươi đã nói qua đó không?
- Đúng vậy.
- Tuyệt đối an toàn phải không?
- Chúng ta cứ ba tháng lại qua đó tra xét một lần, cả trấn ai ai cũng là dân sinh
trưởng ở đây, trừ một gã tên là Sa đại hộ.
- Sa đại hộ?
- Sa đại hộ là dân bị đày lại đây, bỗng nhiên đào đâu ra được vàng trong một cái
núi nhỏ, bèn định cư lại, bởi vì y có tiền, cho nên ngẫu nhiên cũng có lúc thu lưu mấy
tên vong mệnh côn đồ.
- Chẳng qua, vũ công mấy tên côn đồ đó, chúng ta chỉ cần đưa ngón tay ra, là
đánh ngã hết cả bọn.
- Nếu vậy thì tối nay chúng ta sẽ được ngủ ngon một bữa.
- Tôi cũng nghĩ vậy.
- Bà cũng nghĩ gì?
Lão già hỏi.
- Tôi nghĩ, nếu bọn họ nói ngủ ngon được một giấc, thì chỉ có một chuyện có thể
xảy ra.
Bà lão nói.
- Chuyện gì?
- Người chết là ngủ ngon nhất.
- Tại sao bọn họ lại chết đi?
- Đem theo bao nhiêu đó tiền, đến một nơi như Hoàng Thạch Trấn, ngoài

mặt có
vẻ yên tĩnh, bên trong thì sóng gió ba đào thế, không phải là đi tìm chết sao?
- Sao bà biết bọn họ đem theo tiền bạc?
- Ông không thấy vết xe lún trên mặt đất sao? Ông xem lún xuống bao nhiêu? Chỉ
sợ bọn họ đem theo toàn là vàng ròng.
- Tôi xem không phải đâu.
- Sao?
- Nếu đem theo vàng ròng, sao chỉ có bao nhiêu đó người?
- Vậy thì ông đoán thử xem họ đem theo gì?
- Đá cục.
- Đá cục?
- Đúng vậy, đá cục.
- Sao ông biết?
- Đoán thôi. Tôi xem trong xe bọn họ chỉ có chứa toàn đá cục thôi, chỉ có đầy là
đá, bọn họ mới cả gan đi vào Hoàng Thạch Trấn như vậy.
- Ông biết mấy người đó là ai không?
- Ai?
- Tổng tiêu đầu của bọn họ là Bách Lý Trường Thanh, phó tổng tiêu đầu Kim Bằng,
Nga Mi nữ hiệp Tư Đồ Phong, Tư Đồ Oanh, Tư Đồ Yến, Thanh Thành kiếm Huyền Đạo
Tử.
- Thật sao?
- Tôi có nhìn lầm bao giờ?
- Nếu vậy bọn họ đem theo vàng rồi.
- Tôi không biết.
- Tôi biết, cách tốt nhất là lại xem thử ra sao.
Gian nhà của Sa đại hộ đèn đuốc huy hoàng.
Đối với Sa đại hộ mà nói, hôm nay là ngày lớn nhất trong đời y.
Được chiêu đải tổng tiêu đầu của một tiêu cuộc lớn nhất mười ba tỉnh nam bắc, là
một chuyện mong ước còn không được.
Vì vậy, ngoài chuyện phân phó nhà bếp chuẩn bị món ăn ngon ra, y còn ra đứng
trước cửa tự mình cung nghinh đại giá Bách Lý Trường Thanh.
Không những là y, bao nhiêu người ở Hoàng Thạch trấn này đều tụ tập ở đây chờ
đợi.

Trên mặt của mỗi người đều hiện rõ vẻ tươi cười đắc ý.
Bởi vì, đó chính là lúc gã ăn mày nói:
- Bọn họ đã lại.
Bọn họ, dĩ nhiên là những người trong Trung Nguyên tiêu cuộc.
Thật ra, nói cho đúng thêm một chút nữa, bọn họ mà gã ăn mày nói đây, phải nên
bao gồm những cổ xe chứa đầy vàng bạc trong đó.
Vàng bạc xài cả tám chục đời cũng không hết.
- Bọn họ vào nhà Sa đại hộ rồi.
Lão già nói.
- Ồ, cá đã lọt vào lưới.
- Làm sao đây?
- Làm sao? Coi hỷ kịch chứ còn sao nữa.
- Giờ phút này còn coi hỷ kịch?
- Nếu không, ông còn muốn làm gì?
- Đi cứu người chứ làm gì.
- Cứu người? Cứu ai?
- Cứu bọn họ.
- Bọn họ? Bọn họ bây giờ có nguy hiểm gì? Bọn họ còn đang ăn cho no, uống cho
say, làm gì có nguy hiểm đâu ra?
- Vậy ...
Lão già không biết nói gì.
- Chúng ta đi cứu người thôi.
Bà lão nói.
- Không phải bà mới nói bọn họ có nguy hiểm gì đâu sao?
- Tôi không nói bọn họ, tôi nói người khác.
- Người khác, người khác là ai?
- Chẳng là ai, là Tây Môn Xuy Tuyết.
- Y? Bà biết y ở đâu?
- Dĩ nhiên là biết, nếy không còn nói đi cứu ai?
- Tại sao bà lại cho là y cần được cứu?
- Bởi vì y không có trong lều, không những vậy, tôi xem bọn Sa đại hộ đắc ý cực
kỳ, nếu Tây Môn Xuy Tuyết còn ở đâu đó, làm sao bọn họ còn khoái trá như vậy?
- Tại sao bà lại muốn đi cứu Tây Môn Xuy Tuyết?
- Tôi đã nói rồi, y là tiểu bằng hữu của tôi.
- Tiểu bằng hữu là đi cứu sao?
- Bởi vì cái vị tiểu bằng hữu này có thể giúp chúng ta làm rất nhiều chuyện.

Ví dụ
như đi xem thử trong xe là đá cục, hay là vàng ròng.
- Vậy thì sao chúng ta không mau mau đi cho rồi?
Lão già còn chưa nói xong, người đã vọt ra.
Có điều, lão ta còn chưa đi đâu được, bởi vì cổ áo của lão ta bị bà lão chụp lại.
- Bà làm gì thế?
- Câu nói đó phải là do tôi hỏi mới đúng. Ông tính làm gì vậy?
- Đi cứu người mà.
- Cứu người? Cứu người đi hướng này.
Đêm, đêm không có ánh trăng.
Phòng giam vốn rất u ám nặng nề, trong một đêm như vậy, lại càng lộ vẻ âm u, lão
già bất giác chau mày lại, bà lão cũng bất giác chau mày lại.
- Tại sao bà chau mày?
Lão già hỏi.
- Tại ông chau mày chứ sao.
- Tôi chau mày với bà chau mày liên quan với nhau sao?
- Dĩ nhiên là vậy.
- Quan hệ ra sao?
- Bởi vì ông chau mày bộ điệu giống một người.
- Đúng vậy.
- Ai?
- Lục Tiểu Phụng.
- Thật sao? Tôi mà giống Lục Tiểu Phụng?
- Đúng vậy, chẳng qua có chút mày bạc tóc bạc thôi, cũng có thể là, một gã Lục
Tiểu Phụng đầu tóc bù xù mặt mày lem nhem thế thôi.
Lão già bật cười, lão ta cảm thấy rất đắc ý:
- Chỉ cần giống Lục Tiểu Phụng, ai thèm đến tóc tai bạc trắng làm gì.
Lão ta bỗng thở ra nói:
- Chỉ tiếc là ...
- Chỉ tiếc là Lục Tiểu Phụng đã chết rồi?
- Đấy chỉ là một chuyện.
- Còn chuyện kia?
- Chỉ tiếc là chúng ta còn có chuyện phải làm, không thì tôi còn muốn mời bà ăn
một bữa cơm no nê.
- Tại sao?
- Bởi vì, trước giờ chưa có ai nói tôi giống Lục Tiểu Phụng.

- Giống Lục Tiểu Phụng thì có gì hay? Còn có người kêu Lục Tiểu Phụng là Lục
Tiểu Kê đấy.
Bà lão nói:
- Không những vậy, Lục Tiểu Phụng đã chết rồi, nói ông giống một người chết, có
gì là hay ho?
Lão già không nói gì nữa, lão ta lẳng lặng đi về hướng phòng giam.
Nhưng lại bị bà lão giật ngược lại.
- Bà làm gì đó?
- Ông tính làm gì vậy?
Bà lão hỏi ngược lại.
- Không phải chúng ta đi cứu người sao? Lục Tiểu Phụng đã chết rồi, cũng không
nên kéo Tây Môn Xuy Tuyết chết theo phải không?
- Tôi bỗng cảm thấy có một chuyện còn trọng yếu hơn cả cứu Tây Môn Xuy Tuyết.
Lợi làm xong chuyện này, đi cứu Tây Môn Xuy Tuyết cũng không muộn.
- Chuyện gì?
Bà lão không trả lời, chỉ nở một nụ cười thật thần bí.

Kiếm thần Nhất Tiếu

Dịch Thuật: Khắc Tường
Đánh máy: Tiếu Diện Nhân
Hồi 20
Kiếm Thần Mỉm Cười

Đêm đã khuya, đêm khuya không có ánh trăng.
Nếu bắt đầu ăn tiệc từ lúc trời vừa tối, thì giữa đêm chính là lúc bắt đầu tiệc tan, do đó, yến tiệc ở đại sảnh nhà Sa đại hộ, cũng đã đến lúc sắp tan.
Yến tiệc ở nhà Sa đại hộ, dĩ nhiên là chiêu đãi các bậc quý khách ở Trung Nguyên tiêu cuộc.
Mà muốn kết thúc yến tiệc ở nhà Sa đại hộ, người rời khỏi bàn trước dĩ nhiên phải
là các bậc quý khách ở Trung Nguyên tiêu cuộc.
Lúc các vị bảo tiêu đứng dậy, Sa đại hộ bỗng nhiên nâng ly rượu lên, nói:
_Có một chuyện, tôi cảm thấy rất áy náy.
_Sa huynh có thịnh tình chiêu đãi thế, chúng tôi cảm khích còn không muốn

kịp,
Sa huynh lại nói gì đến chuyện áy náy.
Bách Lý Trường Thanh ôm quyền nói.
_Rượu thịt đạm bạc, tổng tiêu đầu lại đây chơi, đã là may mắn lắm rồi. Vì vậy,
chuyện này, tôi nhất định phải tự phạt mình một ly, gọi là xin thứ lỗi cho.
_Chuyện gì vậy?
Bách Lý Trường Thanh hỏi.
_Tệ xá nhỏ quá thôi.
_Nhỏ quá? Nhỏ quá cũng có liên hệ đến chuyện Sa huynh áy náy sao?
_Dĩ nhiên là có.
Sa đại hộ uống cạn ly rượu rồi nói:
_Chỉ vì nhỏ quá nên chỉ tiếp đãi được có ba người trong quý tiêu cuộc.
Bách Lý Trường Thanh còn chưa kịp nói gì, ông chủ tiệm tạp hóa đã giành nói:
_Không sao, chỗ tôi tiếp đãi được hai người.
Cung Tố Tố cũng giành nói:
_Hai vị tỷ muội này, ở tạm nhà tôi được rồi.
Ông chủ tiệm quan tài cũng giành nói:
_Nếu các vị to gan, không sợ chuyện ngủ trong quan tài, chỗ của tôi cũng có thể ở
được.
Bách Lý Trường Thanh chỉ còn nước vòng tay cảm tạ rối rít.
Do đó, những người Trung Nguyên tiêu cuộc đều bị phân tán ra.
Thật ra, phải nói là lực lượng của Trung Nguyên tiêu cuộc đã bị phân tán ra.
Tuy đêm nay không có ánh trăng, những chiếc xe bảo tiêu đậu ở ngoài cửa nhà Sa
đại hộ còn có thể thấy rõ vị trí chỗ nào.
Không những xe còn có thể nhận ra, ngay cả người phòng vệ những chiếc xe bảo
tiêu cũng có thể thấy rõ ràng.
Một trong những kẻ phòng vệ bỗng nhiên trừng mắt nhìn vào bụi hoa ở đằng xa.
Y vừa thấy có bóng người vừa vụt qua.
Y không hô hoán lên, vì y nghĩ là mình bị hoa mắt. Uống rượu nhiều một tý thường
thường hay bị hoa mắt.
Chẳng qua, dù y có muốn la lên, cũng la không nổi.
Bởi vì, có một cây kim châm rất nhỏ, đã từ chỗ bóng người vừa biến mất bay lại.

Cây kim châm đó, dĩ nhiên là nhắm tới cổ họng của người phòng vệ.
Vì vậy, trừ chuyện trừng to mắt, bàn tay phải quờ quạng đưa lên cổ muốn rút kim
ra, y chẳng kêu lên được tiếng nào.
Tiếp theo đó, một nhát đao đã cắt đứt cổ họng của một người phòng vệ khác.
Rồi lại có một sợi dây thừng đang xiết chặt vào cổ họng của người phòng vệ thứ
ba.
Màn đêm, vẫn cứ thế, yên lặng tĩnh mịch.
Tuy đã khuya lắm, nhà của Cung Tố Tố vẫn còn thắp đèn sáng trưng như ban ngày.
Trong đêm tối, ánh đèn trong nhà thường thường cho người lữ hành một cảm giác
ấm cúng và thân thiết.
Hai vị nữ tiêu sư của Trung Nguyên tiêu cuộc quả có cái cảm giác đó.
Vì vậy, bọn họ vừa tiến vào sảnh đường nhà của Cung Tố Tố, bèn cảm thấy rất
thoải mái. Những người cảm thấy thoải mái, thường thường muốn cho người ta biết
cảm tưởng của mình.
Cung Tố Tố chỉ mỉm cười nghe bọn họ tán tụng mình và chỗ ở của mình đẹp đẽ
thế nào. Sau đó, bà ta mới nói:
_Khó mà gặp được hai vị cô nương, chúng ta uống thêm một tý nữa được không?
Người ta ở trong hoàn cảnh thoải mái, có khi nào từ chối được một nhiệt tình như
thế?
Dĩ nhiên là không.
Do đó, Cung Tố Tố bèn vỗ tay hai cái.
Sau đó, rượu thịt lập tức được dọn ra trên bàn.
Đem rượu đem thịt ra, là một mụ già.
Nếu như quan sát kỹ lưỡng một tý, sẽ nhận thấy bước chân bà già thật là vững
chắc, không có tý gì là già cả.
Còn nếu như kéo được váy quần bà ta lên, sẽ phát hiện ra cặp đùi trơn láng không
khác gì của thiếu nữ.
Những chuyện đó, dĩ nhiên các nữ tiêu sư không hề chú ý tới.
Bọn họ không những không chú ý đến những chuyện đó, ngay cả một tý

phòng bị
cũng không có, Cung Tố Tố vừa nâng ly mời, bọn họ cũng đều cạn chén.
Bà lão phản ứng cũng rất nhanh nhẹn, lập tức lại rót rượu vào hai ly.
Ly thứ ba.
Đến ly thứ tư, bà lão bỗng nhiên đưa bình rượu trong bàn tay phải đập mạnh vào
mặt nữ tiêu sư ngồi bên phải.
Người nữ tiêu sư này biến sắc, tính đưa bàn tay phải lên đở. Chỉ tiếc là, nàng ta
bỗng phát hiện ra, bàn tay phải không đưa lên nổi.
Gương mặt nàng ta thật tình rất khó coi.
Nàng ta không biết rằng, người nữ tiêu sư đồng bạn ngồi bên cạnh, gương mặt còn
khó coi hơn. Bởi vì cái đầu của nàng ta đã bị bình rượu đập lũng thành một lỗ sâu
hoắm.
Còn đồng bạn của nàng ta, tính đưa tay lên đở dùm, nhưng chẳng còn tý sức lực
nào.
Nàng ta bỗng nhiên phát hiện ra, tay chân của mình không còn tý cảm giác. Thứ
cảm giác duy nhất còn hoạt động được là thính giác.
Nàng ta nghe Cung Tố Tố đang cười nhạt đắc ý.
Đèn đuốc trong nhà của Cung Tố Tố bỗng nhiên toàn bộ tắt phụt.
Đêm, hình như càng u ám thêm.
U ám không phải chỉ có màn đêm, còn có quan tài, còn có tiếng cười của Triệu
Hạt Tử.
_Các ông dám ngủ sao?
Giọng nói của Triệu Hạt Tử nghe ra cũng đầy quỹ khí.
_Dĩ nhiên là dám, chúng ta qua lại giang hồ quen quá rồi, ngay cả bên cạnh mồ
mã cũng có ngủ qua, huống gì là quan tài? Phải không?
Gã tiêu sư hất vai vào đồng bạn nói.
Đồng bạn của y lập tức nói theo:
_Dĩ nhiên là dám rồi, huống gì quan tài này còn mới quá.
_Chính vì mới, mà tôi mới hỏi các vị có dám ngủ trong đó không.
_Tại sao?
_Bởi vì quan tài mới dùng để chứa xác người mới chết.
_Ông đừng nói đùa kiểu đó nữa.

_Các vị cho là tôi đang nói đùa?
_Không lẽ ông không nói đùa sao?
_Y không nói đùa.
Câu nói cuối cùng, từ trong một cổ quan tài phát ra.
Hai người tiêu sư bất giác giật nãy mình lên.
Chính cái lúc hai người đang giật nãy mình lên, trong quan tài bỗng có một người
bay ra.
Còn hai bàn tay của Triệu Hạt Tử cũng biến thành trảo, chụp vào mặt một người
tiêu sư.
Bình bình hai tiếng, hai người tiêu sư lập tức mất mạng.
Triệu Hạt Tử thò tay ra, mỗi bên một người, dùng sức đẩy một cái, hai cái xác
người tiêu sư không thiên không lệch, lọt vào trong hai cổ quan tài.
Gương mặt của Triệu Hạt Tử lộ ra một nụ cười, y nói với người vừa nhảy trong quan
tài ra:
_Tên ăn mày kia, có sao không?
_Dĩ nhiên là chẳng sao cả, bản lãnh cỡ đó cũng đi bảo tiêu?
_Ngươi nghĩ bọn chúng xứng đáng làm gì?
_Chỉ đáng bao nhiêu đó.
Gã ăn mày chỉ vào quan tài một cái:
_Chỉ đáng ngủ trong quan tài.
Triệu Hạt Tử nói:
_Ngươi nói không sai chút nào, ta xem không phải chỉ có hai tên này, những tên
còn lại cũng đáng nằm hết trong quan tài của ta. Ăn mày, còn có bao nhiêu cổ quan
tài trống vậy?
_Hình như không còn nhiều lắm.
_Dĩ nhiên là không còn nhiều, chỉ còn sáu cổ thôi.
_Sáu cổ? Nhiều như vậy sao?
_Tiệm tạp hóa có hai tên, lão Sa có hai tên ...
_Chỗ lão Sa tại sao chỉ có hai tên? Không phải là ba tên sao?
_Ba tên? Không lẽ ngươi tính giết luôn cả lão đại của chúng ta sao?
_Ai mà dám?
Gã ăn mày nói:
_Đấy chỉ có bốn tên, còn hai tên nữa là ai?
_Ngươi quên mất trong tù có Ngưu Nhục Thang và Tây Môn Xuy Tuyết

sao?
_Ai mà quên? Có ai quên được Tây Môn Xuy Tuyết?

o O o

Đúng vậy. Có ai quên được Tây Môn Xuy Tuyết?
Lão già là người quên không được.
Làm xong chuyện của bà lão rồi, lão già thôi thúc dục dã bà lão:
_Đi cứu Tây Môn Xuy Tuyết thôi chứ?
_Dĩ nhiên, bây giờ đi cứu, là đúng lúc.
_Tại sao bây giờ đi cứu lại là đúng lúc?
_Bởi vì những người trong Hoàng Thạch Trấn bây giờ đang dùng hết toàn lực đi đối
phó bọn Trung Nguyên tiêu cuộc, nhất định sẽ không sai người nào đi coi chừng nhà
giam.
_Bọn Trung Nguyên tiêu cuộc sẽ bị giết hết cả đám sao?
_Chắc là vậy.
_Vậy thì sao bà không kiếm cách cứu giùm bọn họ?
_Ông có cách nào cứu bọn họ không?
Lão già không nói gì, bởi vì lão không biết trả lời ra sao, lấy lực lượng của bọn họ
hai người, làm sao cứu cho nổi mấy người kia?
Không những vậy, chuyện này còn chưa tra ra được chân tướng, bọn họ còn chưa
biết người chủ mưu là ai.
Tra chưa ra người chủ mưu, còn ai đi tin lời một ông già và một bà già? Ai đi tin
những người thật thà ở Hoàng Thạch Trấn lại đang mưu hại bọn Trung Nguyên tiêu
cuộc?
Ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không tin, vì vậy mà chàng bị giết.
_Bà cho là ai chủ mưu chuyện này?
Lão già hỏi.
_Xem chuyện trước mắt, chỉ có hai người là đáng nghi ngờ nhất.
_Ai?
_Bách Lý Trường Thanh và Kim Bằng.
_Hai người đó? Tại sao? Một người là tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu

cuộc,
một người là phó tổng tiêu đầu, tại sao lại đi ăn cướp tiêu của mình?
_Tại sao lại không? Ông có biết đồ bảo tiêu này trị giá bao nhiêu không?
_Bao nhiêu?
_Ba ngàn năm trăm vạn lượng vàng.
_Như vậy là bao nhiêu?
_Như vậy là xài cho tới tám mươi đời nhà ông còn xài không hết.
_Nhiều vậy sao? Ai đem tiền đi đâu nhiều vậy?
_Theo tôi biết, đây là tiền phí tổn chiến tranh của triều đình.
_Tại sao lại đem chuyển đi đâu?
_Bởi vì có tin đồn, miền nam sắp có phản loạn, vì vậy đem vàng xuống miền nam,
lo chuyện dự bị chiến tranh.
_Tại sao không trực tiếp dùng quân đội áp tải?
_Sợ bị lộ cơ mật, bởi vì biến loạn ở miền nam, còn chưa biết có thật hay không,
không ai biết, nếu vạn nhất chuyện vận chuyển vàng về miền nam bị lộ ra, lập tức sẽ
sinh ra phản loạn, không thể ứng phó kịp.
_Vì vậy mới nhờ Trung Nguyên tiêu cuộc vận chuyển dùm?
_Đúng vậy.
Bà lão nói.
_Có điều xem ra, những người ở Hoàng Thạch Trấn đại khái đã dự mưu chừng nửa
năm nay rồi. Làm sao họ biết được chuyện này?
_Vì vậy tôi mới nghi một trong hai người Bách Lý Trường Thanh và Kim Bằng là
chủ mưu.
_Ồ.
Lão già nói:
_Bọn họ là những người biết chuyện vận chuyển vàng về miền nam, nhưng chính
họ đã có dư tiền tài của cải, còn đi cướp tiền làm gì nữa?
Bà lão bật cười. Bà ta nói:
_Bây giờ ông có tiền không?
_Có.
_Xài được bao lâu?
_Xài được cho đến khi tôi chết cũng không hết.
_Nếu như có thêm một trăm vạn lượng vàng để trước mắt ông, ông có muốn không?

_Tôi mà không muốn mới quái lạ.
Lão già nói.
_Vì vậy, có ai mà không muốn giàu thêm vào cho nhiều nhĩ.
_Có một người!
_Ai?
_Lục Tiểu Phụng.
Bà lão lại bật cười lên, bà ta nói:
_Người chết dĩ nhiên là chẳng muốn giàu thêm vào cho nhiều.
Lão già cũng bật cười, lão ta nói:
_Lục Tiểu Phụng quả thật là người chết rồi sao?
_Ai nói không phải?
Lão già không trả lời. Bởi vì lão ta đang đưa tay lên miệng, "suỵt" một tiếng.
Bọn họ đã đến trước cửa phòng giam, vì vậy lão già mới ra hiệu cho bà lão đừng
nói nữa, thật ra, dù tiếng nói của lão già và bà lão có lớn cách mấy, người trong phòng
giam cũng chẳng nghe được gì.
Bởi vì trong phòng giam, chẳng có ai ở đó canh phòng.
Có chứ, chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang bị giam trong phòng thế
thôi, nhưng bọn họ có nghe, thì có gì mà sợ?
Nếu có người nghĩ như vậy, người đó sai lầm ngay.
Bởi vì Tây Môn Xuy Tuyết đã nghe có tiếng người bên ngoài, không những vậy y
còn đưa ngón tay ra điểm một cái, ngọn đèn trong phòng giam phụt tắt, tiếp theo đó, y
lấy tay bịt miệng Ngưu Nhục Thang lại, đưa miệng lại nói nhỏ trong tai nàng ta:
_Đừng la!
Sau đó, người của y trườn không một tiếng động lên bên trên bức tường chỗ cánh
cửa.
Cánh cửa phòng giam từ từ mở vào bên trong.
Cánh cửa đẩy vào tấu xảo về phía bức tường Tây Môn Xuy Tuyết đang núp.
Cửa phòng giam mở ra được một nửa, lão già bỗng kêu lên "ui da" một tiếng.
Đấy là vì lão ta thấy trong phòng giam tối tăm mù mịt, tiếp theo đó, nghe lão ta
lẩm bẩm một mình nói:
_Đến trễ rồi, Tây Môn Xuy Tuyết không ở đây.

_Ai nói ta không có ở đây?
Tùy theo tiếng nói, một cổ kiếm khí đã xông vụt tới lão già.
Thân hình lão già bỗng nhiên giựt lùi lại .
Thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết lại nhanh như chớp giật, đâm về chỗ bà lão.
Bà lão không lùi lại, bà ta đưa hai bàn tay lên ngực, hai bàn tay làm thành thế
Thiên Y Vô Phùng, kẹp dính lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.
_Là ngươi?
Tây Môn Xuy Tuyết kinh hô lên một tiếng.
_Không phải ta.
Bà lão trả lời một câu thật kỳ lạ.
_Là ngươi.
Tây Môn Xuy Tuyết lại nói.
Sau đó, y chầm chậm rút thanh kiếm từ giữa hai bàn tay bà lão ra, sát một tiếng,
rồi y châm đèn sáng lên.
Ánh đèn vừa sáng lên, Ngưu Nhục Thang lập tức chau mày, nhìn bà lão nói:
_Thì ra là ngươi.
_Cô nương còn nhớ ra tôi sao?
_Dĩ nhiên là nhớ, Tư Không Trích Tinh gặp ngươi, như gặp quỹ, còn ai quên nổi
ngươi?
_Cô biết người này sao?
Tây Môn Xuy Tuyết hình như nói hơi nhiều.
_Tôi có gặp qua một lần.
_Bà ta là ai?
_Ông còn không biết sao?
_Tại sao tôi phải biết? Cô cho tôi là Bách Hiểu Sinh sao?
_Ông không cần phải là Bách Hiểu Sinh, ông phải biết bà ta là ai mới đúng.
_Vậy sao? Thế thì bà ta rốt cuộc là ai?
Tây Môn Xuy Tuyết không nói gì, y chỉ nhìn chăm chú vào bà lão.
Bà lão cũng không nói gì, bà ta chỉ nhìn chăm chú vào Ngưu Nhục Thang.
Gương mặt của Ngưu Nhục Thang bỗng nhiên đỏ lên, làm như không phải đang bị
một bà lão đang nhìn, mà là đang bị một gã thiếu niên đa tình nhìn mình.
_Ngươi là ...
_Đúng vậy.
Giọng nói của bà lão bỗng nhiên trở thành trẻ trung ra:
_Chính là ta.

o O o

Đúng vậy, y chính là Lục Tiểu Phụng, một Lục Tiểu Phụng độc nhất vô nhị.
Không phải Lục Tiểu Phụng đã chết rồi sao?
_Chết? Lục Tiểu Phụng chết được sao?
Bà lão cười càng khoái trá.
Ngưu Nhục Thang vừa thấy nụ cười trên khuôn mặt của bà lão, thấy cặp mắt diễu
cợt đó, nàng ta lập tức biết chắc chắn, bà lão này quả thật là Lục Tiểu Phụng.
Nhìn thấy Lục Tiểu Phụng chưa chết, đáng lý ra Ngưu Nhục Thang phải cao hứng
mới phải, nhưng nàng ta bỗng trừng to cặp mắt lên, nổi giận nói:
_Tại sao Lục Tiểu Phụng không chết được? Lục Tiểu Phụng chết đi là tốt nhất.
_Lục Tiểu Phụng chết đi là tốt nhất thật sao?
Lão già đứng bên cạnh bà lão nói.
_Ngươi là ai? Chuyện này liên quan gì đến ngươi?
Ngưu Nhục Thang hỏi.
_Ta? Ta chẳng là ai cả, chẳng qua nếu không có ta, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước
chết là tốt nhất.
_Tại sao?
_Bởi vì ta là tay hoá trang tài tình đệ nhất thiên hạ.
_Ngươi? Ngươi là Tư Không Trích Tinh?
_Đúng vậy.
_Vậy thì ...
Ngưu Nhục Thang há hốc mồm:
_Vậy thì gã Tư Không Trích Tinh trên tửu lầu là ai?
_Y? Y chính là tên Lục Tiểu Phụng tử quỹ.
_Lục Tiểu Phụng không phải là y sao?
Ngưu Nhục Thang chỉ vào bà lão.
Thật tình nàng ta bị làm cho hồ đồ ra.
_Y là tên Lục Tiểu Phụng sống.
_Tên Lục Tiểu Phụng tử quỹ, lúc còn sống là ai?
_Lão Thực hoà thượng.
_Lão Thực hoà thượng?
_Đúng vậy. Thật ra, phải nên gọi y là Bất Lão Thực Hòa Thượng mới đúng.

_Tại sao?
_Bởi vì đáng lý ra, y phải nằm trong quan tài bất động mới phải, y cứ muốn chui
ra, bắt ta hóa trang y thành Tây Môn Xuy Tuyết. Y hóa trang ra thành Tây Môn Xuy
Tuyết xong, y nói không thích lắm, lại hóa trang thành ta, cô nói, y có phải là không
thật thà lắm không?
Tư Không Trích Tinh nói.
_Chúng ta thấy xác chết trong quan tài đó là Lão Thực Hòa Thượng?
_Đúng vậy.
_Người trong quan tài, rõ ràng là một xác chết mà.
_Dĩ nhiên là một người chết, nếu không, làm sao gạt được một đám phỉ đồ ở Hoàng Thạch Trấn?
_Y chết rồi, tại sao còn sống lại được?
_Bởi vì y là Lão Thực Hòa Thượng độc nhất vô nhị trong vũ lâm.
_Lão Thực Hòa Thượng là sống lại được sao?
_Dĩ nhiên.
_Tại sao?
_Bởi vì Lão Thực Hòa Thượng biết Quy Tức công.
_A, tôi hiểu rồi.
_Cô hiểu thật sao?
_Dĩ nhiên, đấy là vì Lão Thực Hòa Thượng biết Quy Tức Công, vì vậy Lục Tiểu
Phụng bèn đi tìm Lão Thực Hòa Thượng hóa trang thành y, sau đó rồi thế y giả chết,
đúng vậy không?
_Đúng quá rồi, lúc đó cô đứng đâu gần đó nhìn trộm phải không?
_Thôi đi.
Ngưu Nhục Thang nói:
_Chẳng qua, tôi có một chuyện không rõ lắm.
_Cô không hiểu, tại sao tôi đi tìm Lão Thực Hòa Thượng chết giùm cho tôi có phải
không?
_Đúng vậy.
_Hoàng Thạch Trấn vốn là một nơi không ai thèm chú ý đến, tôi vừa đến đây đã
phát hiện ra, mỗi người ở đây, ai ai cũng dấu diếm trong người một thứ vũ công riêng
biệt của mình, tôi lập tức biết rằng nhất định có vấn đề trọng đại nào đó.

_Làm sao anh biết bọn họ dấu diếm vũ công?
_Cô đừng quên, tôi là một bà già, cặp mắt của tôi, đã nhìn thấy bao nhiêu là chuyện đời. Cô cho là bà già sống oan uổng mấy chục năm vậy sao?
_Dạ dạ dạ, thất kính thất kính, tha thứ tiểu nữ tử không biết cặp mắt của tiền bối
lợi hại quá chừng.
Ngưu Nhục Thang nhịn không nổi cười hi hi lên.
Lục Tiểu Phụng nhìn Tây Môn Xuy Tuyết một cái, rồi nói tiếp:
_Vì vậy, tôi bèn đi tìm Tư Không Trích Tinh, muốn y đem theo đồ nghề hóa trang
theo tôi.
_Y quả thật không nói không rằng, theo tôi đi tìm Lão Thực Hòa Thượng.
_Gặp Lão Thực Hòa Thượng rồi, tôi bèn nói ngay: Hòa Thượng, cởi y phục của ông
trần trụi ra. C ác người có biết, Lão Thực Hòa Thượng nghe nói vậy phản ứng sẽ ra sao?
_Y nhất định sẽ giật nãy mình lên.
Ngưu Nhục Thang nói.
_Không đúng. Y tỉnh bơ cởi bỏ hết y phục ra, sau đó nói với tôi: Sắc là không,
không tức là sắc. Không ngờ rằng Lục Tiểu Phụng cũng nhìn phá được cỏi đời trần tục,
đòi mặc đồ hoà thượng đi tu. Các người nghĩ có tức mình không?
_Không tức mình.
Ngưu Nhục Thang nói.
_Sao? Tại sao không tức mình?
_Bởi vì anh muốn y đi chết thế dùm anh, y nói móc anh vài câu, có gì là tức mình?
Lục Tiểu Phụng bỗng nhiên nhìn lom lom vào Ngưu Nhục Thang.
_Anh nhìn gì vậy?
_Tôi bỗng phát hiện ra, tự nhiên cô biến thành người hiểu biết người ta quá, vì vậy
tôi phải nhìn nhìn xem cô có phải thật là Ngưu Nhục Thang không.
_Anh đoán thử xem.
_Khó nói quá, nhất là Tư Không Trích Tinh đã ở cùng chung một chỗ với cô.
Lúc này, người ít nói nhất là Tây Môn Xuy Tuyết bỗng mở miệng:
_Tôi hiểu rồi.
_Ông hiểu gì?
_Bọn họ cho rằng ông đã chết, phòng bị lỏng lẻo ra, ông bèn núp trong bóng

tối
điều tra âm mưu của bọn họ.
_Quả thật ông đã hiểu rồi.
_Vậy thì ai là người chủ mưu?
Ngưu Nhục Thang hỏi.
_Bây giờ tôi đem mọi người lại xem âm mưu của bọn họ đây.
o O o
Giữa đại sảnh nhà Sa đại hộ.
Cây cột lớn giữa đại sảnh bó một người, một người đầu tóc xỏa tung, trên người
không biết bao nhiêu là vết thương.
Người này hiển nhiên đã trải qua một trận chiến đấu ác liệt, sau đó bị bắt trói lại.
Người này chính là tổng tiêu đầu Trung Nguyên tiêu cuộc, đệ nhất tiêu cuộc trong
mười ba tỉnh nam bắc tên là Bách Lý Trường Thanh.
Không khí trong đại sảnh rất ngột ngạt.
Bách Lý Trường Thanh còn đang thở hồng hộc, hai mắt trừng trừng giận dữ.
Sa đại hộ đang chắp tay sau lưng đi lòng vòng.
Cung Tố Tố, bà chủ ngồi yên trên ghế bất động.
Gã ăn mày và Triệu Hạt Tử thì người này nhìn người kia, không ai nói một lời nào.
Không khí ngột ngạt làm cho người ta không thở được.
Người chịu không nổi nhất, là Triệu Hạt Tử, y bỗng đứng phắt dậy, lớn tiếng nói:
_Tại sao Kim lão đại còn để lão ta sống ở đây?
Sa đại hộ xoay người lại nhìn Triệu Hạt Tử nói:
_Kim lão đại làm như vậy, là có lý do của ông ta.
_Đúng vậy, ta có đạo lý của ta.
Kim Bằng từ trong nhà đi ra, y mặc trên người một bộ y phục rất hoa lệ.
Y phục của Kim Bằng hoa lệ muốn chói mắt người ta, nhưng gương mặt của y lại
thâm trầm đến độ làm người ta không dám nhìn thêm lần thứ hai. Y nói:
_Các ngươi có biết tại sao ta còn để lão ta sống không?
Y trừng cặp mắt nhìn Bách Lý Trường Thanh một cách tức giận. Bách Lý Trường
Thanh cũng trừng cặp mắt nhìn y tức giận.
_Ta phí bao nhiêu tâm huyết, an bày một kế hoạch thiên y vô phùng như vậy.
Ánh mắt của Kim Bằng đi từ Bách Lý Trường Thanh qua những người ở

sảnh
đường. Y nói:
_Chúng ta giết bao nhiêu người, mới thế được vào hết Hoàng Thạch Trấn, vậy mà
bây giờ công lao thành ra chẳng được gì, các ngươi có biết tại sao không?
Không ai trả lời, bởi vì không ai biết tại sao, thậm chí Kim Bằng đang nói gì, bọn
họ cũng không rõ lắm.
Vì vậy, Kim Bằng đành phải đem bọn họ ra khỏi đại sảnh, tới chỗ mấy xe bảo tiêu
đang đậu.
_Mở ra.
Kim Bằng ra lệnh.
Những rương đồ trong xe bị đập phá ra.
Đáng lý ra là những thỏi vàng sáng rực, bây giờ chẳng còn thấy đâu. Tất cả đều
biến thành những thỏi sắt đen sì vô giá trị.
Mọi người đều về lại sảnh đường.
Không khí trong sảnh đường lại càng ngột ngạt. Lần này không những ai ai cũng
ngạt thở, mà ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.
Mọi người đều cúi đầu nhìn lom lom vào thỏi sắt đen sì Kim Bằng vừa bước vào đặt
lên bàn.
Sau đó, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào gương mặt của Kim Bằng.
_Điều này chứng tỏ rằng, trong bọn chúng ta, có một người đã tiết lộ bí mật.
_Trong bọn chúng ta còn có gian tế sao?
Sa đại hộ hỏi.
_Ai?
Bà chủ hỏi.
Bà chủ lại trừng mắt như đổ lửa về hướng Triệu Hạt Tử.
Triệu Hạt Tử giật nãy mình lên, cũng nhìn chăm chú lại vào bà chủ, sau đó, y bỗng
nhìn về gã ăn mày.
Gã ăn mày nhìn về hướng Cung Tố Tố.
Cung Tố Tố nhìn ông chủ tiệm tạp hóa, ông chủ nhìn bà chủ.
Bọn họ đang nhìn nhau.
Không khí lại càng căng thẳng vô cùng.
Kim Bằng đứng dậy, nói:
_Bây giờ chuyện quan trọng nhất, cũng chẳng phải là tìm cho ra ai là gian tế.

Y vừa nói vừa đi về hướng Bách Lý Trường Thanh:
_Chuyện quan trọng nhất là, tra xét cho ra vàng đang bị tráo đi đâu.
Y bỗng nhiên chụp lấy đầu tóc của Bách Lý Trường Thanh, nói:
_Bây giờ chắc ngươi biết tại sao ta còn để ngươi sống sót lại đây phải không?
Bách Lý Trường Thanh ngẩng đầu lên, nhìn Kim Bằng, bỗng nhiên nhổ một bãi
nước miếng có lẫn máu về phía y đứng, nổi giận nói:
_Phủ.
_Phủ hay lắm.
Một giọng nói vang lên từ ngoài cửa.
Mọi người đưa ánh mắt đổ xô về gương mặt người mới nói đó.
Không ai nhận ra người đó là ai.
Bởi vì bà ta là một bà lão.
Bà lão lại mở miệng nói:
_Nếu ngươi cho rằng có người nào sẽ tin vào lời nói của ngươi, ngươi gặp phải quỹ
ban ngày ban mặt đó.
_Ngươi là ai?
Kim Bằng tức giận hỏi.
_Ta? Ta là một người đã chết.
_Nói bậy.
Kim Bằng bay người lên, công ra một chưởng tới bà lão. Bà lão nhẹ nhàng bay lên
né, bà ta nói:
_Ngươi không hỏi rõ ràng ta là ai rồi động thủ cũng không muộn sao, lỡ chuốc phải
khổ thì làm sao?
Kim Bằng chẳng thèm nghe, chưởng đánh ra như gió, chiêu nào chiêu nấy đều là
sát thủ trí mệnh.
Bà lão chỉ mỉm cười né qua né lại, chẳng hoàn thủ chiêu nào.
Người bàng quang chung quanh không tin được có chuyện như vậy xảy ra.
Trong gầm trời này, liên tiếp tránh được Kim Bằng ba mươi chiêu mà không hoàn
thủ, đại khái chỉ có một người.
Lục Tiểu Phụng.
Không phải Lục Tiểu Phụng đã chết rồi sao?
Bọn họ mỗi người trong đầu đang tự hỏi mình câu đó, bỗng nhiên, gã ăn mày sực

nhớ ra, nhớ lúc bà lão đi vào nhà, có nói một câu.
_Ta là một người đã chết.
Gã ăn mày bỗng nhiên run rẩy cả người lên.
_Y ... y ... y là Lục Tiểu Phụng.
Bọn Triệu Hạt Tử nghe nói đều giật nãy mình lên.
Bà lão đang né qua né lại bỗng nhiên phi thân lên, trong không trung lộn liên tiếp
bảy vòng, nói:
_Đúng vậy, ta là Lục Tiểu Phụng.
Bà lão vừa đáp xuống đất, hóa trang trên gương mặt đã bị cú lộn vừa rồi làm rớt ra.
Chàng đáp xuống đất, bèn biến thành rõ ràng là Lục Tiểu Phụng.
_Ngươi chưa chết sao?
Cung Tố Tố kinh ngạc hỏi.
_Dĩ nhiên là chưa chết. Lục Tiểu Phụng làm sao chết được? Y mà chết rồi, âm
mưu của các ngươi sẽ được toại nguyện sao?
_Vậy ...
_Nhất định các ngươi muốn biết người chết là ai, có phải không?
Không ai trả lời, bởi vì quả thật ai ai cũng nghĩ vậy.
_Ta nói cho các ngươi nghe, chẳng có ai chết cả. Chỉ có người giả chết thôi.
_Giả chết?
_Người giả chết là Lão Thực Hòa Thượng.
Lục Tiểu Phụng nói:
_Ta nhờ Tư Không Trích Tinh hóa trang dùm, biến y thành ra ta, sau đó, băng trước
ngực một thỏi sắt và một bao máu ...
_Các ngươi có nhớ cái buổi hoàng hôn đó bao vây tấn công ta không? Thật ra, cái
người bị bao vây là Lão Thực Hòa Thượng, còn ta đã sớm núp vào một bên quan sát các
ngươi.
_Ta phát hiện ra ngươi, Sa đại hộ, sử đao pháp của Đông Dương Thần Phong, ta
biết, các ngươi quả nhiên là một lũ ăn cướp ngoài biển giết người không chớp mắt.
_Bữa đó, Lão Thực Hòa Thượng cố ý né bên trái, nhảy bên phải, cuối cùng xông
vào, đụng phải lưỡi kiếm của Cung Bình. Cái bao máu vỡ tan máu tươi chảy ra, hoà

thượng bèn lập tức vận Quy Tức Công lên ngã lăn đùng xuống.
_Hôm đó trời rất u ám, các ngươi dĩ nhiên nhìn không rõ lắm, không những vậy,
các ngươi còn tin vào lưỡi kiếm của Cung Bình.
_Vì vậy nàng ta mới bị chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.
Sa đại hộ nói.
_Nàng ta chết, là vì quá tự tin, không những vậy, các ngươi thất bại, là vì cái tập
quán của loài người.
Lục Tiểu Phụng nói:
_Có ai lại bồi thêm một nhát kiếm vào một người đã chết? Không có ai, vì vậy,
hoà thượng giả chết mới được thành công.
_Ngươi đừng có đắc ý, Lục Tiểu Phụng.
Bà chủ nói:
_Tây Môn Xuy Tuyết và Ngưu Nhục Thang đang ở trong tay bọn ta.
_Thật vậy sao?
Ngoài cửa lại có tiếng người vọng vào.
Giọng nói ấy, dĩ nhiên là giọng nói đắc ý cực kỳ của Ngưu Nhục Thang.
Người trước giờ không thường hay nói chuyện là Tây Môn Xuy Tuyết, bỗng nhiên
mở miệng:
_Nếu ta không cố ý trúng kế bị bắt giữ, bí mật của Kim Bằng còn tra cho ra được
sao?
Không ai trả lời, bởi vì gương mặt người nào cũng xám xịt như đất sét, khó coi vô
cùng.
_Tôi có một chuyện còn không rõ lắm.
Kim Bằng nói.
_Chuyện gì?
Lục Tiểu Phụng nói.
_Người đem vàng tráo đi có phải là ngươi?
_Phải.
_Một mình ngươi, làm sao tráo bao nhiêu đó vàng? ...
_Thật ra, ta cũng không thật sự tráo vàng đi đâu.
_Ta không hiểu.
_Rất đơn giản.
Lục Tiểu Phụng bước lại thỏi sắt đen sì để trên bàn, cầm thỏi sắt lên. Chàng đưa

tay rút cây quạt ra, rac.ch một đường trên thỏi sắt.
Màu đen trên thỏi sắt bị rạch, lộ ra màu vàng sáng rực.
Mọi người ai cũng đớ mặt ra.
_Những thỏi vàng này.
Lục Tiểu Phụng nói.
_Chẳng qua chỉ bị thoa lên một lớp keo đen sì thế thôi.
_Nhưng chỉ có mình ngươi, làm sao thoa cho hết?
_Dĩ nhiên là không thể nào được.
Ngoài cửa lại có một giọng nói vọng vào.
Lần này, Lão Thực Hòa Thượng đã mặc lại y phục hoà thượng của y, Tư Không
Trích Tinh cũng mặc lại bộ đồ tùy lúc tùy thời có thể chuẩn bị đi hái sao của y.
_Không có Lão Thực Hoà Thượng ta giúp cho, Lục Tiểu Phụng làm sao thoa cho hết
bao nhiêu đó vàng?
_Ngươi đừng quên công lao của Tư Không Trích Tinh ta đây, không có ta, các ngươi
hai người bốn bàn tay làm gì thoa cho hết bao nhiêu đó vàng.
Không ai nói gì nữa. Thật ra, còn ai nói được gì? Gian mưu đã bị bại lộ, còn có gì
để nói bây giờ?
Chỉ còn một cách nói chuyện, đó là dùng sinh mệnh, dùng máu tươi ra biểu thần
cơn tức giận phẫn nộ.
Vì vậy, Kim Bằng bỗng rút kiếm ra, đâm tới Lục Tiểu Phụng.
Sa đại hộ và Triệu Hạt Tử xông tới Tây Môn Xuy Tuyết.
Bà chủ xông tới Ngưu Nhục Thang.
Cung Tố Tố xông tới Tư Không Trích Tinh.
Gã ăn mày thì xông lại chỗ Bách Lý Trường Thanh đang bị trói.
Trong đám đó, có hy vọng đắc thủ nhất là gã ăn mày.
Bởi vì Bách Lý Trường Thanh là người không có sức để kháng cự.
Có điều, gã ăn mày lầm to.
Bao nhiêu dây nhợ trói trên người Bách Lý Trường Thanh, bỗng nhiên đứt thành
nhiều khúc, còn tay quyền của lão, chính ngay lúc gã ăn mày tưởng đắc thủ rồi, đã
đánh ra trúng vào ngực của y.
Gã ăn mày té xuống, lúc ngã xuống rồi, còn nghe Bách Lý Trường Thanh nói:

_Lục Tiểu Phụng lúc tránh né thế công của Kim Bằng, đã dùng nội lực bức đoạn
dây thừng trói người của ta.
Trận đại chiến đó, chỉ trong chốc lát đã kết thúc.
Bởi vì, trên vòm trời này, còn ai địch cho nổi Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy
Tuyết? Càng có ai có thể địch lại hai người liên thủ nhau? Huống gì, bên cạnh còn có
Tư Không Trích Tinh và Lão Thực Hòa Thượng?
Không những vậy, tà, rốt cuộc cũng không thắng nổi chính.
Sáng sớm, trời có sương mù.
Sáng hôm nay, trời đẹp ở Hoàng Thạch Trấn, không có gió.
Không có gió thổi cát bay mù mịt đầy trời.
Đại khái, ngay cả gió cũng biết được phong ba ở Hoàng Thạch Trấn đã bị dẹp yên
ổn.
Mặt trời dần dần nhô lên.
Tia sáng mặt trời chiếu trên những thỏi vàng lấp lánh rực rỡ.
Bách Lý Trường Thanh đang cười khoái trá nhìn bọn tiêu sư chất vàng vào trong
rương.
Trong bọn tiêu sư có một người quay đầu lại hỏi Bách Lý Trường Thanh:
_Ai giúp chúng ta vậy?
_Trừ y ra, còn ai nữa?
_Y? Y là ai?
_Y chính là ta.
Bao nhiêu tiêu sư đều ngớ mặt ra.
Bởi vì nói câu đó có tới ba người.
Lão già bỏ đồ hóa trang ra, thì ra là Lục Tiểu Phụng. Bà lão thì ra là Lão Thực Hòa
Thượng. Lục Tiểu Phụng thì ra là Tư Không Trích Tinh. Bao nhiêu đó tiêu sư đều bật
cười phá lên. Ngưu Nhục Thang cười nghiêng ngửa ra. Trong đó, người cười lớn nhất,
chính là Lục Tiểu Phụng. Bởi vì, chàng có nghe tiếng cười của một người, người này,
trước giờ chưa bao giờ cười, người này, dĩ nhiên là Tây Môn Xuy Tuyết.

HẾT

Nguồn: Nhạn Môn Quan Tàng Kinh Các
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA